

ஸ்ரீ:

தம்மாழ்வாரருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி - ஒன்பதாம்பத்து

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுரைபுடன் கூடியது

மூன்றாம் பதிப்பு.

தேவகோட்டை ராஜாஜி பிரஸ் (பிரைவேட்) லிமிடெட், அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம் :—

கர்நாடகமாலை ஆபீஸ் — காஞ்சிபுரம்
விலை 2-8-0

திருவாய்மொழியாயிரத்துக்கும் தீபிகையுரை	ரூபாய் 25
முதலாயிரத்திற்கு தீபிகையுரை	„ 12
பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்குத் திருத்தாண்டகங்களுட்பட தீபிகையுரை	„ 15
இயற்பா ஆயிரத்திற்கு	„ 12

1957

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி--ஒன்பதாம்பத்து.

(மூகாஞ்சி. பிரதிவாதி பயங்காம் அண்ணங்காசார்யர் இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையுரையுடன் கூடியது.)

முதல்திருவாய்மொழி--கொண்ட பெண்டிர்.

உரையவதாரிகை:— கிழே *நெடொற்கடிமை மென்கிற திருவாய்மொழியிலே னம்பெருமா னடியார்களையே உபாயோபேயங்களான எல்லாமுமாகப் பற்றியிருக்கையாகிற தம்முடைய சிறந்த அத்வலவாயத்தை வெளியிட்ட ஆழ்வார் அவ்வடியார்களின் திருவுள்ள முகக்கும்படியான அர்த்தத்தையே இத் திருவாய்மொழியில் அருளிச் செய்கிறார். பாகவதர்களை எல்லா வுறவுமென்றது—கீழ்த் திருவாய்மொழி; பகவானே எல்லாவுறவு மென்கிறது இத் திருவாய்மொழி; இவை ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டவையென்று நினைக்கவேண்டா: பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலமாக பாகவத பக்தியும், பாகவத பக்தியின் எல்லைநிலமாக பகவத பக்தியும் கொள்ளத்தக்கது. உலகில் ஒரு வ்யக்தியினிடத்திலே நாம் வைக்கும் அன்பு அந்த ஒரு வ்யக்தியளவிலே முடிந்து நிற்காமல் தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளிடத்தும் பெருகிச் செல்வது போல, பகவான் பக்கலிலே வைக்கும்பு அவளளவிலே நிலவது அவனுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்ற பாகவதர்களிடத்தும் வளர்ந்து செல்லுமாயிற்று. அப்படியே பாகவதர்களிடத்தே வைக்கும்பும் அவர்களோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவனென்கிற காரணத்தினாலேயே பகவானிடத்திலும் பெருகும்.

பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்த கோசத்திலே *ஜாமாதா தயிதஸ் தவேதி பவதீஸம்பந்த த்ருஷ்ட்யா ஹரிம் பச்யேம* என்றருளிச் செய்தது இங்கே அதுஸந்தேயம். பெரியபிராட்டியாருடைய மணவாளன் என்கிற காரணத்தையிட்டே னம்பெருமானையுட்பதாக இங்குச் சொல்லி நின்றது. *அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்ரி* என்று ஓதிபாடியே தேவதேவ த்வயமஹிஷி யென்கிற காரணத்தையிட்டுப் பெரியபிராட்டியாரை யுகப்பதாகச் சொல்லுவது முரடே. இவை பரஸ்பரம் முரண்பட்ட பொருள்களல்ல; இரண்டும் பரமார்த்தமே. த்வயபோலவே, பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பாகவதர்களை யுகப்பதும், பாகவத ஸம்பந்தத்தை விட்டுப் பகவானை யுகப்பதும் பொருந்தியதேயாதலால் கீழ்த் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்திற்கு அவிருத்தமாகவே இத்திருவாய்மொழி செல்லுகின்றதென்று கொள்க.

உலகில் ப்ராக்குதர்களான ஆபாஸ பந்துக்களையே நம்பியிருப்பாருடைய ப்ரமம் நீங்குமாறு உபபத்திகளுடன் அருளிச்செய்வது இத்திருவாய்மொழி. எந்த நிலையிலும் னம்பெருமானொருவனே நிருபாதிக்க ரக்ஷகனென்றும், நாம் பந்துக்களென்று நினைக்கும்படியுள்ளவர்கள் (ஈ) பக்துகர்களே யொழிய ரக்ஷகர்களல்லரென்றும் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார். கீழ் ஐந்தாம்பத்தில் *சேலேய கண்ணியரும் பெருநு செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரோயினியாவாரே* என்கிற பாசரத்திற்கொண்ண பொருளை விவரிக்கவந்த தாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. “பசுவரணையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்ர பரிதராணத்திலே சொன்னோம்” என்று முழுக்ஷுப்படியில் அருளிச்செய்தபடியே ப்ரபந்ர பரிதராணமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே விரிவாகக் காண்கிற விஷயங்களுக்கு இத்திருவாய் மொழியே மூலமாகும்.

இத்திருவாய்மொழியில் பல பாசாங்களில் “வடமதுரைப் பிறந்த” என்று வருவதால் வடதிசைமதுரையை மக்களாசாஸனம் செய்கிற பதிகாதி—என்றும் கொள்ளலாம். பரோபதிசை ரூபமாகச் செல்லுகிறது இது.

கோண்டபெண்டிர்மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும் *
கண்டதோபேட்டதல்லால் காதல்மற்றியாதுமில்லை **
எண்டிசையுங் கீழும்மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான் *
தோண்டரோமாய்யல்லல்லால் இல்லைகண்டார்துணையே.

(1)

கோண்ட பெண்டிர்	—கொண்டபெண்டிர் மனைவியென்ன	என இசையும் செழும்	{ பத்தித் திசைகளிலுமுண்டான
மக்கள்	—வடநிலை பிறந்த பிள்ளைகளென்ன	மேலும்	{ கைக தெனையையும்
உற்றார்	—உயர்ந்தவென்ன	முற்றவும்	{ மற்று மெல்லாற்றையையும்
சுற்றத்தவர்	{ பருந்தகொன்ன ஆயே இயா	உண்ட	{ பிரான் கொணாதயடி அமுது
	{ கரும்		{ மொது நோக்கின
பிறரும்	—மற்றவர்கள் நண்பர் முதலானாரும்	பிரான்	—பகர் தலையா மொது நயாறுகரு
கண்டதோபேட்ட	—வடநிலை காசு கண்டதோபுது	தொண்டரோம் ஆய	—மடியோளார்
அல்லலை	{ தெற்றெழுப்பதொழிய	உய்யல் அல்லலை	—உலகுப் பப்ப தழி
மற்று யாதும் காதல்	{ வேறுவிதமாய்ச் சிறிதும் நேசித்	பூலில் துளை	—வேட்பு கண்ட எழுவுவிலலை.
இல்லை	{ திருபதிகை: (ஆனயின்பு)		

***—ஒளபாதிபக பந்துக்களான களத்தர் புத்திராதிகளால் ஒருபயனுமில்லை; அவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவார்கள்; நிருபாதிபகத்துவான ஸர்வேச்வரனே ஆபதப்பந்து; அவனையேபற்றி யுஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கொள்குகிறார். கோண்ட பெண்டிர்—கொள்ளப்பட்ட பெண்டிர் என்ற படி. உயர்ந்தவருவாகக் கொள்ளப்பட்ட மனைவி; (அல்லது) பொருள் முதலிய உபாதிகளாலே பரிசுரவரிக்கப்பட்ட மனைவி. (அல்லது) ஆசார்யனும் பரதேவதையும் செல்வமும் மற்றுமெல்லாம் இவனையாகக் கொள்ளப்பட்ட மனைவி—என்று பல்வகையாகப் பொருள் கூறுவர். கோண்ட என்பதைப் பெண்டிர்க்கு மாத்திரம் விசேஷமானதாகக் கொள்ளுகையன்றியே, மக்கள் உற்றார் சுற்றத்தவர்க்கும் அடைமொழியாகிப் பொருள் கொள்ளவும் அமைபும். பந்துக்களாகத் தான் கொண்டிருக்கும் [நினைத்திருக்கும்] மனைவிமுதலான ரென்றபடி. உற்றார், சுற்றத்தவர் என்ற வகுப்பு விபாகம்—ஸம்பந்திகளாக ஆக்கிக் கொள்ளப்படுகிறவர்களையும் தாயாதிகளையும் பற்ற. ஜன்மஸித்தமான வறுவுடையார் தாயாதிகள்; வந்தேறியான வறுவுடையார் ஸம்பந்திகள் என்று வாசிக்கண்க. பிறரும் என்ற தனால் நண்பர்கள் அடியார்கள் முதலானாரைக் கொள்வது. ஆக இவர்களுல்லாரும் கைகளிலே காசுகண்ட போது அதற்காக அன்புகாட்டுகின்றவர்களையன்றி நிருபாதிபகமாகப் பரிசுவைப் பவர்களல்லர். “கண்டதோபேட்டதல்லால்” என்றதற்கு திரண்டி வகையாகப் பொருள் கூறுவர்; கையில் காசுகண்டபோது என்பது ஒன்று; நேரில் கண்டபோது என்பது மற்றொன்று. பரப்புகூத்திற் பாலவே பரோகூத்திலும் அன்புகாட்டுவாரல்லர் என்பாடி. ஆகவே ஒளபாதிபகத்துக்களான இவர்களை யெல்லாம் விட்டொழிந்து நிருபாதிபகத்துவான ஸர்வேச்வரனையே சேஷியாகக் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பார்ப்பதே உற்றதென்கிறார் பின்னடிகளின். ஸர்வேச்வரனே நிருபாதிபகத்து வென்பதற்கு நிருபகமாக ஓர் இஹாஸமருளிச் செய்கிறார் மூன்றாமடியில். மஹாப்ரளயகாலத்தில் உலகங்கனையெல்லாம் பிரளயங்கொள்ளாத படி திருவாயிற், நிலை வைத்தருளி நோக்கினாக துற்கொள்கை. ஒருவருடைய அபேகை யினுல்லாமல் தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக சகித்தருளுகையாலே அவனே நிருபாதிபகத்துவான; அப்படிப்பட்டவனுக்கு நம்மதாயிருப்பதொன்று கொடுக்கவேண்டு வதில்லை; அதுவனுக்கு அடியோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்குவதனை யென்ற ராயிற்று.

(1)

துணையுஞ்சார்வுமாதுவார்போல் சுற்றத்தவர்பிறரும் *
அணையவந்தவாக்கமுண்டேல் அட்டைகள்போல்சுவைப்பர் *
கணையொன்றாலேயேழ்மரமுமேய்த எங்சார்முக்கிலை *
புணையென்றுய்யப்போகிலல்லால் இல்லைகண்டிப்போருளே. (2)

சுற்றத்தவா பிறரும் —தாயாதிசரும் மற்றுமுள்ளாரும்
துணையும் சாரும் { (உமையாகவில்) துணையாயும் சார்
ஆருவா போல் { வாய் மிருப்புகளின் போலநடித்து
அணையவந்த ஆக்கிய { கைக்கு எட்டின் ஸம்பத்து
உண்டேல் { உலாம்பலில்
அட்டைகள் போல் { அட்டைகள் போலே பசையுந்
சுவையா { கண்டித்து விடுவர் (ஆனந்தம்.)

கலை ஒன்றிலே —ஒர் அமயி நூல்
ரற் மரமும் எய்த { மராமரங்களேற்றும்
{ குளிப்படுத்தின
மரம் கரம் முகிலை { காளிமக நிறத்தினுள்
எய்திப்பெய்தின
பின் பணி —தருசென்றும் கொ ரற்
உய்ய போகில் அல்லால்—உய்யுந் தரும் போய் பிறப்பில்
பொருள் புகிலை { (புறம்பி) பின்புறப்பிறப்பில் ஒரு
பரையுள்ளுறப்பிலை.

*** ஆபாஸபந்துக்கள் உபகாரம் செய்வாரைப்போலேயிருந்து தங்களுக்கு வேண்டிய
பரையோஜனங்களைத் தலைக்கட்டிக் கொள்வார்கள்; அவர்கள் நம்பத்தகுந்தவர்களல்லர்; நம்பாத
வர்களுக்கும் நம்பிக்கையாய்ண்டாக்கி ஆபதஸம்மாகும் ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுமேத பரையோ
ஜனமென்கிறது இப்பாட்டு.

சுற்றத்தவர் பிறரும் துணையுஞ்சார்வுமாதுவார்போலிருந்து அணையவந்த ஆக்கமுண்டேல்
அட்டைகள்போல் சுவைப்பர்—துணையாவதென்? சார்வாவதென்? எனினில்; ஸுகதுக்கங்களை
ஸமமாகக் கொள்ளுதலை ஆபதஸத்திணைமாதையாலே அப்படி ஸுகதுக்கங்களை ஒக்கவதுபலிக்கை
துணையாகுகை; சேவா போக்கடியில்லாத நிலைமையில் தாங்களே புகலாகை—சார்வாகுகை.
இங்ஙனே துணையுஞ்சார்வுமாகக் கூடிய சுற்றத்தவர் உண்மையில் ஒருவர்கூட இல்லை; அப்படி
யிருப்பதாக அபிநயிப்பார்களேயுள்ளார்களென்பது “ஆருவார்போல்” என்பதனால்
அறிவிக்கப்படுகிறது. உண்மையில் துணையுஞ்சார்வுமாவான் எம்பெருமானொருவனென்பது
குறிப்பு. துணையுஞ் சார்வுமாக மாட்டாதவர்கள் அனுசாமல் கடக்க நிற்கலாமே; அப்படி
நிற்காமல் ‘இவர்கள் ரக்ஷகர்கள்’ என்று பிரமிக்கும்படி நெருங்கி வர்த்திப்பார்கள்; அப்படி
வர்த்திப்பதற்குப் பயன் யாதெனில்; அணையவந்த ஆக்கமுண்டேல் அட்டைகள் போல்
சுவைப்பர்—அணையவந்தவென்றது அணைந்துவந்தவென்றபடி. கைக்கு எட்டும்படியான
ஸம்பத்து உண்டாகில், பசையற ரத்தத்தைக் கவர்ந்து குடிக்கும் அட்டைகள் போலே கவர்ந்து
கொள்வார்களென. இதனால், ஆபாஸபந்துக்களின் நட்பு-நம்மிடத்திலுள்ளவற்றை எதெனும்
மொருவழியாலே கொள்ளை கொள்வதற்காகவேயன்றி மற்றொன்றுக்கு மன்று என்றதாயிற்று.
ஆகவே, அவிச்வஸநீயர்களான இவர்களை விட்டி விச்வஸநீயர்களில் தலைவனான எம்பெரு
மானையே துணையாகக் கொள்ளவதிக்குமென்கிறார் பின்னடிகளில்.

ஸுகீவன் இராமனால் அபயபரதானம் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனந்தொரியாமல்
வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும்
துந்துரியின் உடலெலும்பை ஒருயோஜனை தூரம் தூக்கியெறித்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக்
கூறி; இவ்வாறு பேராற்றலமைத்தவரின் வெல்வது கூடுமோ? என்று சொல்ல, அதுகேட்ட
லக்ஷ்மணன் உனக்கு நம்பிக்கையில்லையாயின் இப்போது என்ன செய்யவேண்டியது? என்று
ஸுகீவன், ‘இராமபிரான் நீயுட்கு நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமை
நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்து இந்த துந்துரியின்
எலும்பையும் இருநூறு விரற்கடைதூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்புதலுண்டாகும்’
என்று சொல்ல; ஸுகீவனுக்கு நம்புதலுண்டாகுமாறு அவனது வாய்க்கு இவையத்து

திருவாய்மொழி—திவ்யார்த்ததீபிகை

இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற் கட்டைவிரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்தியோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட சுக்ரீவன் 'மூன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்தபொனை கிதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பானாந்தை ஏழு மரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பறத் தூணியையடைந்ததென்பது, கணையொன்றாலே யேழ்மரமுமெய்த வரலாறு. 'நம்மை ரக்ஷிப்போ மார்ட்டானோ' என்று அடியாராளுக்குச் சங்கைபிறந்தால், அந்த சங்கையைப் போக்கி அரியன செய்தும் அடியாரைக் காத்தருள்பவன் என்ற மஹாருணம் இந்தச் சரிதையினால் விளங்கும். இப்படி அரியன செய்து நம்பிக்கையையுண்டாக்கி அடியாரைக் காத்தருளவல்ல பெருமான் நிற்க, இவனையே துணையாகவும் சார்வாகவும் பற்றவேண்டியிருக்க, அணையவந்தவாக்கமுண்டேல் அட்டைகள்போல் சுவைக்கின்ற பெய்யுறுவினரைப் பற்றி யொழிவதே! என்ற நிர்வேதம் வெளிப்படுமாறு அருளிச் செய்தாராயிற்று.

எம்பெருமானுடைய மஹத்தான ஓளதாய்த்தையும், கைம்மாறு கருதாது அருளு புரிபுந் தன்மையையும் கணிசித்து எங்கார் முகிலே என்றார். 'புனையென்று' என்றதனால் "என் காரியம் உனக்கே கடமை" என்று ஒரு வாய்ச்சொல் சொன்னமாத் திரத்தில் உஜ்ஜீவிக்கப் பரப்தமாகும் என்பது தொனிக்கும். மனமொழி மெய்களாகி முக்கரணங்களில் மொழி யாகி ஒரு கரணமே அபையுமென்றதாயிற்று. ... .. (2)

பொருள்கையுண்டாய்ச்செல்லக்காணில் போற்றியென்றேற்றமுமூர் *

இருள்கொள்துன்பத்தின்மைகாணில் என்னையென்பாருமில்லை *

மருள்கொள்செய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு *

அருள்கொளாளாய்யல்லால் இல்லைகண்டிரரணே.

(3)

கை பொருள் உணர்	கையிலே பொருள் நனையாடக்	எலனே என்பாரும்	இல்லை	{	ஜயோ வென்பாருமில்லை;
டாய் செல்காணில்	கண்டால்	இருள்கொள் செயகை	அசரா மனக	{	(ஆனபின்பு)
பொற்றி என்று ஏற்று	மகவளா சாஸனஞ் செய்து ஏதேறு	வடமதுரை பிறந்தாற்கு	அருள்கொள் ஆன ஆய	{	மிராணிகள கலங்கும்படியான
எழுவு	—அகன்று போவர்கள்;	உய்யல அல்லால் அரண்	இல்லை	{	பரவருத்திகளை யுடைய அசரர்
இருள் கொளது	அஃகுரணத்தையும் துன்பத்தையும்			{	தொல்பெய்யுடையாக
பதிது இரமை	விளக்கக் கடவதான தரித்தர்த் தன்			{	வடமதுரையிலே வந்து பிறந்த
காணில்	னமையக் கண்டார்களாகில்			{	கண்ணனுக்கு
				{	கருபா பாதர பூதர்களாவ
				{	தாரைகளாய்க் கொலா
				{	உஜ்ஜீவித்தல் எது வேறு புகல
				{	இல்லை.

***—எம்ஸாரிகள் ஸ்வப்யோஜனமே கண்ணுயிருப்பவர்களாதலால் அந்த ஸ்வப்ர யோஜனத்திற்காக நேசத்தை அபிரவியப்பவர்களே யல்லது அதற்கு வழியில்லை யென்றால் அனுக்ஷம்மாட்டார்கள்; ஆகவே அன்னவர்களிடத்துப் பற்று விடத்தக்க தென்குறுசிப் பாட்டில். "பைத்தியக்காரனைச் சுற்றிப் பத்துப்பேர்; பணக்காரனைச் சுற்றிப் பதினாயிரம்பேர்" என்றொரு பழமொழியுண்டே; ஒருவன் கையில் பொருளுள்ளதாகத் தெரியாததால் அதைப் பறிக்கவேண்டி வந்து சேர்வாராருள்; வரும்போதே போற்றி பல்லாண்டு ஜிதம் தே என்று கள்வப் பணிமொழிகளைக் கூறி அபரிமிதமான ஆபரணை அபிரவியப்பர்கள்; உனக்கு இன்னமும் சிழிச்செரை பெருகவேணும்பா! என்பார்கள்; தங்களுக்கொரு ப்ரயோஜனத்தில் கருத்திலைபோலவும், அவனுக்கு மேன்

மேலும் எம்முத்திகள் பெருகுவிதே தங்஑னாக்குப் பரமானந்தம்பொலவும் சாட்டிப் பிழைப்பேசுவார்கள்; அவனும இவற்றைக் கேட்டு மயங்கி “இப்படி நம்முடைய வடருத்தோ” தனக்குப் பாயோஜனமா யிருப்பானென்று னுண்டாவதே!” என்று மனம் பொங்கிக்குள்ளாக நொக்குவன்; “ஈம் வகையல் அசப்பட்டுவிட்டான்வன்” என்று நிச்சயித்து ஆவமுதலாகவே பொருளைப் பறிக்கத் தொடங்குவான். “ஜீவாத்தலுணை நம்ம: க்குஹித்வா புந்நந்தா; கிம் சந்ஷ்டா: சித்ரு ப்ளேஷ்டா: சமயந்த்ரவ்ய தூஜா:” என்றுன் ஒரு மஹாகவி; ஏற்றசாலும் தூர்ஜூபம் ஒரே வழுப்பாம்; ஏற்றசாலானது தனசுரு ஜீவனம் [தண்ணீர்] வேண்டுமப்பாது தூர்ஜூபம் நனவா ஜீவனம் கைப்பட்டவாறே தலையேறுவாறு: அப்படியே தூர்ஜூபம் சவக்கு ஜீவனம் வேண்டுமப்பாது தலை தாழ்ந்திருந்து அது பெற்றவாறே தலையேறுவது இவ்வ. அதுதோன்றலே இங்கு ஆழ்வார் “பொறந்தென்று என்று எழுவர்” என்றருளும் பொருள் கைப்பட்டுவிட்டால் பிதகுக்கு நொடிபடபடியுதல் அங்குத் தங்கியிருக்கவேண்டுமென்று கழுமுது சென்றெழுவர் என்க.

இன்னமகாண்ட் என்னெயல்பாறும்மே--கையிலுள்ளவென்றாம் போய வறுமை யுண்டானவாறே ஐயப்பாவெனவிற நீங்கெச்சொல் கூ வாயலவரபாட்டாது. இவ விடத்தில் பிள்ளை திருப்பாழ்வுரையா டனிப்பராம்;- “ரப்பாளாராளுக்கு டெட்டெடாத்தா னானுன் ஒரு தவிச்சல்; அஹுதைய எர்வலவததைசயுககொண்டு செவ்வெ பெற்றவார்களுண்டு; அவர்கள் இங்க தரிசரனாவகை” எனப்பா! வெளக்கியமா! என்று வினவினவ அப்படி வினவின மாத்திரத்திலே அவன் ஒருமதிப்பலடந்து ஜீவிக்கும்படியானிருக்கபெனது வைத்துக் கொள்ளோம்; அந்நாயுப் பொருத்த அப்படிப்பட்ட குசலப்ரஸனமுந் கொயர்ச்சன்—என்று, “என்னெயெனபாறும்மே” எனபதற்கு இது கலவெிக்கபொருள்.

இனி பின்வடிவனால் எம்பெருமானே ஆபத்பந்து வெல்லும்மம் முதலிக்கப் படுகிறது. தவிசரான நிலையிலே வந்து போற்றுவதும், தரிசரான நிலையிலே கை விடுவதுமாயிருப்பே வபவாசனைப் போலன்றியே ஆகிஞ்சங்கியே பற்றுகாக ரகஷிக்கு மவனன்றே எம்பெருமாவ. “பொருள் வையுண்டாய்ச் செவ்வக்காணுதலன்றும் ஆசிரித ருடைய ஆபததைப் போக்குகைக்காக அகர்மவசயனானதான் வந்தவதரித்து உய்வாரா னெருவனுண்டனென்று மேலே” என்பது சாட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. மருள்கொள் செய்கையசர் மங்க—தேவப்ரக்ருதிகளாயிருப்பாருடைய நெஞ்சிலே இருள் குடிபுகும்படியான செய்கை களைச் செய்பவாசனாம் ஆஸாப்ரகருதிகள்; அன்னவர்கள் முடியும்படியாக, ஒருவர் அபேகூயாதிருக்கத் தானேவந்து அவதரித்து ரகஷிக்குமவனுயிற்று எம்பெருமான். அப் பெருமானுக்கு நாம் செய்யவேண்டுமென்னென்னில்; [அருள்கொளாளாய்] ‘அருளாய்’ என்று அவரை கோக்கிப் பிரார்த்திக்கவேண்டா; எம்பெருமான்தானே அருள்செய்ய, அதை விலக்கிக்கொள்வாதிருந்தால் போதும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ‘அருள்கொளாளர்’ என்று பெயர். அப்பெயரை வலிச்சுமடியவர்களாகி உஜ்ஜிவித்துப் போவது நன்று; வேறுவிதமாக உய்ய விசகலையென்றாராயிற்று. * அருள்கொளாளாமென்ற விடத்து சாட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் சாஸ்தார்த்த லாராம வடிவெடுத்தவை; அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாவன:—“அவனுக்கு நாம் செய்யவேண்டுமென்னென்னில்; [அருள்கொளியாதி.] க்ருபாபா தரமான சேஷ பூதராய்க் கொண்டு உஜ்ஜிவிக்கல்லது. அவன் பண்ணுபருள விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டு வது. தன்னருள்கொள்வாரை * உதாரா: * என்னுமவளிறேயவன். இவன்பக்கல் இதுக்கு மேற்படக்கொள்ளாவதிலை; அவனுக்கும் இதுக்குமேல் செய்யவேண்டுமெனில், பூர்ண னாகையாலே. ஸம்பந்தமோ ஸ்வாபாவிகமாயிருந்தது; இவன் புகுநின்ற அம்சமுண்டாகில் தன்பேராக நீனைத்திருக்குமவனுயிருந்தான். இனி விலக்காமையிறே வேண்டுவது.”

இல்லகண்டிர் அரணை--ரகசுமகாகக் கூடியது கீழ்ச்சொன்னதொன்றே; மற்ற தெல்லாம் அனர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டு மிதனையென்க. ... (3)

திருவாய்மொழி—திவ்யார்த்ததீபிகை.

அரணமாவற்றகாலுக்கு என்றென்றைமக்கப்பட்டார் *
 இரணங்கொண்ட தேப்பராவர் இன்றியிட்டாலும்கேதே *
 வருணித்தென்னே வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே *
 சரணென்றய்யப்போகில்லால் இல்லைகண்டீர்சத்திரே.

(4)

<p>அற்ற காலுக்கு { கைம்முதலற்ற காலத்திற்குப் வருணத்து அரணம் ஆவர் { புகலாகக் கூடுமென்று பல என்னே என்று என்று { காலும் சிந்தித்து அமைக்கப்பட்ட { வசப்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட வடமதுரை பிறந் டார் { வர்கள்</p>	<p>{ (இப்படி) நன்றி செட்டவர களைப்பற்றிச் செசால் வி என்ன பயன்? வடமதுரையிலே வந்து பிறந்த கண்ணபிரானுடைய சேலம்முதலிய குணங்களைப்பே தஞ்சமென்றுகொண்டு உறையிலித்தப்போமலொதாழிப —வேறு பதிபாடு இல்லை.</p>
<p>இரணம் கொண்ட { கடனை இறுத்துக் கொண்ட வண்புகழே தெப்பர் ஆவர் { வர்கள் போல் துச்சர சரண என்று { யொழிவர்கள்; இன்றியிட்டாலும்—பச்சை யிடாவிட்டாலும் அல்லால் அகேதே { அவர்களின் உதவாமை உள் சத்திரில்லை</p>	<p>{ எதே</p>

* * * சிலரை ஆபத்துக்கு உதவும்வர்களாகக் கொண்டு நெடுநான் ஆராதிக்கால் அவர்கள் அவ்வாராதனைகளையெல்லாம் பெற்றிருந்து ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணன்று உபேகூழிப்பர்கள்; அப்படியன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகவந்து அவதரித்து ஆபத்களாவனே ஆச்சரியக்கத் தக்கவனென்கிறாரிப்பாட்டில்.

அற்றகாலுக்கு அரணமாவர் என்றென்று அமைக்கப்பட்டார் = ‘அற்றகாலுக்கு’ என்றது கைம்முதலற்ற காலத்திற்கு என்றபடி. ‘இப்போது நாம் செல்வம் மிக்கவர்களாக இருந்தாலும் *வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பதில்லையாதலால் ஒருகால் நமக்கு வறுமை நேருமாயின் அப்போது உதவுவர்கள்’ என்றெண்ணிச் சிலரிடத்தே போருளைச் சேமிக்க இட்டு வைப்பாருண்டே; அது சொல்லுகிறது இங்கு. தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் முதற் காண்டம் ஐந்தாவது ப்ரச்சந்தின் தொடக்கத்தில், *தேவாஸுராளஸ் ஸம்யத்தா ஆஸந், தே தேவா விஜய முபயந்த: அக்னோ வாமம் வஸு ஸம்யததத, இதமுநோ பவிஷ்யதி யதி நோ ஜேஷ்யந்தீதி * என்று ஓர் உபாக்கியான மோதப்பட்டுள்ளது; தேவர்களும் அசுரர்களும் போர்புரிந்து கொண்டிருந்த காலத்துத் தேவர்களுக்கு வெற்றியுண்டாயிற்றும்; அப்போது அத்தேவர்கள் ‘மற்றொருகால் நமக்குத் தோல்வியுண்டானால் அப்போது உபஜீவிக்க இருக்கட்டும்’ என்று நினைத்துத் தங்களுடைய சிறந்த செல்வத்தை அக்ரிதேவதையிடத்து இட்டுவைத்தார்களார், அந்த தேவதை அதனைக் கொள்ளுகொண்டு அகன்றதாம். அக்கலையை இங்கு நினைப்பது.

இப்படி, அற்றகாலுக்கு அரணமாவரென்று கருதி ஆரதிக்கப் பெற்றவர்கள் அக் கருத்தின்படி ஆபத்துக்கு உதவுகிறார்களோ வென்னில்; இரணங்கொண்ட தேப்பராவர்—தங்களுக்கு ஏதோ கடன் செலுத்தவேண்டியிருந்து அதனைச் செலுத்தினதாக நினைத்துக் கிடப்பார்களே யல்லது சிறிதளவும் உதவிபுரியார்கள்’ சங்கியற்ற நாளிலுங்கூட ‘இவன் நம்மை இப்போது ஆரதிக்கவில்லையே’ என்று வெறுத்துமருப்பார்கள். இரணம் — ‘ருணம்’ என்னும் வடசொல்லின் விகாரம். தேப்பர்—தப்பர் என்பது வடசொல்; புல்லியர் என்றபடி.

இன்றியிட்டாலும் அகேதே=ஏற்கெனவே பச்சையிட்டு ஆராதியாமற் போனாலும் ஆபத்து வந்தால் கைவிடுவார்தாம் உளர் என்றபடி. இங்கே கூடு:—“அன்றிக்கே, இப்படியே இப் பச்சையிட்டவன் நமக்கு ரகசனென்று ஆராதியா நிற்கச் செய்தே கடுகினை இவன் முடிவது, அப்போதும் கீழ்ச்சொன்னதுவே பரிதமா மித்தனை.”

வருணித்து என்னே ! — நன்றிகெட்டார்களான உலகத்தாரின்படியை வருணிப் பதற்கோ நாம் வாய் படைத்தது ! என்று அதைவிட்டு ஸர்வரக்ஷகன்படியைப் பேசுவொருப் படுகிறார். இவ்விடத்தில் *நதேம்பா மத்யமா தாத ! கர்ஷிதவ்யா கதஞ்சந, தாமேவ இக்ஷுவாகு நாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு* என்று இளைய பெருமானே நோக்கிப் பெருமா ளருளிச்செய்த ச்லோகம் ஈட்டில் இன்சுவை மிக வியாக்கியரணிக்கப்பட்டுள்ளது ஸ்லோகத் தக்கது.

[வடமதுரைப் பிறந்தவன் இத்யாதி.] நிர்ஹேதுகமாக உபகாரம் செய்தருள் பவனுடைய ஸௌசீல்யம் மூதலிய கல்யாண குணங்களே நமக்கு ரக்ஷகமென்று எண்ணி உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய வேறென்றும் நமக்குத் தஞ்சமன்று என்றாயிற்று. “இல்லை” கண்டிர் சதிரே” என்றவிடத்து; ஈட்டில்—“நெற்றி பெருத்துப் பலமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமென்னுமது இளம்பிறே; நெற்றி அல்பமாய் பலம் கனக்கப்பெறுமதிறே சதிராவது; *நமவென்னவிறே நெற்றி; *சமன்கொள்வீமறேபலம்” என்கிற ஸ்ரீஸூக்திகளுள்ளன. இங்கு நெற்றியாவது ப்ரயாஸம். நேர்த்தி என்கிற சொல்லே பூருவர்களால் எழுதப்பட்டிருந்த தென்றும், பின்புள்ளவர்களால் அச்சொல் நெற்றியென்று திரித்து எழுதப்பட்டதென்றும் சிலர் சொல்லுவர்; நெற்றி, நேர்த்தி, நேர்ச்சி என்று மூவகைச் சொற்களும் ப்ரயாஸமென் னும் பொருளில் வருவன வென்பர் பலர். ... .. (4)

சதிரமென்றுதம்மைத்தாமே சம்மதித்தின்மொழியார் *
மதுரபோகம்துற்றவரே வைகிமற்றேன்றுவார் *
அதிர்கொள்செய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு *
எதிர்கொள்ளாயுய்யல்லால் இல்லைகண்டிர்ப்பமே. (5)

சதிரம் என்று	சதிரையுடையோ	மென்று	
தம்மை தாமே	{ தம்மைத் தாங்களே பஹுமா		(ஆனபின்பு)
சம்மதித்து	{ னித்துக் கொண்டு	அதி. கொள்	{ அஞ்சவேண்டுஞ் செய்கைகளை
	{ வெறும் பேச்சினிமையை	செய்கை	{ யுடைய அசுரர்கள் தொலைபும்
இன்மொழியார்	{ யுடையான மாநாக்ளி	அசுரர் மங்க	{ படி
	{ னுடைய	வடமதுரை பிறந்	{ வடமதுரையிலே வந்து பிறந்த
மதுரபோகம்	—இளியபோகங்களை	தாற்கு	{ கண்ணபிரானுக்கு
துற்றவரே	—அனுபவித்தவர்களை	எதிர்கொள் ஆன்	{ ஆயிரம்கயம் பண்ணுமடியவர்
வைகி	—மற்றொரு காலத்திலே	ஆய	{ களாகி
மற்று ஒன்று	{ வாங்கொண்டு சொல்ல	உய்யல் அல்லால்	—உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய
உறுவா	{ வெரணத்தை அவமானங்	இன்பம் இல்லை	—(வேறுவழியில்) சுகமில்லை.
	{ களை அடைவர்கள்;		

***—மாநர்களால்படும் அவமானங்களை யெடுத்துரைத்து எம்பெருமானுக்கு ஆட் பட்டு உய்வதே உய்வு என்கிறாரிப்பாட்டில். [தம்மைத்தாமே சதிரமென்று சம்மதித்து] ‘சம்மதித்து’ என்கிறவினையெச்சம் ‘மதுரபோகம் துற்றவரே’ என்றதில் அங்வுழிப்ப தாதலால், தம்மைத்தாமே சதிரமென்று சம்மதிப்பவர் ஆண்களையாவர்கள்; “சம்மதித்தின் மொழியார்” என்றவிடத்துத் தொகுத்தலாகக்கொண்டு ‘சம்மதித்த இன்மொழியார்’ என்று பிரித்து, சம்மதித்தவென்று பெயரெச்சமாகக் இன்மொழியார்க்கு அடைமொழியாக அங்வுயித்து, தம்மைத்தாமே சதிரமென்று சம்மதிப்பவர் இன்மொழியாரான பெண்கள் என்று சிலர் கூறுவர். அகிற்கையொன்று மறிகின்றிலோம். ஆடவர் வாழ்ந்தகாலத்தில் சதிர் கேடாக வாழ்ந்தாலுங்கூட ‘நாம் சதிராக வாழாநின்றோம்’ என்று தங்கள் வாழ்ச்சியைத் தாங்களே உகந்துகொண்டிருந்து பெண்களைவிட பெரிதாய்வு அதுபலித்துக்கொண்டிருந்

தவர்கள் தாமே, வைகி மற்றென்று உறவர்—வயதும் தொலைந்து பொருளும் தொலைந்தவாறே வாய்கொண்டு சொல்லவொண்ணாத அவமானங்கையடைவார்கள் என்றபடி. [இன்மொழியார்] *மதுதிஷ்டதி வாசியோஷிதாம் ஸ்ருதி ஹரலாஹஸமேவகேவலம் * என்றான் ஒரு மஹாகவி. இங்கு நம்மின்னையீடு :—“அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரணய ஸாஸாண பேச்சாலே வசிகரிக்கவல்லவர்கள்.” என்று.

வைகி மற்றென்று உறவர் என்றவிடத்து நம்பின்னையீட்டின் சுவை வாயாமகோசமம்; சாஸ்த்ராததங்களைமாதிரம் அற்புதமாக அருளிச்செய்பவரல்லர்; லௌகிக விஷயங்களையும் அப்படியே கீழர், அந்த ஸ்ருதி ஸூக்தினைக் காணின் :—“[வைகி மற்றென்றுமறா]” போகத்துக்குப் பாங்கான மௌவனமும் அதுக்குக் கைம்முதலான த்ரவயமும் போமே; பின்னையும் ஆசைமாராடுதே; வருவார்க்கும் விரோதியாய் அவர் வாவிடங்களிலே போயிருக்கும்; முற்பட (*) மனிச்சிலே நாலிரண்டு பண்ணை ‘ஃபாகலாகாதோ’ என்பார்களே; போகிறோம் போகிறோமென்றிருக்குமே போகாதே; பின்னை வெள்ளாட்டியையிட்டிப் பரிபலிப்பார்கள்; அதுகரும் போகாதின; பின்னை ஆணையிட்டெழுப்பிப் பாப்பார்கள்; அதுக்கு மெழுந்த்ரான்; பின்னை காலப்பற்றியிருப்பார்கள்; இவன துணைக்கட்டிக்கொள்ளும்; இப்படியால் அவர்களாலே பரிபூதாவர்கள். விபாதத்தில் பிறக்கும் பரிபலத்தை யதநஸ்தித்து அது தம் வாயால்நாசிச் செய்யமாட்டாமையாலே மற்றென்று என்கிறார்” என்று.

வெறும் சாஸ்த்ராததங்களையா யிருந்தால் காலகோபபரர்கள் தூக்கவிழுவார்களென்று ஆசார்பர்கள் இப்படிப்பட்ட ரலோகத்தினையும் இட்டுவைக்கிறார்கள். இவ்வளவு ரலோகத்தொருக்கும் மூலம் இடநதந்திருக்குமழகு காணின்.

“ப்ராக்குதிகள் நமக்கு ரக்ஷகரல்லர்; எம்பெருமானெருவனே ரக்ஷசன்” என்னுமிடத்தையுள்ள செயதுவரும் இப்பதிகத்தில் இப்பாசாத்திற்று. என்ன ப்ரஸத்தியென்று சங்கிப்பர்களர்; ஆசார்ய ஹருதயத்தில் நாலாம் ப்ரகரணத்தில் ஒன்பதாமத்தின், சாத்பர்ய ஸாரததைச் சுருக்கியுள்ள செய்கிற சூர்ணையிலே “இம்மடவுலகர் கண்டதோடுட்ட அபாந்தவ அரக்ஷக அபோக்ய அஸூக அதுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி” என்றாருளிச் செய்திருப்பது கண்டு தெளியவேணும். ‘பிறர் ரக்ஷகரல்லர், எம்பெருமானே ரக்ஷகன்’ என்கிற விஷயம் மாத்திரமன்று இப்பதிகத்திற் சொல்லப்படுகிறது; கேண்மின்; சண்ணெதிரே நேசிப்பதொழிய, காணாதபோது நேசமொன்று மின்றிக்கேயிருக்கிற களத்ர புத்ராதிகள் பந்துக்களன்று; ப்ரளயாபத்ஸகளுனவனென பரமபந்து என்பதை முதற் பாட்டில் நிரூபித்தார்; ஸம்ஸாரிகள் தீரங்கள் உபகாரகரைப்போலே ப்ரயோஜனமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்களாகையாலே அவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்; தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினாரையும் விச்வஸிப்பித்து ரக்ஷிக்கும்வனாய் அவகார முகத்தாலே ஸூலபனாய் ரக்ஷணத்திற்கேற்ற குணங் களையுடையவனான எம்பெருமானே ரக்ஷகனென்பதை இரண்டு மூன்று நான்காம் பாட்டுக் களிலே நிரூபித்தார்; தங்களுக்கு போக்யகளாக ஸம்பாதித்த ஸ்த்ரீகள் பிராயம் கழிந்தவாறே உபேக்ஷிப்பார்கள்; எப்போதும் ஒரு படிப்பட ஸ்நேஹித்திருப்பான் எம்பெருமானெருவன்; ஆகவே அவர்கள் போக்யரல்லர்; இவனே பரமபோக்யன் என்னுமிடம்

(*) மனிச்சிலே பென்றது—ஸாமானயமாய் கௌரவமாக என்றபடி. நாலிரண்டு பண்ணையென்றது நாலிரண்டுதடவை யென்றபடி. முதலிலேயே அவமதித்துப் பேசாமல், போகலாமே போகலாமே பென்று சிலதடவை ஸாமானயமாகச் சொல்லிப் பாப்பார்களைக்கை.

இப்பாட்டில் நிரூபிக்கப் படும் தாகையாலே, எடுத்துக்காட்டின சங்கைக்கு இடமில்லையென்க. எம்பெருமானைப் பற்றுவதே ஸுகரூபமென்பதும், இதுவே உபாயமென்பதும் மேற்பாட்டுக் களில் நிரூபிக்கப்படும்.

இனி, பின்னடிகளால் எம்பெருமானைப் பற்றுவதே பரமபோக்யமென்கிறது. அதிர் கொள்செய்கையகரர்—பிரானிகளின் நெஞ்சுகள் அதிரும்படியான செய்கையையுடைய அகரவர்க்கம்; அது முடிபுப்படியாக வடமதுரையிலே வந்து திருவவதரித்தவனுக்கு. எதிர் கொள்ளாயி—அவன்தானே மேல்விழுந்துவாராநின்றால் வைமூக்கியம் பண்ணியொழியாமே வருகவருகவென்று சொல்லி ஆபிமூக்கியம் காட்டுவதே எதிர்கொள்ளாதல். இங்கே நம் பின்னையீடு; “அவனுக்கு நாம் செய்யவேண்டுவது இது; அவன்தானே மேல்விழுநின்றால் அமுகராகா தொழியுமத்தனையே வேண்டுவது” என்று.

த்ருநராஷ்டிரன் ஸஞ்ஜயனோடு சொன்னாலும் “பாண்டவபக்தபாதிபாண்ட க்ருஷ்ணன் வருகிறான், அவனுக்குச் சில பொருள்களைத்தந்து அவனை நமக்கு வசப்படுத்திக்கொள்ளு வோம்” என்று. இதைக்கேட்ட ஸஞ்ஜயன் “அப்பா! வருகிறவனை அப்படிப்பட்டவனாகவா நினைத்துவிட்டாய்? அவனுக்கு வேண்டுவது இன்ன தென்று அறியாயோ; [அந்நயத் பூர்ணத் அபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசலஸம்ப்ரகாரத் நசேச்சதி ஜநாரதந:] அவரவர்கள் தாம் குடிக்குந்தண்ணீரைக் குளிரவைப்பதுண்டே; அதுதன்னை அவன் வருகிறவழியிலே வைப்பது, அதிகிகள் வந்துபுகுந்தால் கால்கழுவுவதாக ஸாமான்யசாஸ்த்ரம் விதித்தவளவு அவன் விஷயத்தில் செய்வது; அதாவது குடத்தில் நீரையிட்டு அவன் திருவடிகளை விளக்குவது; பல்லாண்டு பாடுவது ஆக இதற்கு மேற்பட அவன் திறத்துச் செய்யலாவதில்லை; அவனும் இவ்வளவுக்கு மேற்பட வேறென்றும் விரும்புவானல்லன்—என்றான். இவைசெய்து தலைக்கட்டவேணுமென்பதும் இல்லை; செய்யவேணுமென்று நெஞ்சினால் கொலினாலும் போதும். “ஆபிமூக்கியஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்” என்பது ஸ்ரீ வசந்பூஷணம். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளை நோக்கியே இங்கு எதிர்கொள்ளாய் என்று.

இல்லைகண்டிரின்பமே = இங்கே நடு; “துக்கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிறவித்தனைபோக்கி இதொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லை. உயிர்க்கழுவினே விரூக்கிறவனுக்கு பிபாஸையும் வர்த்தித்து தண்ணீருக்குடித்து தாஹமும் சமீப்தால் பிறக்கும் ஸுகம் போலேயிருப்பதொன்றிறே ஸம்ஸாரிகளுக்கு போகத்தால் பிறக்கும் ஸுகமாகிறது. ஆடுகிற பரம்பின் நிழலிலேயொதுங்கி, அது அள்ளிக்கொள்ளுமென்றறியாதே வெய்யிலைத்தப்பப்பெற்றோமென்று ஹருஷ்டாயிருப்பாரைப்போலேயிறே விஷயாதுபவத் தாலே களித்திருக்கிறவருப்பு இவனுக்கு.” ... (5)

இல்லைகண்டிரின்பமந்தோ உள்ளதுநினையாதே*
தோல்லையார்களெத்தனைவர் தோன்றிக்கழிந்தோழிந்தார்*
மல்லையுதார வடமதுரைப்பிறந்தவன் வண்புகழே*
சொல்லியுய்யப்போகில்லால் மற்றொன்றில்லை சுருக்கே.

(6)

இன்பம் இல்லை!	{ (இவ்வுலகில்) சுகமே யிருப்ப	தொல்லையார்கள் பழைய காலத்திலிருந்தவர்கள்
கண்டிர்	{ தொன்று இல்லையென;	எத்தனை பேர்
அந்தோ	{ ஐயோ! இதை நாமெடுத்துச்	தோன்றிகழிந்து
	{ சொல்ல வேணுமோ?	{ ஜன்மமாணவ்களே யாத்திரை
உள்ளது நினை	{ சாச்வதமான புருஷார்த்தத்தை	ஒழிந்தார்
யாதே	{ நினையாதே	{ யாய்ப் போனார்கள்; (அன்ன வர்கள் கணக்கற்றவர்கள்); (ஆனியின்பு)

மல்லை முதுநர்	செல்வம் மிகுந்த புராதனமான	உய்ய போகில்	உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய
வடமதுரை	வடமதுரையிலே	அல்லால்	
பிறந்தவன்	வந்து பிறந்த கண்ணபிரானு	சுருக்கு	சுருங்கச்சொல்லும் வழி
	டைய		
வண் புகழே	உதாரமான திருக்குணங்களுையே	மற்று ஒன்று	வேறொன்றுமில்லை.
சொல்லி	கீர்த்தனம் பண்ணி	இல்லை	

எம்பெருமானே பரமபுருஷார்த்தம் என்பதுணராதே முன்னே கழிந்த பலர் பாழாய்ப் போயினர்; நீங்களும் அங்கனே நசித்துப் போகாமே வடமதுரைப்பிறந்த பெருமானுடைய திருக்குணங்களைச் சொல்லி உய்யப்பாருங்கள்; இது தவிர வேறு ஹிதமில்லை ஆத்மாவுக்கு என்கிறார்ப்பாட்டில். பாட்டுத்தொடங்கும்போதே இல்லை கண்ணிடம்படுத்தோ! என்கிறார். கெடுவிகளா! துக்கமயமான ஸம்ஸாரநிலத்தில் ஸுகாராஸமுள்ளதேயல்லது உண்மையான ஸுகம் லவலேசமுமில்லை கிடர் என்கிறார். இதை நீங்கள் அறியாதவர்களல்லீரே; அறிந்த வங்களுக்கு நான் எடுத்துக்காட்டவேணுமோ; என்பது அந்தோ வென்பதன் கருத்து. “பரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்தகரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறாரிதே” என்பர் நம்பிள்ளை. இதனால் ஆழ்வாருடைய அருளின் கணம் தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

உள்ளது நினையாதே யென்பதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் பணிப்பர்; ‘ஸம்ஸாரத்தில் இன்பமில்லை’ என்கிற வுண்மையை நினையாமல் என்பது ஒரு பொருள். ‘ஸுகரூப முமாய் நித்யமுமாயிருப்பது பகவத்விஷயம்’ என்கிறவுண்மையை நினையாமல் என்பது மற்றொரு பொருள்.

தோல்லியார்களெத்தனைவர் தோன்றிக்கழிந்தோழிநிதார்—தோன்றினவிடந்தன்னிலே நின்று தீய்ந்துபோம் சிலபூண்டுகளுண்டே; அப்படி உத்பத்தியும் விநாசமுமேயாய்க்கழிந்து பேரனவர்கள்—உள்ளது நினையாதே தொலைந்து போனவர்கள் எண்ணிக்கையிலகப்படுவர் களோ? ஸம்ஸாரமோ அநாதி; விவேகமோ துர்லபம்; அவிவேகிகளாயே மாண்டுபோன வர்கள் அஸங்க்யேயர் என்க.

“நாங்கள் அப்படி அவிவேகிகளாய் தொலைந்துபோகவில்லோம்; எங்களுக்கு உய்யும் விரகு சொல்லலாகாதோ?” என்று சிலர் கேட்க, பின்னடிகளால் ஹிதமுரைக்கிறார். மல்லை முதுநர் வடமதுரை—செல்வச்சிறப்புடைமைபற்றி மல்லை யென்கிறது. பகவத்ஸம்பந்தம் அநாகியாயுள்ளது பற்றி முதுநர் என்கிறது. “வித்தாச்சரமாய் ஸ்ரீவாமனனெழுந்தருளி யிருந்தும், ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படை வீடுசெய்தும் க்ருஷ்ணன் லந்தவதரித்தும் இப்படி பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாதே போருகிற தேசமாயிற்று” என்பது ஈடு. திருப்பாவையில் “மன்னு வடமதுரைமைந்தனை” என்றவிடத்து விபாக்கியானமுங்காண்க. இப்படிப்பட்ட வடமதுரையிலே வந்து அவதரித்தவனுடைய உதாரமான புகழையே வாயாரச்சொல்லி உய்வதன்றி வேறில்லை. சுருக்கே—‘கிம்புஷாநா?’ என்னுமாபோலே... .. (6)

மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வயிர்க்கும்*

சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்களாதோ*

குற்றமன்றோங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்*

குற்றமில்சீர்கற்றுவைகல் வாழ்தல்கண்டீர்குணமே.

(7)

மற்றொன்று	உபாயாந்தரமில்லை;	சுருங்க சொன்	இது சுருக்கமாகச் சொல்ல
இல்லை		னோம்	கிறோம்;
கூகிலந்து, எவ்	பரந்த சில அலகிலுள்ள	சுருங்க சொன்	ஆயாஸகரமான ப்ரவருத்தி
உயிர்க்கும்	யாவார்க்கும்	சுற்ற வேண்டா	களிலேநின்று உழலவேண்டா;

சிந்திப்பே	மாநலிகமான	அத்யவலாயமே	குற்றம் இல்சீர்	குற்றமற்ற	திருக்குணங்களை
அமையும்	போதும்;		வைகல்	கற்று	எப்போதும்
	கண்டிதான்	அந்தோ—;		கற்று	வாழ்தலா
வடமதரை	வடமதரையிலே	அவதரித்	வாழ்தல்	இது	கிறவது
பிறந்தான்	தவனான				
அக்தன்	பெற்ற	எங்கள்	கோபாலகிருஷ்ணனு	குணம்	குணமாகுமே
றத்து	ஆயன்	டைய	குற்றம்	அன்று	குற்றமாகாது.

கிழப்பாட்டில் சுருக்கே யென்றதைச் சுருங்கவருளிச் செய்கிறார்; எம்பெருமானைப் பற்றுவதினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் எடுத்துரைக்கின்றார். மற்றொன்று இல்லை—இத்தோடொக்க வேறொன்று எண்ணலாவதில்லை; அன்றியே; எத்தனை தடவை சொன்னாலும் இதுதவிர வேறொருவார்த்தை சொல்லாவதில்லை என்னவுமாம். சுருங்கச் சொன்னோம்—உங்கள் நெஞ்சில் தேக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதபடி காடு பாய்ந்து சொல்லுகையன்றிக்கே ஸாரஸம்சேஷபமாகச் சொல்லுகிறோமென்கை. சொன்னோமென்றது—சொல்லுகிறோமென்றபடி. மாநிலத்து எவ்வுயிர்க்கும்—கடல் சூழ்ந்த மண்ணிலுள்ளாரொல்லாரும் இதுகேட்க அதிகாரிகள். “இவ்வர்த்தத்துக்கு அணியார் பரமபத்தினுள்ளாராகிலும் உபதேசத்துக்களிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்தினுள்ளாரென்கை” என்பது ஈடு.

ஸித்தோபாயஸ்கிராஞ் சொல்லுகிற இப்பாட்டில் சிற்றவேண்டா என்பதே உயிரானது; சிற்றுதல், சிதறுதலாய், பரக்கவொரு வியாபாரம் பண்ணவேண்டா வென்கை. இவ்வுபாயத்திலிழியுமவனுக்குப் பரக்கவொரு வியாபாரம் பண்ணவேண்டா வென்னுமிடம் சரமச்சுலோகஸித்தம். ஸகலப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுமென்பது ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்பதனால் சொல்லிற்றன்றோ. சிந்திப்பே அமையும்—ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று வாயாலே சொல்லிப் பார்த்திக்கவும் வேண்டா; *அஞ்சலி; பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதா* என்கிறபடியே பகவத்ப்ரஸாத ஹேதுப்தமான அஞ்ஜலியைப் பரயோகிப்பதோ, குறான் காகம் முதலானாரப்போலே ரக்ஷகவந்து இருந்தவிடத்தே வருவதோ இவையும் செய்யவேண்டா; *ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:* என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்று சொல்லி யிருக்கையாலே மாநலிகமான பற்றுதலே போதும் என்றவாறு, த்ருடாத்யவலாய ரூபமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றிச் ‘சிந்திப்பேயமையும்’ என்கிறார். முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகாணத்தில் “வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை; ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ மாகையாலே மாநஸமாகக் கடவது” என்றுள்ள சூர்ணிகை இங்கு அறுஸந்தேயம்.

“சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்” என்கிற இவ்வளவையே நோக்கி “மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம்” என்றருளிச் செய்தாரென்க.

சிந்திப்பே அமையுமென்றால், இனி வாய்திறந்து ஒன்றும் சொல்லவேண்டாவே; வாயைமூடிக்கொண்டு மௌனியாயிருக்கவேண்டியதுதானோ? கீழே *வடமதரைப் பிறந்த வன் வன்புகழே சொல்லியுய்ய* என்று வாயாலே சில சொல்லும்படி நியமித்திரே, அதுவும் இப்போது தள்ளுண்டதோ? என்று சிலர் கேட்க; அவர்கட்குப் பின்னடிகளால் விடையளிக்கிறார். வடமதரைப் பிறந்த எங்கள் கோபாலகிருஷ்ணனுடைய திருக்குணங்களை வாயாச் சொன்னால் என்ன குற்றமுண்டாம்? உபாய புத்தியினால் செய்யவேண்டிய தொன்று மில்லை யென்று சொன்னதேயொழிய ஸ்வயம் ப்ரயோஜந புத்தியா செய்யத்தகாததுண்டோ? அது குற்றமோ? என்கிறார். “குற்றமென்றெங்கள்” என்பதே பாடம்; “குற்றமென் எங்கள்” என்றும் பாடமுண்டென்பர் சிலர். குற்றம் என்?—என்ன குற்றமுண்டு?

குற்றமில் சீர்கற்று, வைகல்வாழ்தல் குணங்கண்டிர்—அகிலஹையப்ரத்யக கல்யாண குணங்களைக் கற்பது ஒருகால்; அதன் பலனான வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்கும்; இதுனைப் பார்ப்தம், இது தவிர்த்ததெல்லாம் அப்ராப்தம். ... (7)

மல்லை முதுநர்	{ செல்வம் மிகுந்த புராதனமான	உய்ய போகில்	{ உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய
வடமதுரை	{ வடமதுரையிலே	அல்லால்	{
பிறந்தவன்	{ வந்து பிறந்த கண்ணபிரானு	சுருக்கு	{ சுருங்கச்சொல்லும் வழி
	டைய		
வண் புகழே	{ உதாரமான திருக்குணங்களுயே	மற்று ஒன்று	{ வேறென்றுமில்லை.
சொல்லி	{ சீர்த்தனம் பண்ணி	இல்லை	{

எம்பெருமானே பரமபுருஷார்த்தம் என்பதுணராதே முன்னே கழிந்த பலர் பாழாய்ப் போயினர்; நீங்களும் அங்ஙனே நசித்துப் போகாமே வடமதுரைப்பிறந்த பெருமானுடைய திருக்குணங்களைச் சொல்லி உய்யப்பாருங்கள்; இது தவிர வேறு ஹிதமில்லை ஆத்மாவுக்கு என்கிறாற்பாட்டில். பாட்டுத்தொடங்கும்போதே இல்லை கண்டிரின்படந்தோ! என்கிறார். கெடுவிகளர்! துக்கமயமான ஸம்ஸாரநிலத்தில் ஸுகாபாஸமுள்ளதேயல்லது உண்மையான ஸுகம் வவ்வேசமுமில்லை கிடர் என்கிறார். இதை நீங்கள் அறியாதவர்களல்லீரே; அறிந்த வங்களுக்கு நான் எடுத்துக்காட்டவேணுமே; என்பது அந்தோ வென்பதன் சுருத்து. “பாத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்தகரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறாரிதே” என்பர் நம்பிள்ளை. இதனால் ஆழ்வாருடைய அருளின் ஸனம் தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

‘உள்ளது நினையாதே யென்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் பணிப்பர்; ‘ஸம்ஸாரத்தில் இன்பமில்லை’ என்கிற வுண்மையை நினையாமல் என்பது ஒரு பொருள். ‘ஸுகரூப முமாய் நிய்யமுமாயிருப்பது பகவத்விஷயம்’ என்கிற வுண்மையை நினையாமல் என்பது மற்றொரு பொருள்.

தொல்லையார்களேத்தனைவர் தோன்றிக்கழிந்தோழிந்தார் = தோன்றினவிடந்தன்னிலே நின்று தீயந்துபோம் சிலபூண்டுகளுண்டே; அப்படி உத்பத்தியும் விராசமுமேயாய்க்கழிந்து போனவர்கள்—உள்ளது நினையாதே தோலைந்து போனவர்கள் எண்ணிக்கையில்லகப்படுவர் களோ? ஸம்ஸாரமோ அநாதி; விவேகமோ தூர்பம்; அவிவேகிகளாயே மாணடுபோன வர்கள் அஸங்க்யேயர் என்க.

‘நாங்கள் அப்படி அவிவேகிகளாய்த் தோலைந்துபோககில்லோம்; எங்களுக்கு உய்யும் விரகு சொல்லலாகாதோ?’ என்று சிலர் கேட்க, பின்னடிகளால் ஹிதமுரைக்கிறார். மல்லை முதுநர் வடமதுரை = செல்வச்சிறப்புடைமைபற்றி மல்லை யென்கிறது. பகவத்ஸம்பந்தம் அநாதியாயுள்ளது பற்றி முதுநர் என்கிறது. “வித்தாசரமமாய் ஸ்ரீவாமனனெழுந்தருளி யிருந்தும், ஸ்ரீசத்ருக்நாமுவான் படை வீடுசெய்தும் க்ருஷ்ணன் வந்தவதரித்தும் இப்படி பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாதே போருகிற தேசமாயிற்று” என்பது ஈடு. திருப்பாவையில் “மன்னு வடமதுரைமைந்தனை” என்றவிடத்து வியாக்கியானமுங்காண்க. இப்படிப்பட்ட வடமதுரையிலே வந்து அவதரித்தவனுடைய உதாரமான புகழையே வாயாரச்சொல்லி உய்வதன்றி வேறில்லை. சுருக்கே—‘கிம்பஹூநா?’ என்னுமாபோலே... (6)

மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வயிர்க்கும்*

சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டிர்களந்தோ*

குற்றமன்றேங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்*

குற்றமில்சீர்குறையவைகல் வாழ்தல்கண்டிர்குணமே.

(7)

மற்றொன்று	{ உபாயந்தாமில்லை;	சுருங்க சொன்	{ இது சுருக்கமாகச் சொல்லு
இல்லை	{	னோ	{ கிறோம்;
கூடில்லத்து, எவ்	{ பார்த்த நில அலகிலுள்ள		{ ஆயாவகரமான ப்ரவருத்தி
யிர்க்கும்	{ யாவார்க்கும்	சிற்ற வேண்டா	{ களிலேநின்று உழுவவேண்டா;

சிந்திப்பே } மாநலிகமான அத்வலாயமே குற்றம் இல்சீர் குற்றமற்ற
அமையும் } போதும் ;
கண்டிகள் அந்தோ— ; வைகல் கற்று } எப்போதும் கற்று வாழ்தலா
வட மதுரை } வடமதுரையிலே அவதரித் வாழ்தல் இது }
பிறந்தான் } தவனான
எங்கள் பெற் } எங்கள் கோபாலகிருஷ்ணனு குணம் குணமாகுமே தவிர
றத்து ஆயன் } டைய } அன்று குற்றமாகாது.

கீழ்ப்பாட்டில் சுருக்கே யென்றதைச் சுருங்கவருளிச் செய்கிறார்; எம்பெருமானைப் பற்றுவதினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் எடுத்துரைக்கின்றார். மற்றொன்று இல்லை = இத்தோடொக்க வேறென்று எண்ணலாவதில்லை; அன்றியே; எத்தனை தடவை சொன்னாலும் இதுதவிர வேறொருவார்த்தை சொல்லலாவதில்லை என்னவுமாம். சுருங்கச் சொன்னோம் = உங்கள் நெஞ்சில் தேக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதபடி காடு பாய்ந்து சொல்லுகையன்றிக்கே ஸாரஸம்சேஷமாய்ச் சொல்லுகிறேமென்கை. சொன்னோமென்றது—சொல்லுகிறேமென்றபடி. மாநிலத்து எவ்வயிர்க்கும் = கடல் சூழ்ந்த மண்ணிலுள்ளாரெல்லாரும் இதுகேட்க அதிகாரிகள். “இவ்வர்த்தத்துக்கு அணியார் பரமபத்தினுள்ளாராகிலும் உபதேசத்துக்கடிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்தினுள்ளாரென்கை” என்பது ஈடு.

வித்தோபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிற இப்பாட்டில் சிற்றவேண்டா என்பதே உயிரானது; சிற்றுதல், சிதறுதலாய், பாக்கவொரு வியாபாரம் பண்ணவேண்டா வென்கை. இவ்வுபாயத்திலிழியுவனுக்குப் பாக்கவொரு வியாபாரம் பண்ணவேண்டா வென்னுமிடம் சரமச்சலோகலித்தம். ஸகலப் ப்ரஸத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுமென்பது ஸர்வதர்மார் பரித்யஜ்ய என்பதனால் சொல்லிற்றன்றோ. சிந்திப்பே அமையும் = ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று வாயாலே சொல்லி ப்ரார்த்திக்கவும் வேண்டா; *அஞ்சலி; பரமா முத்ரா கூழிப்ரம் தேவப்ரஸாதீ* என்கிறபடியே பகவத்ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியைப் ப்ரயோகிப்பதோ, குலன் காகம் முதலானாரப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்தவிடத்தே வருவதோ இவையும் செய்யவேண்டா; *ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:* என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்று சொல்லி யிருக்கையாலே மாநலிகமான பற்றுதலே போதும் என்றவாறு. த்ருடாத்வலாய ரூபமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றிச் ‘சிந்திப்பேயமையும்’ என்கிறார். முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகாணத்தில் “வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை; ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ மாகையாலே மாநஸமாகக் கடவது” என்றுள்ள சூர்ணிகை இங்கு அதுஸந்தேயம்.

“சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்” என்கிற இவ்வளவையே நோக்கி “மற்றொன்று இல்லை சுருங்கச் சொன்னோம்” என்றருளிச் செய்தாரென்க.

சிந்திப்பே அமையுமென்றால், இனி வாய்திறந்து ஒன்றும் சொல்லவேண்டாவே; வாயைமூடிக்கொண்டு மௌனியாயிருக்கவேண்டியதுதானோ? கீழே *வடமதுரைப் பிறந்த வன் வண்புகழே சொல்லியும்* என்று வாயாலே சில சொல்லும்படி நியமித்திரே, அதுவும் இப்போது தள்ளுண்டதோ? என்று சிலர் கேட்க; அவர்கட்குப் பின்னடிகளால் விடையளிக்கிறார். வடமதுரைப் பிறந்த எங்கள் கோபாலக்ருஷ்ணனுடைய திருக்குணங்களை வாயாச் சொன்னால் என்ன குற்றமுண்டாம்? உபாய புத்தியினால் செய்யவேண்டிய தொன்று மில்லை யென்று சொன்னதேயொழிய ஸ்வயம் ப்ரயோஜந புத்தயா செய்பத்தகாததுண்டோ? அது குற்றமோ? என்கிறார். “குற்றமன்றெங்கள்” என்பதே பாடம்; “குற்றமென் எங்கள்” என்றும் பாடமுண்டென்பர் சிலர். குற்றம் என்?—என்ன குற்றமுண்டு?

குற்றமில் சீர்கற்று, வைகல்வாழ்தல் குணங்கண்டிர் = அகிலஹேயப்ரதயநீக கல்யாண குணங்களைக் கற்பது ஒருகால்; அதன் பலனான வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்கும்; இதுவே ப்ராப்தம், இது தவிர்த்ததெல்லாம் அப்ராப்தம். ... (7)

வாழ்தல்கண்டிர் குணமிதந்தோ மாயவனடிபரவி*
 போழ்துபோகவுள்ளிற் கும் புன்மையிலாதவர்க்கு*
 வாழ்துணையா வடமதுரைப்பிறந்தவன் வண்புகழே*
 வீழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுமில்லைக்கதே.

(8)

வாழ்தல்	தி	{	வாழுகிறவதன்றோ எல்லாக் வாழ் துணை ஆ	{	வாழ்ச்சிக்குத் துணையாவதற்
குணம்	ன்	{	கும் குணமாவது ;	{	காக
டர்					
அந்தோ			வட ம து ரை		வடமதுரையிலே வந்து பிறந்த
			வாழும்வகையறியாதபடி என் ;		பிறந்தவன்
மாயவன	டி	{	ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடி		வண்புகழே
பரவி		{	சுலோத் துதித்து [பகவத்குண]		திருக்குணங்களுையே
			துபவம் பண்ணி]		
போழ்துபோக			காலக்ஷேபம்பண்ண வேணு	போம்	{ ஆசைப்படுத் துணையாகக்
			மென்று	ளில்	{ கொண்டு நடப்பதற்காட்டி
உள்ளிற்கும்			வினைக்கவல்லவர்களான		லும்
புன்மை இலாத			வர்க்கு		
வர்க்கு			உத்தமாதிகாரிகளுக்கு	மிக்கது யாதும்	{ மேற்பட்டவாழ்வு யாவதென்று

***—கண்ணபிரான் திருவவதாரம் செய்தது எதற்காக? என்றொரு கேள்வி
 பிறப்பதுண்டு; பகவத்கீகையில் ஃபரித்ராணய ஸாதூநாம் நிராசாய ச துஷ்க்ருதாம்; தர்ம
 ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று அவன்தானே பணித்திருப்பதைக்
 கொண்டு அக்கேள்விக்கு விடை கூறுவதுண்டு. சிஷ்டாக்கூணமோ துஷ்டசிஷ்டூணமோ
 தர்மஸ்தாபனமோ இவை ஸங்கல்பமாகத்தாலே ஸாத்யமாகாதோ? இவற்றுக்காக நேரில்
 வந்து பிறக்க வேணுமோவென்று கேட்பதுண்டு; துஷ்ட நிரஸனம் ஒருகால் ஸங்கல்ப
 ஸாத்யமானாலும் ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பத்தினால் ஸாத்யமாகாதென்றும், நேரே வந்து
 அவதரித்தே அது செய்யத்தக்கது என்றும் அந்தரதிகரண ஸூர்பாலயத்தில் ஸ்வாமி யருளிச்
 செய்துள்ளார். அதற்கு மூலமாக அருளிச் செயல்கள் பலவுண்டு; அவற்றுள் இந்தப்
 பாசரமுமொன்று. இதில் மூன்றாமடியில் “வடமதுரைப் பிறந்தவன்” என்று ப்ரஸ்தா
 விக்கப்படுகிற அவதாரத்திற்கு ப்ரயோஜனம் கூறுவது முற்பகுதி. “மாயவனடிபரவிப்
 போழ்துபோகவுள்ளிற்கும் புன்மையிலாதவர்க்கு வாழ்துணையா” என்பது அவதார
 ஹேது சொல்லுகிறபடி. இவ்வாழ்வார் தாமே பெரிய திருவந்தாதிபில்*கார்கலந்த மேனீ
 யான் கைகலந்த வாழியான் பர்க்கலந்த வல்வயிற்றான் பாய்ணையான் சர்க்கலந்த சொல்
 றினேந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினுழ் துயரை, என்னினின்று போக்குவரிப்போது”
 என்றார். பகவத் குணங்கள் மலிந்திருக்கப்பெற்ற ஸூராமாயண ஸூர்பாகவதாதிகளைக்
 கொண்டு போது போக்க முடியுமே தவிர மற்ற எதனாலும் போதுபோக்க முடியாதென்றார்
 ஆழ்வார் தம்மியல்வெனென்று. அவ்விதமாகப் போதுபோக்க விரும்புமவர்களே “பரித்ராணய
 ஸாதூநாம்” என்கிற ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸாதூக்கள்: அவர்களைப் பரித்ராணம்
 செய்வதென்றால் அவர்களுடைய விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதேயாம். எம்பெருமான்
 திருவவதாரஞ் செய்து தனது திருக்குணங்களைக் காட்டியருளாதொழியில் சர்க்கலந்த சொற்கள்
 தோன்றமாட்டா; அவை தோன்றவில்லையாகில் அவற்றைக்கொண்டே காலக்ஷேபம்
 பண்ணவிரும்பும் ஸாதூக்களின் பரித்ராணம் வித்திக்கமாட்டாது. ஆகவே, மாயவனடி
 பரவிப்போழ்து போகவுள்ளிற்கும் புன்மையிலாதவர்க்குவாழ்துணையாவதற்கு வடமதுரைப்
 பிறந்தானாயிற்று. அப்படிப்பட்டவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களையே விரும்பத்தக்க
 துணையாகப் பற்றுமதொழிய வேறொரு நலமுமில்லை யென்றாயிற்று.

முதலடியில் “வாழ்கல் கண்டிர் குணமிது” என்றவுடனே அந்தோ! என்றதன்
 நுச்சை நம்பின்னே விவரிக்கிறார் காண்மின்;—[அந்தோ] கரும்புதின்னக் கூசி

கொடுப்பாரைப் போலே இவர்களை யபேசுதிக்க வேண்டுவதே யெனக்கு. வாழ்ச்சி உங்கள் தாயிருக்க இரந்து திரிவேன் நானாவதே!”

மாயவனடிபரவிப் போழ்து போகவுள்ளகிறபாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உத்தமாதிகாரிகள்; அவர்களை ‘உத்தமர்சன்’ என்றோ ‘சிரியர்கள்’ என்றோ நிர்தேசிக்க வேண்டியிருக்க’ ‘புன்மையிலாதவர்க்கு’ என்று நிர்தேசிக்கப்படுதேன்? புன்மையைப் பரஸங்கித்து அநேகிலாமையைச் சொல்லுவானேன்? என்று சங்கை தோன்றும்; அதற்குப் பரிஹாரமாக பட்டர் அருளிச் செய்வாராம்—இந்த மாயவனடி பரவுகையை சூதுசுதரங்கம் போலே காலகேசுபமாக்குகிற புன்மையிலாதவர்கள்—என்று. *தெரிதெழுதி வாசித்துக் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினைப் போது* என்ற திருமுழிசையாழ்வாரைப் போலே உலகில் எல்லாரும் போதுபோக்குவாரல்லரே; சூதாடியும் சூதாங்கமாயும் போதைப்போக்குவார் பலருளரே. அச்செய்கைகளினால், ஒருவாறு போதுபோகிற தென்னுமளவேயல்லது அவை ஆஹுராதரூபமாயிருக்கப் பரஸத்தியில்லையே. பகவத் குணது பவத்தையும் அங்கனை போதுபோவதற்காகவே கொள்ளுமது புன்மையேயாம்; *யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்தயதே, ஸா ஹாநிவ தந்மஹச் சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ ஸாச விக்கிரியா* என்றும், *ஏகஸ்மிந்நபி அதிக்ரந்தே முஹூர்த்ததே த்யாநவாஜிதே, தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்கரந்திதம் ந்ருணம்* என்றும் சொல்லுகிற கிலைமை யுண்டாகிப் ப்ராஹ்மநந்த ரூபமாக குணதுபவம் நடக்குமதுவே புன்மையிலாமை. இதைத் தெரிவிக்கக்கூடவே இங்கு ஆழ்வார் “புன்மையிலாதவர்க்கு” என்றருளிச் செய்தாரென்ப. வாழ்த்துணையா என்றது—வாழ்ச்சித்துணையாக என்றபடி. வீழ்துணை—ஸ்ப்ருஹணியமான ஸஹாயம். ... .. (8)

யாதும் இல்லையித்தனில் என்றென்றதுகருதி*

காதுசெய்வான்கூதைசெய்து கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்*

மாதுகிலின்கொடிக்கொள்மாட வடமதுரைப்பிறந்த*

தாதுசேர்தோள்கண்ணனல்லால் இல்லைகண்டிசரணே.

(9)

(பகவத்விஷயம் தவிர வேறென்றைப் பற்றி
கின்று)

அதனில் மிக்கு } அதிற்காட்டிலும் மேம்பட்ட
யாதும் இல்லை } தொன்றுமில்லை யென்று
என்று என்று } பலகாலும் அதையே சிந்தனை
அது கருதி } செய்யுமளவில்
காது செய்வான் } கனக்குறையிடக் காதுபெருக்
கூதைசெய்து } கப் புகுந்து பண்டுள்ளதையும்
போகக் கூதைசெய்யுமா } போல
கடை முறை } கடைசெட்ட ஸம்ஸாரவாழ்க்
வாழ்க்கையும் } கைக்கும் ஹாணிவந்ததாயித்
போம் } தனை;

(ஆன பின்பு)

மாதுகிலின் } பெரிய தவஜபடங்களைக்
கொடி கொள் } கொண்ட மாடங்களைக்
மாடம் } யுடைத்தான
வட மதுரை } வடமதுரையிலே வந்தவதரித்த
பிறந்த } தாதுசேர் } மாலையணிந்த தோள்களை
தோள் கண் } யுடைய கண்ணனைத்
ணன் அல்லால் } தவிர்த்து
சரண் இல்லை } வேறொரு புகலில்லை கிடர்.

***—எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறென்றை ஈகூதமாகப் பற்றினவர்கள் பண்டு நின்ற நிலையுட்கெட்டு அனர்த்தப்பட்டுப் போவார்கள்; ஆனபின்பு அவனல்லது புகலில்லை யென்கிறார். *ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விரிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே க்ச்சித் தம் விரா புருஷோத்தமம்* என்றும், *ந ஹி பாலநஸாமர்த்தயம்ருதே ஸர்வேசுவரம் ஹரிம்* என்றுமுள்ள ப்ராமாணங்களை யறிந்துவைத்தும் இந்த அத்யவஸாயத்தை எம்பெருமானளவிற்பண்ணாதே வேறொரு விஷயத்திற் பண்ணி, (அதாவது) அப்ரப்த விஷய

மொன்றைப்பற்றி 'உவே நமக்கு ரகச்யம், இதனில் விஞ்சியரசகதையில்லை' என்கிற அப்யவஸாயத்தை அவ்விஷயத்திலே கொண்டிருக்குமளவில்.

காது செய்வான் கூதையெழு கடைமுறை வாழ்க்கையும் போம்—கனக்குழை யிடுவதற்காகக் காதைப்பெருக்கப்புகுந்து பண்டுள்ள யோக்யதையையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கிக் கொள்வாருண்டே; அப்படியாகி, தண்ணிதானமுறைமையாலே வாழ்க்கடவதான வாழவும் தொலைந்து போம். “ஸம்ஸாரத்திலே பசலுக்குட்டியுமாய் அளாய்குளாயாய்ப் போருமதுவுங்கூடக் கெடுமித்தனை” என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. கடைமுறை வாழ்க்கையாக வது இவ்வாழ்வே; இதுவும் கெட்டுப்போமித்தனை. உயர்ந்த ஜீவனத்தில் ஆசை கொண்ட தற்குப் பயனாக அத்தமஜீவனமும் அழிந்து போமென்றபடி. “காதுசெய்வான் கூதையெழு” என்பது உபமானத்தைபுகொண்டவாக்யம்.

முன்னடிக்கு மற்றொரு வகையான நிர்வாஹமுண்டு; அதாவது கைவல்ய பரமான நிர்வாஹம்; கைவல்யஸூகத்தை விரும்பி ‘இவ்வாத்தமாதபவ ஸூகத்திற்கு மேற்பட மற்றொ ரின்பமில்லை’ என்று துணிந்து அதற்கு கரு பண்ணுமளவில் முன்புள்ள ஸாம்ஸாரிக —என்று. இங்கே ஆறாயிரப்படி யருளிச்செயல்:—“எல்லாவற் றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமன்றோ ஸாம்ஸாரிக துக்கநிலைநிற்குப கைவல்யமென்று அத்தைப் புருஷார்த்தமென்று பற்றில், காதுபெருக்க வென்றுபுகுப் பண்டுள்ளதையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கிப்போலே பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸூகத்தையுமிழ்ச்சுமித்தனை; ஆதலால், ஸ்ரீமதுரையிலே திருவவதாரம் பண்ணுகையாலே புதுக்கணித்தவழகையுடையணை கண்ணனை பரமப்ராப்யனென்கிறார்” என்று. இப்பொருளில் “அது கருதி” என்றது கைவல்யோபாஸநத்தைப்பண்ணி யென்றபடி. அந்த ஹேயக்ருத்யத்தைத் தம்வாக்காலே சொல்லக்கூசி ‘அது’ என்றதாகக் கொள்க.

தோளுந் தோள்மாலையுமான வழிகிலே யீடுபட்டுத் தாதுசேர்தோள் கண்ணன் என்றது. ... .. (9)

கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர்சரண் அதுநிற்கவந்து*
மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்*
திண்ணமாநுமமுடைமையுண்டேல் அவனடிசேர்த்துயமினோ*
எண்ணவேண்டாநுமமதாதும் அவனன்றிமற்றில்லையே.

(10)

கண்ணன் அவ்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனல்லது வேறு	திண்ணமா	
லால் சரண்	சரணில்லை யென்னுமர்த்தம்	அவன் அடி	திடீர்மகாஅவன் திருவடிகளிலே
இல்லை அது	நிலைநிற்கக்கூடியும்,	சேர்த்து உயம்	ஸமர்ப்பித்து உஜ்ஜீவிபுயங்கள்;
நிற்க		மின்	
மண்ணின்பாரம்	பூபாரத்தைப் போக்குகை	எண்ண வேண்	ஆலோசிக்கவேண்டா;
நீக்குதற்கு	கூடியும்	டா	உட்கருதையதான எப்பொரு
வட மதுரை	வடமதுரையிலே வந்து அவ	தும்மது ஆதும்	ருந்
பிறந்தான்	ரித்தான்;	அவன் அன்றி	அவனதேயன்றி மற்றபடியா
	(ஆனபின்பு. ஸம்ஸாரிகளே)!	மற்று இல்லை	யில்லை.
நும் உடைமை	உங்களுதக நினைத்திருக்கிற		
உண்டேல்	பொருளுண்டாகில் (அதை)		

***—*பரித்ராணை ஸாதாநாம்*என்கிற தோசலோகத்தை நிர்வாஹிக்கும் நம்மாசார் யர்கள் வெவ்வேறு வகையான சாஸ்தார்த்தங்களை வெளியிட்டருளினார்கள். எம்பெருமா னுடைய அவதாரம் ஸாதாபரித்ராணத்திற்காகவும் துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் என்று மூலத்தில் மொழிந்திருந்தாலும் ஸாதாபரித்ராணத்தான் முக்கியமான ப்ரயோஜனமென்றும்

துஷ்க்ருத்விநாசகம் அப்படி முக்ய மன்றென்றும், அது ஸங்கல்பத்தாலும் செய்துமுடிக்கத் தக்கதாகையாலே அதற்காக அவதாரம் அபேக்ஷிதமன்றென்றும் எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஸ்ரீவசந்நபூஷணத்தில் “சசுவான் அவதரித்துப்பண்ணின ஆணைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமையென்று ஜீயராருளிச்செய்வார்” என்ற சூர்ணையையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் நோக்குமளவில் துஷ்க்ருத் விநாசகத்தை நோக்கியே எம்பெருமானார் அவதாரமென்று நஞ்சீயர் திருவுள்ளம் பற்றினதாகப் புலப்படுகின்றது. இவை பாஸ்பர விருத்தங்களல்ல. இரண்டுபடியாகவும் சொல்லலாம் போலேயுள்ளது. இரண்டும் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலோடியிருப்பதாக விளங்காநின்றது. இப்பதிகத்திலேயே கீழ் எட்டாம்பாட்டில் ஸாதுபரித்ராணமே அவதாரத்திற்குப் பரையோஜனமென்னுள் திருவுள்ளத்தை வெளியிட்டார்; இப்பாட்டில் “மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்” என்பதனால் துஷ்க்ருத்விநாசமே அவதாரப்பரையோஜன மென்கிற திருவுள்ளத்தை வெளியிடுகிறாராயிற்று. உண்மையில்; துஷ்க்ருத்விநாசக மென்பதும் ஸாதுபரித்ராணத்தின் பாதுபாடேயென்பது நுண்ணிதி னுணரத்தக்கது. ரக்ஷிக்கையாவது அரிஷ்டங்களைத் தவிர்த்தலையும் இஷ்டங்களைக் கொடுக்கையுமாதலால் துஷ்க்ருத் விநாசகம் பண்ணுதலாவதில் ஸாதுபரித்ராணம் பூர்ணமாக வித்திக்கமாட்டாதன்றோ.

அன்றியும், ஸாதுபரித்ராண துஷ்க்ருத்விநாசகங்களுக்கு மேலே “தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய” என்று மூன்றாவதான வொருப் பரையோஜனமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தர்மஸ்தாபனத்திற்காக அவதரிக்கிறேனென்ற திருவாக்கிலேயே “ஸர்வதர்மார் பரித்யஜ்ய” என்றும் மேலே சொல்லியிருக்கையாலே இவ்விரண்டு வார்த்தைகளுக்கும் முரண்பாடில்லாமை ஆராயத்தக்கது. இன்று புதிதாக நாம் ஆராயவேண்டாவே; முழுக்கூப்படி சரமச்சிலாகப்ரகரணத்தில் “தர்மஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணப்பிறந்தவன்தானே ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்றென்கையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே பென்கிறது” என்றருளிச்செய்தார் பிள்ளையுலகாகிரியர். ஆகவே “தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய” என்றவிலுத்தில் விவக்ஷிதமான தர்மஸ்தாபனம் ஆபாஸதர்மான ஸாத்ய தர்மங்களின் ஸ்தாபனமன்றிக்கே க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதகம்* *ராமோ விக்ரஹவார் தர்ம:” என்று ஸாக்ஷாத் தர்மமாகவும் வித்ததர்மமாகவும் சொல்லப்பட்ட தன்னையே ஸ்தாபிப்பது என்று தேறிற்று. இவ்விஷயமும் இப்பாட்டின் முதலடியில் தெரிவிக்கப்படுகிறது—“கண்ணனல்லலாலிலைகண்டிர் சரணதுறிக” என்று. இங்கே ஈட்டு பூர்ஸூக்திகாண்மின்;—“க்ருஷ்ணையொழிய வேறு சரணமாவாரில்லையென்னு மிவ்வர்த்தம் நிலைநிற்கக்காக்க. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கக்காக்கவும், அதுக்குறுப்பாக பூபாரததைப் போக்குகக்காக்கவும் திருவவதாரம் பண்ணினான்” என்று.

ஆனபின்பு, நீங்களும் உங்களுடைமையென்று நினைத்திருந்தனவுண்டாகில் அவன் திருவடிகளுக்கே சேஷமாய்ப்படி ஸமர்ப்பித்திடுங்கள் என்கிறார் மூன்றாமடியால். “நும் முடைமைகளை அவனடி சேர்த்து” என்றால் “நும்முடைமையுண்டேல்” என்கையாலே, நும்முடைமையென்று சொல்லக்கூடிய வஸ்து ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தால் இல்லையென்பது போதரும். அவர்களுடைய அந்யதாஜ்ஞானத்தாலுள்ளதத்தனை. எண்ண வேண்டா—இதுதான் அவனதோ நம்மதோ வென்று விசாரிக்கவேண்டா; உங்களுடைய உங்களுடைமையோடு வாசியுந எல்லாம் அவனுக்கே சேஷப்பட்டதாகையாலே மருளவேண்டா என்றபடி. அவனன்றியென்றது—அவனுக்கு சேஷபூதமாக வஸ்து என்றபடி. ஈற்றடிக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; இனிச்செய்ய வேண்டுவதில் உங்கள் தலைபிலே சமையொன்றும் ஈடக்கின்றதன்று; எல்லாம் அவன்பக்கவிலே ஈடக்கிறது—என்பதாக. மற்றில்லை பென்றவிடத்திற்கு ஈடு;—“பலஸித்திக்கிடான ஸாதனமும் அவனையொழிய இல்லை; ஸமிதைபாதி ஸாநிகரி பாதியாக நீங்களும் ஒரு தலை கூட்டுப்பட வேண்டுவதில்லை.” ... (10)

ஆதும்பில்மற்றவனில் என்றதுவே துணிந்து*
 தாதுசேர்தோள்கண்ணைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன*
 தீதிலாதவோண்டமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்*
 ஒதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே.

(II)

தாது	சே	லா	த
தோள்	கண்	மாலையணிந்த	தோள்களை
ணனை		புடைய	பெருமானைக்குறித்த
அவனில்	மற்று	யாழிய	வேறெதுவு
ஆகு	இல்லை	இன்னும்தயவலா	வல்ல
என்றதுவே		யத்தையே	கொண்டு
துணிந்து			

குருகூர் சடகோபன் சொன்ன } ஆழ்வாருளிச்செய்த
 ஒண் தமிழ்கள் அழகிய தமிழினுவான } ஆளுடையார்

பண்டே நம்மை } ஏற்கெனவே நம்மை அடிமை
 கண் } கொண்டவராவர்.

***—*இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலனுரைக்கும் பாசுரமானவியு விலக்கணா மாகத் தோன்றியுள்ளது. “இப்பத்து மோதவல்லபிராக்கள் பண்டே நம்மையாளுடை யார்கள்” என்கிறார். இப்பதிகத்தை யோதவல்லவர்களுக்கு ஆழ்வார் தாம் அடிமைப்படுவ தாக அருளிச்செய்கிறார்; இது இப்பதிகத்திற்குப் பலன் கூறினவாறாக எங்கனே யாகு தென்று சங்கிக்க நேரும். “இப்பதிகம் கற்பார் என்போன்றவர்களை ஆடபடுத்திக் கொள்ளப் பெறுவர்” என்பது பரமதாற்பரியமாகையாலே பாகவதர்களை வசப்படுத்திக்கொள்வதே இப்பதிகம் சுற்றைக்குப் பலனைச்சொல்லிற்றாயிற்றென்று கொள்க. இப்பதிகத்தை யோதுவ தென்றால் வெறுப்பு சப்தராசிகளைக் கற்கையன்றே; பொருளுணர்ந்து அதுதானும் அனுஷ்டாந பர்யந்தமாகுமே; அதுதானே ஆழ்வார்க்கு உகப்பு; ஆழ்வார்க்கு மாத்திரமன்று; ஆழ்வார் போல்வாரெல்லார்க்குமே உகப்பு; ஆகவே இப்பத்துமோதவல்லவர்கள் பாகவதோத்தமர்களை உகப்பிக்கவல்லராவர்களென்று பயனுரைத்ததாயிற்று.

ஆழ்வார் இப்பதிகமருளிச் செய்ததற்குக்காரணம் ஒரு துணிவு; அதாவது “ஆத் மில்லை மற்றவனில்” என்னுந்துணிவு. எம்பெருமாயொழிய வேறு பராயப்பராகங்க ளில்லையென்கிற அத்தயவஸாயமே இப்பதிகமாகப் பரிணமித்த தென்னலாம். இரண்டாமடியை நோக்கி நம்பிள்ளையருளிச்செய்தது காரணம்—“இவர்க்கு இப்படி இந்த வ்யவஸாயத்தைக் கொடுத்தார் ஆரென்றால், வேறுண்டோ? அவனுடைய தோளும் தோள்மாலையுமன்றே. அவனுடைய நெளந்தர்யமாயிற்று இவரையிப்படி துணியப்பண்ணிற்று.” என்று.

தீதிலாதவாயிரம்—ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் முதலானவைபோல பகவத் கதைக ளோடு இதர கதைகளையும் சேர்த்துப் பேசுகையாகிற தீதில்லாமை விவக்ஷிதம். ஒண்நமிழ் கள்—“உள்ளுண்டான அர்த்தத்தையடைய வெளியிட்டுக் கொடுக்கவற்றாயிருக்கை” என்பது ஈடு.

(11)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.
 நம்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்

‘ஒன்பதாம்பத்து முதல் திருவாய்மொழி
 முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—பண்டை நாளாலே

உரையவதாரிகை :— ஸர்வேச்வரனைத் தவிர்த்தவர்களனைவரும் ஆபாஸ பந்துக்களென்றும் ஸர்வேச்வரனொருவனே நிருபாதிக பந்துவென்று மருளிச்செய்தார் கீழ்த்திருவாய்மொழியில். இவாருளிச்செய்தவளவேயன்றே; உண்மையில் அவன்தான் பரம பந்துவாயிற்றே. *மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத கதிர் நாராயண:* என்று சுருதி சொன்னது உண்மையல்லதில்லையே. அப்படி பரம பந்துவானவன் பந்துக்கள் செய்ய வேண்டிய செயலைச் செய்யாதிருக்கமாட்டானே. அது செய்கைக் குறுப்பாகத் திருப்புகளின் குடியிலே திருக்கணவளர்ந்தருளா நின்றான்; நாமும் அங்கே சென்று கிட்டினால் நமக்கு பந்துக்குத்யமெல்லாம் பண்ணுவன் என்று அதுஸந்தித்து ஆழ்வார் அங்கே சென்று கிட்டினார்.

இப்படி பரம பந்துவானவன் ஸன்னிதி பண்ணியருளுகிற திருப்புகள்குடியிலே எல்லாவகையான பரிமாற்றங்களையுமாசைப்பட்டுச் சென்று கிட்டினவிடத்தும், இவரை என்னென்று வினவுதல் குளிர் நோக்குதல் ஒரு வார்த்தை சொல்லுதல் ஒன்றொரு செய்கிலன். ஆனாலும்,* இன்றாக நாளையோக இனிச்சிறிது நின்றாக நின்னருள் என்பாலதே* என்று திண்ணிய அதயவஸரயம் கொண்டிருக்குமவர்களிலே ஒருவரான ஆழ்வார் 'அவனுளனுயிருக்கும்பொழுது பந்துக்குத்யம் செய்யத் தவறமாட்டான்; சிறிது தாமதித்தால் என்ன குறை? என்று ஒருவாறு தேறுதலடைந்து, வேறொன்றுக்காக மிகவும் ஆர்த்தியடைந்தார்; அதாவதென்னெனில்; இங்கே என்மைக்குத் திருக்கணவளர்ந்தருள் புகுந்தானே அன்று முதல் இன்றளவாக ஏகரீதியாய் ஆடாதே அசையாதே சயனித்திருக்கின்றனே! இது என்ன கிரமமோ?' என்று இவ்வாற்றமை திருவுள்ளத்திலே குடி புகுந்தது. கீழ் எட்டாம்பத்தில் *கொடியார்மடக் கோளுரகத்தும் புளிக்குடியும் மடியாதினனே நீ துயில்மேவி மகிழ்ந்தது தான், அடியாரல்லல் தவிர்த்த வசவோ அன்றேஸிப்படிதான் நீண்டு தாவின வசவோ பணியாயே* என்ற பாசரத்திலுண்டான வயிறுபிடியே மீண்டும் தலை யெடுத்தது. அப்பெரிய வார்த்தையோடே 'தேவரீரும் பிராட்டிமாருங்கூட எழுந்தருளியிருக்கும்புருப்பை எனக்குக் காட்டியருளவேணும்; என்னைக் கண்ட காட்சியிலே விகாரமடைந்து என்முன்னே நாலடியுலாவி யருளவேணும்; புன்முடிவல காட்டியருளவேணும்; ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்' என்றிவ்வனே தாமுமவனுமேயறிந்ததாகத் திருவாசலைத் திருக்காப்பிட்டுக்கொண்டு ஏகாந்தத்திலே தம்முடைய மனோரதங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்கிற ரித்திருவாய்மொழியில்.

இப்பதிகத்தின் பொருட்சுவை ஒருபுறமிருக்க சொற்சுவை கல்நெஞ்சையும் கரையப் பண்ணும், ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்திவிசேஷங்களுண்டாகி நெஞ்சு தடுமாறிக் கிடக்கும்போது இப்பதிகத்திற் பாசாங்களை வாய்வேருவினால் நெஞ்சு குளிரும். நார்பதாண்டுகளுக்குச் கீழே திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் பெரிய திருவத்யயனத் திருநாளில் இத்திருவாக் மொழியை அரையர் இசைபாடாநிற்க, அஸ்மதாசார்யரான அழகிய மணவாளச் சீயர் கண்ணுக் கண்ணிருமாயிருந்த விருப்பு* நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே.

...

...

...

பண்டைநாளாலேநீன்திருவருளும் பங்கயத்தாள்திருவருளும்
கொண்டு* நின்கோயில்சீய்த்துப்பல்படிகால் குடிசுடிவழ்வந்தாட்செய்யும்*
தொண்டரோர்க்குளிச்சோதிவாய்திறந்து உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்*
தென்னிறைப்பொருநல்தன்பணைசூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே. (I)

தென்னை	இரை	{ தெளிந்த தான சேர்ந்த	அலைகளையுடைத் தாமிரபரணியோடு	கோயில்	{ உன்னுடைய தலை தைப்	திவ்யதேசத் கைங்கரியத்
சூழ்ந்த	{ அழகிய நீர்நிலங்களால் பட்ட	சூழப் பல்படிகால் குடி	குடி	அந்நா காலமாய்ப் போருகிற வம்ச உரம்பரையாக		
திருப்புகளிங்குடி	{ திருப்புகளிங்குடி திருப்பதியிலே	யென்கிற ஆன் செய்யும்	அடிமைசெய்து போருகிற அடியோங்குள் விஷயத்			
கிடந்தானே	சமனித்தருள்பவனே!	ரோர்க்கு				
நின் திரு அருளும்	{ உனது கருபையையும்	அருளி சோதி வாய் அழகிய	அருள் ரூபவளத்தைத்			
பங்கயத்தான்	{ பெரிய பிராட்டியாருடைய திரு அருளும்	கருபையையும்	(நல்வார்த்தைகளைப் பேசி)			
பண்டை நாளா	{ நெடுநாளாகவே லே கொண்டு	அடைந்து கண்களால்	உன் தாமரை உனது தாமரை போன்ற நோக்காய் திருக்கண்களாலே நோக்கி யருள வேணும்.			

* * *—வேறு புகலற்ற அடியேனைச் சூழித்து ஒரு வார்த்தை யருளிச் செய்து விடாய்
கெடக் குளிர நோக்கியருளவேணுமென்று வேண்டுகிறார். முன்னடிகளிரண்டாலும் தம்மு
டைய படியை நினைக்கிறார்; திவ்ய தம்பதிகளின் திவ்ய கடாக்ஷமே வினேரீராகக் கொண்டு
நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணும் ஸந்தானத்திலே தோன்றப் பெற்ற தமது பெருமையை யெடுத்த
துப் பேசுகிறார். *எதிர் சூழல்புக்களைத்தோர் பிறப்பு மெனக்கே யருள்கள் செய்ய விதி
சூழ்ந்ததாலெனக்கே லெம்மான் திரிவிக்கிரமனையே* என்றருளிச் செய்தவராகையாலே
“பண்டை நாளாலே நின் திருவருள்” கொண்டதாகக் கூறுகின்றார். பிராட்டியின் கருநிபல
மாகவே எம்பெருமானது திருவருள் வாய்த்ததாதலால் “பங்கயத்தான திருவருளுங்கொண்டு”
என்கிறார். முற்பட்டதை முன்னே சொல்லிப் பிற்பட்டதைப் பின்னே சொல்ல வேண்டி
யிருக்க, பிற்பட்டதான எம்பெருமான் திருவருளை முன்னே சொல்லியிருப்பது வழுவாகாது;
காரியத்தை முன்னே சொல்லிக் காரணத்தைப் பின்னே சொல்லுவதும் முறையே.

நின் கோயில் சீய்த்து—திவ்ய தேசங்களிலே பண்ணும் கைங்கரியங்களில் தலையானது
இது. *வயலணியனந்தபுரம் கடைத்தலை சீய்க்கப் பெற்றால் கடுவினை களையலாமே* என்று
மேலுமருளிச் செய்வார். திருவலகிடல் மெழுகுதல் கோலமிடுதல் முதலியன செய்கைக்குக்
கோயில் சீய்க்கை யென்று பெயர். இங்கே ஈட்டில் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானிதிராஸ
மொன்றுளது; அவரைப் பற்றி ஸ்ரீவசநூலுணத்தில் “திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்
ஸ்வவ்யபாரத்தை விட்டான்”. என்றருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கின்றதன்றோ. அப்படிப்
பட்டவவர் அவ்விடில் ஒரு மகிழ் மரத்தடியிலேயிருந்து திருவலகிடா நிழலையில் உண்மை
யுணர்ச்சியுற்ற வொருவன் ‘எம்பெருமானே உபாயமென்றிருக்கிற அந்நயப் பரயோஜன
இங்கனே கிலைசப்பிவது எதற்காக?’ என்றானும்; அப்போது திருவலகிட்ட
விடத்தையும் இடாத விடத்தையும் காட்டி ‘இவ்விடமும் அவ்விடமும் இருந்தபடி கண்டாயே;
இதற்கொரு பலம்ல்ல யென்று தோற்றியிருந்ததோ?’ என்று பணித்தாராம் திருக்கண்ண
மங்கையாண்டான். இங்கு அறிய வேண்டுவதாவது— திருவலகிடாரயோஜன மென்றும்

அத்ருஷ்ட ப்ரயோஜனமென்றும் ப்ரயோஜன மிருவகைப்படும். அத்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்திற் கொரு ஸாதகநாதுஷ்டாநம் பண்ணாமையே அநய ப்ரயோஜனர்க்குற்றது. ஸன்னிதி வாசனே அலக்கிதல் முதலிய திருப்பணிகளை ஒரு ப்ரயோஜனாபேகையின் றிக்கே செய்வதனால் ஒரு குறையுமில்லை; இது நிஷ்ப்ரயோஜனந்தானே யென்ன வேண்டா; திருவலகிடாதவிடம் கண் கொண்டு காண வொண்ணாததாயும், திருவலகிட்டவிடம் கண்ணார்காண விரிதாயுமிருப்பதே ப்ரயோஜனம். இது அநய ப்ரயோஜனத்திற்கு விரோதியன்று—ஒன்பதாம்.

பல்படிதால் என்பதனால் வம்ச பரம்பரையாக இங்ஙனே கைக்கரியஞ்செய்யும் ஸந்தான மென்கிறது. தோண்ட்னேற்கு என்று ஒருமையாகச் சொல்லாமல் ‘தொண்ட்ரோர்க்கு’ என்று பன்மையாகச் சொன்னது அதுபந்திகளையும் கூட்டிக்கொண்டு சொன்னபடி. சோதிவாய்திறந்து —பூவலருமாபோலே வாய்திறந்தொரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும். வாய் திறக்கும் போது திருமுகத்தில் பிறக்கும் செவ்வியையும் அதுபவிக்க வேண்டிச் ‘சோதிவாய்’ என்கிறார். இங்கே ஈடு;—“மாம் அக்ருரேதி வக்ஷயதி யென்று வார்த்தையன விலையாயிற்று அக்ருரன் அதுபவித்தது; தத்காலத்தில் திருமுகத்திற் செவ்வியும் உத்தேசம்மாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.”

உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்—வார்த்தையில் தோற்றாக பந்தமும் நோக்கிலே தெரியும்படி குளிர் நோக்கியருளவேணுமென்கை. கோயிலில் பிள்ளை தேவப்பெருமானையர் இப்பாட்டை ஸேவிக்கையில் *உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்* என்று ஒருவிசை சொல்லி நிறுத்தாதே ‘நோக்காய் நோக்காய் நோக்காய்’ என்று பலகாலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்து மேலடியில் போகமாட்டாதே நின்றாராம்; அப்போது கோஷ்டியில் வீற்றிருந்த அவரது திருத்தகப்பராரான ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானையர் எழுந்திருந்து ‘பிள்ளாய்! நீ எம்பெருமான் திருவுள்ளம் புண்படும்படி இங்ஙனே பலகாலும் சொல்லி நிர்ப் பந்திக்கலாமோ? அழகிய மட்டற்றைத் தந்து நல்ல பாட்டைத் தந்து ஐசுவர்ய ஸந்தானங்களை யும் தந்தருளியிருக்க ஒன்றும் செய்யாதாராக நினைத்து இன்னமும் நோக்காய் நோக்காய் நோக்காயென்றால் இது என்னே! மேலே பாடு’ என்றாராம். ... (1)

குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்து நின்தீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல் செய்து* உன்பொன் னடிக்கடவாதே வழிவருகின்ற அடியரோர்க்கருளி* நீயொருநாள் படிக்களவாகநிமிர்ந்த நின்பாதபங்கயமேதலைக்கணியாய்*
கொடிக்கொள்பொன்மதின்குழிக்குளிர்வயற்சோலைத் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே. (2)

கொடி கொள்	{ கொடிகளாலே அலங்காரங்	உன் பொன் அடி	{ உனது அழகிய திருவடிகளை
பொன் மதின்குழி	{ கொண்ட பொன்மயமான	கடவாதே	{ விட்டு நீங்காதே
குளிர் வயல்	{ மதினாலே குழப்பட்டு	வழி வருகின்ற	{
சோலை	{ குளிர்ந்த வயல்களையும் பொழில்	அடியரோர்க்கு	{ பரம்பரையாய் வருகின்ற அடி
திருப்புளிங்குடி	{ களையுமுடைத்தான	அருளி	{ யோமுக்கு அருள் செய்து,
கிடந்தானே	{ திருப்புளிங்குடியிலே சயனித	நீ ஒரு நாள்	{ நினைப்பொருகாலத்தில்
குடி கிடந்து	{ தருளும் பெருமானே	படிக்கு அளவு	{ பூமிக்குத் தகுந்தாய் நிமித்த
ஆக்கம் செய்து	{ ப்ரபந்தரால் மரியாதை வழுவா	ஆக நிமித்த	{ தளந்து கொண்ட
தீர்த்த லின்	{ குடியில் பண்டில்லாத நன்மை		
அடிமை குற்	{ களை புண்டாக்கி	நின் பாதபங்கய	{ உனது திருவடித்தாமரை
நேவல் செய்து	{ இதரவிஷயங்களில் குகியைப்	மே	{ யையே
	{ போக்கின உன் விஷய		
	{ மாண அந்தரங்க கைககரி	தலைக்கு அணி	{ என் தலைக்குத் தக்க அலங்கார
	{ யங்களைச் செய்து	யாய்	{ மாம்படி பண்ணியருளவேணும்.

*** - உன் திருவடிகளை என் தலைமேல் வைத்தருளவேணு மென்று திருப்புகழ்க்குடிச் சித்தாரைப் பிரார்த்திக்கிறார். முன்னிரண்டடிகளால் தம்முடைய சேஷத்வப் பெருமையைப் பேசிக்கொள்ளுகிறார். குடிக்கிடத்தல், ஆக்கஞ் செய்தல், தீர்த்தவடிமைக் குற்றேவல் செய்தல், பொன்னடிக்க கடவாதே வழிவருதல் ஆகிய நான்கு விசேஷங்கள் ஆழ்வார் தமக்குள்ளனவாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. குடிக்கிடத்தலாவது—குலமரியாதை தப்பாதபடி வர்த்தித்தல். பரதாழ்வான் தலையிலே முடியை வைக்கப்புக “இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவர்களில் முத்தாரிருக்க இளையார் முடி சூடியறியார்” என்றான் அவன். அப்படியே ஆழ்வாரும் தம்முடைய சேஷத்வத்தைக் காத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் குலமரியாதை தவறுதவரென்க. ஆசார்ய ஹருதயத்தில் பரதாழ்வானோடு ஆழ்வார்க்கு ஸாம்யம் நிர்வஹிக்குமிடத்து “குடிக்கிடந்தகையறவும்” என்றருளிச் செய்ததும் காண்க.

ஆக்கஞ் செய்தலாவது — குடியில் பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்குகை. ஆசார்ய ஹருதயத்தில் (82) *ஜநக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்த பெண்ணும் நடுவீற் பிள்ளையும்கடைக்குடடியும்போலே இவரும் பிறந்து புகழு மாக்கழுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத் தார்” என்ற விடத்து ஆழ்வார்க்கு பரதாழ்வானோடே ஸாம்யம் நிர்வஹிக்குமிடத்து ஆக்கஞ் செய்தல் என்கிறவிது எடுத்துக் காட்டப் பட்டது. அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸூக்தி வருமாறு — “ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பிறந்து *ராஜ்யரு சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வந்துமிறார்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்யாதோ பவேத் ராஜ்யபஹா ரக:” இய்யாதிபாலே மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவதென்றென்கிற குலமரியாதையை நடத்தினவனன்றிக்கே, *ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி* என்றும், *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜயெஷ்டாரான பெருமானுடைய விசேஷத்தில் ஜடை புனைந்து வல்கலையிடுத்து கண்ண ரீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து குலத்துக்கு முன்பில்லாத ஏற்றத்தையுண்டாக்கினுப்போலே ஆழ்வாரும் *குடிக்கிடந்து* என்கிறபடியே சேஷத்வ குலமரியாதை தப்பாதபடி நின்றமாத்ர மன்றிக்கே, *ஆக்கஞ் செய்து* என்கிறபடியே சேஷி விரஹக்லேசாதிசயத்தாலே *காண வாராமென்றென்று கண்ணும் வாயுந்துவாந்து, *கண்ண ரீர் கைகளாலறைதது, காலிட்ட கையாம்படி நிச்சேஷ்டராயத் தரைக்கிடைகிடந்த ப்ரோமவிசேஷத்தாலே குடிக்குடிச் சூப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுண்டாக்கினார்” என்று.

நின் தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல் செய்து — அடிமைக் குற்றேவலென்றும் தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவலென்று மிரண்டுண்டு; எம்பெருமான் திறத்துக் கைங்கர்யம் பண்ணுவது அடிமைக் குற்றேவல், அப்போது விஷயந்தரங்களிலும் போக்யதாபுத்தி அறுவர்த்தித்திருக்க வல்கடும்; அப்படியன்றிக்கே தன்னுடைய பரம போக்யதையாலே இதர புருஷார்த்தத்தில் ஈசையை அறவேயறுத்த அடிமைக் குற்றேவலுண்டு, அதற்குத் தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவலென்று பெயர். *மாற்பால் மனீஞ்சுழிப்ப மனகையர்தோள் கைவிட்டு* பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரகதோபரமாத்மநி* எனலுமாபோலே. நாமும் கதாசித் பகவத் விஷயத்திலே அடிமைக் குற்றேவல் செய்யா நின்றோமாகிலும் விஷயந்தரங்களில் ஈசையும் கலசியிருக்கும். அவற்றைக் காரியுழிந்து செய்யும் குற்றேவலே தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல், அதனைச் செய்து.

உன் பொன்னடிக்க கடவாதே வழிவருகின்ற — இது அத்தயந்த பாரதந்தாயததறுகருசு சேர்ந்ததொரு வழிபாடு. இளைய பெருமானும் அடிமை செய்தார். பரதாழ்வானும் அடிமை செய்தான். இளைய பெருமானுடையது நிரப்பந்தித்த வடிமை; பாரதந்தந்திரியம் குடிபுகாத வடிமை; பரதாழ்வானுடையது அப்படிப்பட்டதன்று; *ஸ காமம் அநவாப்பயவ* என்னுந் நக்கச் செய்தேயு. *ஆருரோஹ ரத்ம் ஹ்ருஷ்ட:” என்னுந் நின்றதே. ஆகவே பொன்னடிக்க கடவாத் வழிபாடாவது ஆணைய மீறாத வழிபாடென்றதாயிற்று. ஆக இப்படிப்பட்ட

வழிபாடுகளில் ஊன்றியிருக்கும்படியான வெமக்குக்கருணை புரிந்து. 'அருளி' என்ற வினை யெச்சம் 'அணியாய்' என்ற வினைமுற்றிலே ரென்று அந்வயிக்கும். அடியரோர்க்கருளிப் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய் என்க.

பாதபங்கயத்தை விசேஷிக்கிறார் நீயொருநாள் படிக்களவாக நியிர்த்த என்று. குணகுண நிரூபணம் பண்ணுதே எல்லார் தலையிலும் வைத்த திருவடிகளல்லவா? அபரதிஷேதமே பற்றுசாக விஷயிகரிக்கும் திருவடிகளல்லவா? அவற்றை, ஆசைப்படுமென் தலையிலே வைக்கலாகாதோ? விசாலமான பூமிக்களவாக்கின திருவடியை எந்தலைக்கு அளவாக்கலாகாதோ? *கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே* என்றும் *அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணாவுன் கோலப்பாதம்* என்றும் ஆசைப் பட்டுக் கிடக்குமென் தலையிலே உன் பாத பங்கயத்தை வைத்தருளாய்.

இனி ஈற்றடி "கொடிக்கொள் பொன்மதின்கூழ் குளிர்வயல்சோலைத் திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே" என்பது. இதற்கு நம்பின்னையருளிச் செய்யும் வியாக்கியானத்தைக் கண்டால் 'என்னே அவருடைய மேகாவிலாஸம்!' என்று உருகவேண்டியிரா நின்றது; ஈட்டு பூஸூக்தி காண்மின்;— "[கொடி யித்யாதி.] *ஸா ராமஸங்கீர்த்தனவிதசோகா ராமஸ்ய சோகேந ஸமாநசோகா* = பிராட்டிக்கு, பெருமானுடைய ஸத்பாவத்தில் அதிசங்கையாலேயும் ஒரு சோகமுண்டு; பிரிவாற்றாமையாலே படுகிறதும் ஒரு சோகமுண்டு; அதில் திருவடியைக் கண்டபின்பு ஒன்று திர்த்தகிறே. அப்படியே, ஸுராக்ஷிதமாய் ச்ரமஹாமான தேசத்திலே கணவளர்ந்தருளப் பெற்றபடியாலே "இத்தலைக்கு என் வருகிறதோ?" என்கிற பயம்திர்த்தது; இனி யென்னை விஷயிகரிக்கும்துவே குறை; அக்குறையும் தீர்த்தருளவேணும்" என்று. இக்கருத்தைச் சிறிது விவரிப்போம்; ஆழ்வார்க்கு இரண்டு சோகங்களுண்டாம்; திருநாட் டிலே மங்களாசாஸகபரர்களான நியஸூரிகள் புடைசூழ நிரப்பயமாய் எழுந்தருளியிருக்கு மவன் ஆஸுரவர்க்கம் மலிந்த இவ்விருந்தருமானாலத்திலே வந்து ஒரு மூலையிலே கிடக் கிறானே! அந்தோ! என்ன அவத்யம் வருகிறதோவின்கு—என்பது ஒரு சோகம். இப்பெருமா னோடே யதாமனோரதம் தமக்கு அதுபவம் கிடைக்கவில்லையே யென்பது மற்றொரு சோகம். இவ்விருண்டு சோகங்களில் முந்தின சோகம் திரப்பெற்றதாம்; எப்படி யென்னில், கொடிக் கொள் பொன்மதின்கூழ்நீருக்குமிருப்பைக் கண்டதனாலே 'அவனுக்கென் வருகிறதோ!' என்கிற சோகம் தொலைந்ததாம். இனி இரண்டாவது சோகம் திரவேணுமென்பதே மூன்று மடியினால் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

...

...

...

(2)

கிடந்தாள் கிடந்தாயெத்தனைகாலங்கிடத்தி உன்திருவுடம்புசைய*
தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து தொல்லடிமைவழிவருந்தோண்டரோர்க்கருளி*
தடங்கோள்தாமரைக்கண்விழித்து நீயெழுந்துன்தாமரைமங்கையும்நீயும்*
இடங்கோள்தவலுருந்தொழுவிருந்தருளாய் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

(3)

திருப்புளிங் குடி	திருப்புளிங்குடியிலே திருக்கண்	(இனி)
கிடந்தானே	வளர்ந்தருளுகிறவனே!	தொடர்ந்து
கிடந்தாள்	இங்கு சயனித்த தொடங்கின	குற்றேவல்
கிடந்தாய்	காலம் முதலாக இப்படியே	செய்து
	எகரீதியாகச் சயனித்துக்	
	கொண்டிரா கின்றாய்;	
உன்திரு உடம்பு	உன் திருமேனி நோவ	தொல் அடிமை
அசைய		வழிவரும்
எத்தனை காலம்	இன்னு மெத்தனை காலம் சய	தொண்ட
கிடத்தி	னித்திருப்பாய்;	ரோர்க்கு
		அருளி

தடம் கொள்	{ உந்து விசாலமான தாம	{ இடம் கொள் மூ	{ விசாலமான மூவுலகமும்
தாமரை கண்	{ கைக்கண்களைப் பாக்க	{ உலகம் தொழ	{ தொழும்படியாக
விழித்து	{ விழித்து		
உன் தாமரை	{ திருத்தேவியாருடனே	{ இருத்தருளாய்	{ வீற்றிருந்து வேலை ஸாதிக்க வேணும்.
மங்கையும்			
நீயும்			

***—ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (81) “பண்டைநாளிற்றிவ வி உண்ணாட்டுத்தேசிறே” என்றொரு அப்புதமான ஸூக்தியருளிச் செய்கிறார். *பண்டைநாளிற்றிவி* என்றது ஒரு கம்பிரமான வருளிச் செயல். *பண்டை நாளாலேயென்று தொடங்குகிற இத்திருவாய் மொழியில் ஒரு விலகண்ணமான பிறவி சொல்லப்படுகிறது; அதாவது, தாஸ்ய விரோதியான ஜம்மாத்யபிமாநமின்றிக்கே கைங்கர்யாதுருபமான குடிப்பிறவி. இப்பதிகத்தில் முதற் பாட்டில் *பல்படிகால் குடிசுடி வழிவந்தாட் செய்யுத்தொண்டர்* என்றார்; இரண்டாம் பாட்டில் *உன் பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்ற வடியார்* என்றார்; மூன்றாம் பாட்டான விதில் *தொல்லடிமை வழிவருத்தொண்டர்* என்கிறார். இப்படிப்பட்ட மிகச்சிறந்ததான தொண்டக்குலப் பிறவியை வெளிபிடும் பதிகமாயிற்று இது.

தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து தொல்லடிமை வழிவருத்தொண்டராம் ஆழ்வார். எம்பெருமான் போயிடமெங்கும் இளையபெருமானைப் போலே கூடவே திரிந்து ‘இந்த நிலைமையில் இன்ன கைங்கரியம் செய்ய வேணும், இந்த நிலைமையில் இன்ன கைங்கரியம் செய்ய வேணும்’ என்று அந்தரங்கவடிமைகளைச் செய்து ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான அடிமையில்லின்றும் வழுவாதிருப்பவர் என்க. இப்படிப்பட்ட தொண்டரான தமக்கு அருள வேணுமென்று இரண்டாமடியான் பிரார்த்திக்கிறபடி. அருள் செய்யவேண்டும் ப்ரகாரத்தைப் பின்னிரண்டடிகளால் விளக்குகிறார். தடங்கொள் தாமரைக்கண் விழிக்க வேணும், எழுந்திருக்க வேணும்; கைங்கரியம் கொள்ளுகைக்குத் தாமரைமங்கையோடுகூட விருக்கவேணும்; என்னுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றியருளும் வியாஜத்தினால் முவுலகுத்தொழ வீற்றிருந்தருள வேணும் என்றிரங்கிறார்.

அர்ச்சாவதாரநிலை என்றைக்குமொருபடிப்பட்டே யிருக்குமென்பதும் அது குலைக்க வொண்ணாததென்பதும் ஆழ்வாரியாததன்று; அறிந்து வைத்தும் “நீ யெழுந்து—இருந்தருளாய்” என்று பிரார்த்திக்கிறார்—திருமழிசைப்பிரான் திருக்குடந்தையாவழுவதன் பக்கலிலே பிரார்த்தித்துப் பெற்றாரென்னும் ப்ரஸித்தியாலே. *நடந்த கால்கள் நொந்தவேர நடுங்க ஞாலமேனமாய், இடந்தமெய் குலங்கவோ விலங்குமால் வரைச்சுரம், கடந்தகால் பரந்த காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள், கிடந்தவாறு—எழுந்திருந்து பேசுவாழி கேசனே! (திருச்சந்த விருத்தம்) என்ற பாசரத்திலேதிறயமுணர்க.

அப்பாசரத்தின் சாயலாகவே யருளிச்செய்கிறார் கிடந்தநாள் கிடந்தாயெத்தனை காலங் கிடத்தி உன் திருவுடம்பசைய = கிடையழகு காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட வொருவனுக் காகக் கண்வளர்ந்தருளினாய்; இனியொருவன் வந்து “கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு” என்றால் அதற்குப் பிறகும் கிடந்தருளலாமோ? எழுந்திருக்க வேண்டியதன்றோ. [உன் திருவுடம்பசைய எத்தனை காலங்கிடத்தி] இடம்வலங் கொள்ளாதே ஏகாகாரமாக நெடுங்காலம் சயனமே செய்தருளினால் சாலவும் சிரமமாயிராதோ? ஸுகுமாரமான திருமேனிக்குத் தகுமோவிது. என்றைக்கோ வொருவன் பிரார்த்தித்தானென்று அவனுடைய வேண்டி கோளையே பார்சுக்குமித்தனையோ? திருமேனியின் ஸௌகுமாரயத்தையும் அடியென் போல் வாருடைய வேண்டுமோளையும்கணிதிக்க வேண்டாவோ? “கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்

திருந்து யாம் வந்த காரியமாராய்த்தருள்” என்று வேண்டினால் அங்கனமே செய்தருள் வேண்டாவோ? (3)

புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள்ளின்று*
தேளிந்தலென்சிந்தையகங்கழியாதே என்னையாள்வாயெனக்கருளி*
நளிர்ந்தசீருலக மூன்றுடன்வியப்ப நாங்கள் கூத்தாடிநின்றூர்ப்ப*
பளிங்குநீர்முகிலின்பவளம் போற்கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவாராயே. (4)

புளிங்குடி	{ திருப்புளிங் குடியிலே சயனித் கிடந்து { தும்	உலகம் மூன்று { மூலவுளும் ஒருமித்து ஆச்சரியம் உடன் வியப்ப { படும்படியாகவும்
வரகுண மங்கை	{ வரகுண மங்கையிலே வீற் இருந்து { நிருந்தும்	நாங்கள் கூத் { நாங்களும் கூத்தாடிக் கோலா தாடி நின்ற { ஹலம் செய்யும்படியாக
வைகுந்தத்துள் நின்று	{ ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே நின்று	ஆர்ப்ப { ஆம்
தெளிந்த என் சிந்தை அகம்	{ என் சிந்தையைத் தெளிவித்து அங்கே விட்டுப் பிரியாதே	பளிங்கு நீர் { தெளிந்த நீரையுடைத்தான முகிலின் { காளமேகத்திலே
கழியாதே என்னை ஆள் வாய்	{ யிருந்து என்னையாளு மவனே!	பவளம் போல் { பவளக்கொடி படர்ந்தார் போலே
எனக்கு அருளி	{ என் திறத்திலே க்ருபை பண்ணி,	கனிவாய் சிவப்ப { கனிந்த திருவதாரம் சிவந்து தோன்று மழகை
நளிர்ந்த சீர்	{ (உனது) குளிர்ந்த திருக்குணத் தைப் பற்றி	காண நீ வாராய் நாங்கள் காண நீ வாராய்.

***—இவ்யதேசங்களில் சில தலங்களில் சயனிப்பது, சில தலங்களில் வீற்றிருப்பது, சில தலங்களில் நிற்பதாகவன்றோவுள்ளது. இந்நிலைமைகளைத் தனித்தனியே அறுபவிப்பது தவிர, இவை மூன்றையும் சேர்த்துப்பவிப்பதொரு சுவையுமுண்டு ஆழ்வார்களிடத்தில்,* நின்ற தெந்தையூரகத்து இருந்ததெந்தை பாடகத்து அன்று வெண்கணைக் கிடந்தது* என்றார் திருழிசைப்பிரான். *நின்றவாறு மிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும் நினைப்பரியன* என்றார் இவர்தரமே கீழே. திருமங்கையாழ்வார் திருநெடுந்தாண்டகத்தில்* கல்லுயர்ந்த கெடுமதிள் குழ் கச்சிமேயகளிறென்றும் கடற்கிடந்த கனியேபென்றும் அல்லியம்பூமலர்ப்போய்கைப் பழனவேலியணியமுந்நூர் நின்றாகந்தவம்மாநென்றும்* என்றொரு பாசரம் பாடினார். இதில் *கச்சிமேய களிறென்பதற்குத் திருப்பாடகத்தெம்பெருமானை அர்த்தமாகவுரைத்தார் பெரிய வர்ச்சான்பிள்ளை. களிறு என்றதற்குப் பொருத்தமாக ஹஸ்திகிரிநாதரான போருள்ளப் பெருமானை அர்த்தமாகப் பணிக்க வேண்டியிருக்க அவரைவிட்டு ஒரு மூலையிலுள்ள பாண்டவ தூதனை ஏதுக்குப்பணித்தாரென்று சிலர் விசிகித்தை செய்வதுண்டு; ஆழ்வாருடைய திரு வுள்ளமறிந்து செய்தருளின வியாக்கியான மன்றோவது; அப்பாட்டில், கடல்கிடந்த கனியே யென்று கிடையழகையும், அணியமுந்நூர் நின்றகந்த வம்மாநென்று நிலையழகையும் அது பவித்திருக்கையாலே அதற்குப் பொருத்தமாக வீற்றிருக்குமழகின் அனுபவத்தான் ஆழ்வா ருடைய திருவுள்ளத்தில் உறைந்திருக்குமென்றும் அதற்குச்சேர ஸ்ரீபாண்டவதூதனையே பொருளாகக் கொள்ளவருக்கு மென்றும் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரியவார்ச்சான்பிள்ளை வீற்றிருந்த தலமான திருப்பாடகத்தை யெடுத்துக் காட்டியருளினார். அதுபவரஸிகர்களின்படி இது. இந்த நீதியிலே “புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று” என்று இப்பாசரமமைத்தவழகு பரமபோக்யம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் — திருவாய்மொழியாயிரத்திலும் நம்மாழ்வாருகந்த திவ்ய தேசங்களில் விளங்கும் திருக்குணங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் காட்டும் பிரகாரத்தில், இம்மூன்று தலங்களிலுஞ் சேர்ந்து ஒன்றாக விளங்குந்திருக்குணத்தை யெடுத்துக்காட்டியுள்ள ருரணையாவது—“போக்யபாகத்வரை தேளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் முன்றிலும் ப்ரகடம்” என்பது. (இதன் கருத்தாவது) பசு கனத்தவன் அன்னம் பக்வமாகுமளவும் ஆறியிருக்க மாட்டாமல் பதற்றத்தாலே அன்னம் பக்வமாகுமிடத்திற்கு அணித்தாகவந்து கிடப்பதும் இருப்பதும் நிரபதாமாய் தன்னுடைய அலமாப்பைக் காட்டுவதும்; அதுபோல, எம்பெரு மானும் தனக்கு போக்யபாகமான ஆழ்வார்க்குப் பரமபக்திபாகம் பிறக்குமளவும் ஆறியிருக்க மாட்டாமல் தனக்குண்டான பதற்றத்தைத் திருப்புகிங்குடி வரகுணமங்கை பூநீவைகுண்டங் களில் கிடப்பதிருப்பது நிரபதான நிலைமைகளினால் காட்டியருள்கிறானும். இதை ஆழ்வார் *தேளிந்த வென்சிந்தை யகங்கழியாதே யென்னையாள்வாய்!* என்கிற விளியினால் ஒருவாறு காட்டியருள்கிறார். பசுகனத்தவன் அன்னம் பக்வமாகுமிடத்தை விட்டகலாதாப்போலே எம்பெருமானும் ஆழ்வாருடைய பக்திபரிபக்வமாகுமிடமான திருவுள்ளத்தைவிட்டு அக

திருப்புகிங்குடியிலே கிடந்ததோர் கிடக்குமழகைக் காட்டியும், வரகுணமங்கையிலே *பிரானிருந்தமை காட்டினீர்* என்னுமிருப்பழகைக் காட்டியும், பூநீவைகுண்டத்திலே *நிலையா ரின்றான்* என்னும் நிலையழகைக் காட்டியும் தம்மையீடுபடுத்திக் கொண்டமையை முதலடியிலே பேசினாராயிற்று.

தேளிந்த வென்சிந்தை யகங்கழியாதே யென்னையாள்வாய்—என் சிந்தையைத் தெளி யித்து அத்தைவிட்டுப் பிரியாதேயிருந்து குணஜ்ஞானத்தாலே யெனைத் தரிப்பித்துக் கொண்டு போருமவனே! என்றபடி. அயோக்யதாதுஸந்தானம் பண்ணி. அகலாதபடி கண்கள் சிவந்தென்கிற பதிகத்திலே என்னுள்ளத்தைத் தெளிவித்து அத்தைக் கைவிடாதே அதிலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணி எடுப்பும் சாயப்புமாக என்னை நடத்திக்கொண்டு போரு மவனே! என்க.

எனக்கருளி என்பது நீ காணவாராயே யென்பதிலே அரவயக்கும். நளிர்ந்த சீரை உலகம் மூன்றும் வியக்கவும், நாங்கள் கூத்தாடி நின்று ஆர்க்கவும் நீ வரவேணும் என்கிறார். ‘நளிர்ந்த சீர்’ என்றது குளிர்ந்த குணம் என்றபடி. அதுஸந்தித்தவர்களின் உள்ளத்தைக் குளிரச் செய்யும் சிலகுணமேன்க. ‘ஆழ்வார் எப்படியேபுகூழ்த்தாரோ அப்படியே செய்தான்’ என்று இம்மஹா குணத்தைச் சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசியின்றிக்கே எல்லாருமறிந்து ஆச்சரியப்படும்படி வரவேணும். அவ்வளவேயுமன்றிக்கே நாங்களும் மதுவனமழித்த வானர முதலிகள் போலே ஸஸம்ப்ரமர்ருத்தம் பண்ணி நின்று கோஷஹல பரவசர்களாம்படியாகவும் வரவேணும் என்கிறாராயிற்று.

பளிங்கு நீர் முகிலின் பவளம்போல் கலிவாய் சிவப்ப—தேளிந்த நீர் நிறைந்த காள் மேகத்திலே பவளக்கொடி படர்ந்தாற்போலே யிருக்கிற திருவதாரம் சிவந்து தோன்று மழகை நாங்கள் காணும்படியாகவும் வரவேணும். ... .. (4)

பவளம்போல்கலிவாய் சிவப்பநீகாணவந்து நின் பன்னிலாமுத்தம்* தவழ்கதிர்முழவல்சேய்து நீந்திருக்கண்தாமரை தயங்கநின்றருளாய்* பவளான்படர்க்கீழ்ச்சங்குறைபோருநல் தணிதிருப்புகிங்குடிக்கிடந்தாய்* கவளமாகுளிறிநிடைக்கேடத்தடத்துக் காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே. (5)

பவளம் நன் படர் கீழ் சங்கு உறை பொருநல்	{ நல்ல பவளப் படரின் கீழே சங்குகள் உறையப் பெற்ற தாமிர பண்ணையுடைய	பவளம் போல் கனிவாய் சிவப்ப	{ பவளம் போன்று கனிந்த அத ரம் சிவந்து தோன்ற,
தண் திருப்புகி குடி கிடந்தாய்	{ அழகிய திருப்புகி குடியிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளு மவனே!	நின் பல் நிலா முத்தம்	{ உன்னுடைய பல்லாகிற நிலையுடைய அதரத் தினது
கவளம் மா கனிற்றின்	{ கவளங்கொள்ளுமியல் வின னான கஜேந்திராழ்வானு டைய	கதிர் தவழ் முறு வல் செய்து	{ கதிர் உள்ளடக்காதே புறம்பே தவழும்படி புன்முறுவல் செய்து
இடர் கெட தடத்து	தயாம் தீரும்படி பொய்கைக் கரைக்கு	காண நீ வந்து	நான் காணும்படி நீ வந்தருளி
காய் சினம் பறவை ஊர் தானே	{ விரோதிகள் திறத்து வெவ் விய சினத்தை யுடைய பெரிய திருவடிபயை நடத் திக் கொண்டு வந்தவனே!	நின் திரு கண் தாமரை தயங்க நின் றருளாய்	{ உனது திருக்கண்களாகிற தாமரை விளக்கும்படி நின் றருளவேணும்.

***—இப்பாட்டில் *கவளமாகளிற்றினிடர்கெடத் தடத்துக் காய்சினப் பறவை யூர்ந்தனே! * என்ற விரியினால், கஜேந்திராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினுப்போலே தமக்கு வந்து தோற்றி யருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்கின்ற மை விளங்கும். கீழ்ப் பாட்டில், பவளம் போல் கனிவாய் சிவப்பக் காண வரவேணுமென்றே; அவ்வளவிலும் பாய்ப்பதியில்லாமை யாலே இன்னமும் சில மனோரதங்களையும் விஜ்ஞாபிக்கிறாதினில், பவளம் போல் கனிவாய் சிவப்பக் காண வந்து, அதற்குமேலே பன்னிலாமுத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்யவேணும்; அதற்குமேலே திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளவும் வேணும் என்கிறார். பல்லாகிற சிலாமுத்து நிரையானது கதிர் உள்ளடக்காதே புறம்பேதவழும்படி புன்முறுவல் செய்யவேணு மென்கிறார். சிலாமுத்த மென்றது—ஒளியுடைய முத்துக்கோவை யென்றபடி. இனி மற்று ருருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; முத்தம் என்று அதரத்தைச் சொன்னபடியாய், அதரத்திலே பல் நிலாக்கதிர் தவழும்படி என்று. முத்து நாலடிவந்து, பின்னை அதவும் மாட்டாதே லதத்தையு நிற்கும் நிலை காணவேண்டி “நின் திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்” என்கிறார்.

பின்னடிகளிரண்டும் விரி. நல்ல பவளப் படரின் கீழே சங்குகள் நிராபாதமாய் வர்த் திக்கப் பெற்ற தாமிரபண்ணியுடைத்தான திருப்புகிக்குடியிலே திருக்கண் வளர்ந்தரு மவனே!, *நாராயணவோ மணிவண்ண நாகணையாய்! வராச யென்னிடரை நீக்காய்* என்று கூவியழைத்த ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய இடர் கெடும்படியாக மடுவின் கரையிலே பெரிய திருவடிபயை நடத்தினவனே! என் வேண்டுகோளைத் தலைக்கட்டியருள வேணுமென்ற ஶாயிற்று.

* கவளமாகளிறு என்றது யானையின் சாதிக்ருரிய சொற்போக்கு. “கவளமால் யானை கொன்ற” “கவள யானை கொம்பொசித்த” “கவளக்கடாக்களிறட்ட பிரான்” என்பன காண்க. ... (5)

காய்சினப்பறவையூர்ந்து பொன்மலையின் மீமிசைக்கார்முகில்போல்* மாசினமாலிமாலிமா எனன்று அங்கவர்படக் கனன்று முன்னின்ற* காய்சினவேந்தே கதிர்முடியானே கலிவயல்திருப்புகிக்குடியாய்* காய்சினவாழ்சங்குவாள் வில்தண்டேந்தியெம்மிடர்கடிவானே.

(6)

பொன் மலையின் { பொன்மயமான மஹாமேருமலை முடி விளங்காநின்ற திருவயிலே
மீ மிசை { யின் மேலே படிந்த யானே { சத்தை யுடையவனே !
கார் முல் { காள மேகம் போலே, கலி வயல் திரு { செழித்த வயிலையுடைய திருப்
போல் { புளிகுடியாய் { புளிகுடியில் வாழ்பவனே !
காய் சினம் { வெவ் வய டய காய் சினம் வெவ்விய சினத்தை யுடைய
பறவை ஊர்ந்து { பகி ராஜனை நட, சங்கு வாள் { திருவாழி முதலான டஞ்சாடி
மா சினம் மாலி { பெரிய சினத்தை யுடையனாய் வில் தண்டு { தங்கனையும்
மான் மாலி { சமாலி யென்ன { திருக்கைகளில் தரித்துக்
என்றவர் அங்கு { இப்படிப்பட்டவர்கள் அங்கே { கொண்டு
பட { முடியும் படியாக எம் இடர் கடி { எமது இடாகளைப் போக்கு
கண்ணு முன் { அவர்கள் முன்னே நின்ற வானே { மனனே !
காய் சின { காய்சின வேந்தென்னுள் திரு [திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய் என்று
லேக்கே ! { காமரமைய பெருமானே ! நீழ்ப்பாட்டோடே அந்வயம்.]

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் அபேக்ஷித்தபடிக்களைத் திருச்செவி சாத்தின எம்பெருமான்
‘ஆழ்வீர்! உம்முடைய அபேக்ஷிதங்களை நிற்த்தோம்; அப்படியே செய்ய நமக்கும் விருப்ப
முண்டு; ஆனால் அதற்குச் சிலப்ராதிபத்தக்கங்களுண்டே; அவையிருக்க நாம் எப்படி செய்வது!’
என்ன, மாலி ஸுமாலி மால்யவான் முதலான அரக்கர்களை அநாயாஸமாகப் பொடி படுத்தின
வுனக்கு என் விரோதிகளைப் போக்குகை அரிதோ? அவர்களிலும் வலிதோ என் விரோதி
என்கிறாரிப்பாட்டில், உகவாதார்முன்னே பெரிய திருவடிபைய மெற்கொண்டு சென்று நின்ற
நீ, உகந்து காணவாசைப்பட்ட என் முன்னே அப்படி வந்து நின்றருள நனைத்தால் தடை
யுண்டோ? அவசியம் அப்படி வந்து நின்றருளவேணும் என்கிறார்.

இராவணனுக்கு முன்பு இலங்கையை யாண்டு கொண்டிருந்த மாலி ஸுமாலிப்பரப்ருதி
களான அரக்கர்களை எம்பெருமான் கருடாருடையச் சென்று முடித்தருளின வரலாற்றைத்
திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் (8—6—3) “பொருந்தர்வாக்கர் வெஞ்சமத்துப்
பொன்றவன்று புள்ளூர்ந்து, பெருந்தோள் மாலி தலை புரளப்போந்தவரக்கர் தென்னிலங்கை,
இருந்தார் தம்மையுடன் கொண்டு அங்கெழிலார் பிலத்துப் புக்கொளிப்பக், கருந்தாள் சிலை
கைக் கொண்டான்” என்ற பாசரத்தினால் விரிவாக அதுஸந்திப்பது காண்க. “அருளாழிப்
புள்” என்று விசேஷிக்கப்படுகிற புள்ளரையன் இங்குக் “காய்சினப் பறவை” என்று
விசேஷிக்கப்படுகிறான்; விரோதிகளின் மீது எம்பெருமானுக்கு ஓநகால் அருள்தோன்றி
னாலும் கருடனுக்கு அருள் தோன்றாதாம்; கண்ணற்று அழியச் செபவனும். காய்சினப்
பறவை யென்றது—விரோதிகள் விஷயத்திலே வெவ்விய சிற்றத்தையுடைய கருடன் என்ற
படி. அவன்மேல் எம்பெருமான் ஏறிநின்ற நிலைக்குத் தகுதியாக ஒருவமை கூறுகின்றார்
பொன்மலையின் மீமிசைக்காரமுக்கிலோல் என்று. மேருமலையினமீது காளமேகம் படிந்தாற்
போன்றிருந்த தென்க. கருடன் பொன்மலையாகவும் எம்பெருமான் கார்முக்கிலாகவும் கொள்
ளப்பட்டனன். அப்படி கருடாருடையெழுந்தருளினபோது மாண்டுபோனவர்களைச் சொல்லு
கிறது இரண்டாமடி. ‘மாலிமான்’ என்றதை ‘மான்மாலி’ என்றாக்கி மஹானான மாலி—
ஸுமாலி என்று கொள்க. மாலி ஸுமாலிகளைச் சொன்னது மால்யவானுக்கும் உபஸக்ஷணம்.
என்று அவர் பட—என்று சொல்லப்படுகிற அவ்வரக்கர்களெல்லாம் முடியும்படியாக, கண்ணு
முன்னின்ற—சிற்றங்கொண்டு அவர்கள் முன்னே நின்ற என்றபடி. கொல்லப்பட வேண்டிய
பரிகளான அவர்களுக்குப் பெரிய திருவடிமேல் நின்று ஸேவை ஸாதிக்கவும் வேணுமோ?
அடியேனுக்குத்தானே அந்த ஸேவை அரிதாக வேண்டும்? என்பது உள்ளுறை.

காய்சின வேந்தே!—விரோதிகளைக் காய்ந்து போடும் சினத்தையுடைய ஸ்வாமியே! என்றபடி. இங்கு ஓர் ஆராய்ச்சி குறிக்கொள்ளத்தக்கது; திருப்புகழ்க்கு யெம்பெருமானுக்குக் “காய்சின வேந்து” என்று திருநாமம். ஈட்டிலும் நம்பின்னே இது திருநாமமென்றே யெடுத்ததுக் காட்டியுள்ளார். இப்படியிருக்க, காய்சின வேந்து என்கிற இச்சொல்லைச் சிலர் ‘காசினி வேந்து’ என்று ஆக்கினதோடு நில்லாமல், காசினி யென்று பூமிக்குப் பெயராதலால் காசினி வேந்தென்றது பூமிக்கு அரசன் என்றவாறு என்று கொண்டு இத்தலத்தெம்பெருமானைப் பூமிபாலன் என்கிற வட சொல்லால் வழங்கி வருகின்றனர். திருநாங்கரைச் சேர்ந்த பதினொரு திருப்பதிகளையுஞ் சேர்த்து “நந்தாதீப கடப்ரணர்த்தக மஹாகாருண்ய ரக்தாம்பக” இத்தயாதியாக ஒரு ச்லோகம் இருப்பதுபோல, ஆழ்வார் திருநகரியைச் சார்ந்த நவ திருப்பதிகளையுஞ் சேர்த்து. “வைகுண்டநாத விஜயாஸந பூமிபால” இத்தயாதியாக வொரு ச்லோகம் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இது மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்ததென்றும் சொல்லி வருகிறார்கள். ஈட்டிலருளிச் செய்த படிக்கு நேர்விரோதமாகக் காசினி வேந்தென்று பாடங் கொண்டு பூமிபாலனென்று அதற்கு ஸம்ஸ்கிருதமாக்கி மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்தா ரென்றால் இது ஸம்பாவிதமாகுமோ? ஒரு வியாக்யானத்திலாவது காசினி வேந்தென்கிற பாடமும் அதற்குரிய பொருளும் காணப்படவில்லை. “காயுஞ் சினத்தையுடைய வேந்தே!” என்றே சைவ வியாக்யானங்களிலு முள்ளது. “இது திருநாமம்” என்று இருபத்திலா யிரப்படியிலும் ஈட்டிலும் விசேஷித்து அருளிச் செய்யப்பட்டுமிருக்கிறது. இங்ஙனே யிருக்க, விபரீதம் எவ்வளவு புகுந்ததென்று ப்ராமாணிக ப்ராஜ்ஞர்கள் ஆராயக்கடவர்கள். உண்மை-யென்ன வென்றால் காய்சின வேந்தென்பதைக் காசின வேந்தென்று வழங்கிவர, பிறகு அது காசினி வேந்தென்று வழங்கப்பட்டு, அதற்கு பூமிபாலனென்று அர்த்தமும் செய்யப்பட்டதாயிற்று. திவ்யப்ரபந்தத்திலும் வியாக்யானங்களிலும் பரிசுட மறநவர்களின் பணி இது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸமீபத்திலுள்ள திருத்தண்கால் என்னுந் திருப்பதியைத் திருத்தங்காலென்று வழங்கி வந்து ஸம்ஸ்கிருதத்தில் தங்கால ஷேத்ரமாக்கி ஸ்தல புராணமும் இட்டிருப்பதுபோல, இங்கும் பூமிபால ஷேத்ர மாஹாத்தமிய மென்று ஒரு ஸ்தல புராணமும் தோன்றி யிருக்கக் கூடும்.

கதிர் முடியானே!—அடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்கென்று நீ திருவபிஷேக மணிந்திருக்க, நான் இழக்கலாமோ வென்கிறார்போலும். கலிவயல் திருப்புகழ்க்குடியாய்!—செழிப்புமிக்க வயலையுடைய திருப்புகழ்க்குடியிலே திருக்கணவளர்ந்தருளுமவனே!. நீ இப்படி அணியனு யிருக்க நானிழக்கலாமோ வென்கை. ஈற்றடியில் பஞ்சாயுதச் சேர்த்தியை யருளிச் செய்கிறார். *எப்போதுங் கைக்குலா நெடியான் நம்மேல் வினைகடிவான்* என்றப்போலே அடியோங்க ளுடைய ஆபத்துக்களைப் போக்குகைக்காக நீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களோடே கூடியிருக்க என் ப்ரதிபந்தங்கள் என் செய்யும்? என்றவாறு.

இப்பாடடில் வினை முற்று
அவ்வயம். “எம்மிடர்கடிவானே!
கூட்டுக.

யாடே நின்றிருக்கிறது. கீழ்ப்பாட்டோடே
மரை தயங்க நின்றருளாய்” என்று
...

(6)

எம்மிடர்கடிந்திங்கென்னையாள்வானே இமையவாதமக்குமாங்கனையாய்*
சேம்மடல்மலருந்தாமரைப்பழனத் தணிதருப்புகழ்க்கிடந்தாய்*
நம்முடையடியர்கவ்வைகண்டெந்து நாங்களித்துளநலங்கூர்*
இம்மடவுலகர்காண நீயாகுநான் இருந்தாயெங்கள் கண்முகப்பே.

(7)

எம் இடர் } எம்முடைய டைப் போக் நாம் அடியோம்
 கடிந்து }
 இங்கு என்னை } இங்கு என்னை அடிமை நம்முடைய அடி பாகவதர்களின் கோலாஹுவன்
 ஆள்வானே } கொண்டு போருமவனே! யர் கவ்வை } கண்டு மகிழ்ந்து
 இமையவர் தமக் } பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கு கண்டு உகந்து
 கும் ஆங்கு } கும் அப்படியே ரக்ஷகளுள் களித்து உளம் } உள்ளத்தினுள்ளே பரமானந்
 அனையாய் } வனே! நலம் கூட } தம் பொங்கும்படியாக
 செம்மடல் மல } சிவந்த இதழ்கள் மலருகிற இம் மடவுலகர் } அறிவிலிகளான இவ்வுலகத்
 ரும் தாமரை } தாமரைகள் பொருந்திய நீர் காண } தாரும் காண
 பழனம் } நிலங்களை யுடைத்தான நீ ஒருநாள்எம் }
 தன் திருப்புகழ் } அடியிய திருப்புகழையிலே } கன் கண் } நீ ஒருநாள் எமது கண்ணெதிரே
 குடி கிடர் } சயனித்தருள்பவனே! முகப்பே } இருந்தருளவேணும்.
 தாய் } இருந்தாய் }

* * *—உலகில் தூர்ப்பலர்களென்றும் பரபலர்களென்றும் இருவகுப்பினருள்; பரபலர்கள் தங்களைத்தாங்களே ரக்ஷித்துக்கொள்ள வல்லவர்களென்பது கிடையாது; எப்படி தூர்ப்பலர்கள் எம்பெருமானால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியவர்களோ, அப்படியே பரபலர்களும் அவன் கைபார்த்திருக்கவேண்டியவர்களே—என்னுமர்த்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு, அடி யோங்கள் வாழும்படி எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஒருநாள் இருக்கவேணுமென்று இரக்கிறார். ஆதிலேயே *மயர்வ மதிநலமுருளினன்யவனவன்* என்று நான் பேசும்படியாக என்னுடைய மயர்வையடித்து என்னையடிமை கொண்டவனன்றோ நீ என்னுங்கருத்துப்படவருளிச் செய்கிறார் எம்மிட்கடிந்து இங்கென்னையாள்வானே யென்று. இருந்தருளாருளமான விரிநிலத் திலேயன்றோ இவ்வுபகாரம் செய்தது! என்பது, இங்கு என்றதனால் காட்டப்படு

இப்படி ரக்ஷகனாவது எங்களுக்கு மாத்திரமல்ல; “சர்வரோஹம்” என்று செருஞ்சி யிருக்கிற பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் நிர்வாஹகன் நீயென்றோ வென்கிறார் இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய் | என்று. இப்படி தூர்ப்பலரோடு பரபலரோடு வாகிய அனைவர்க்கும் ரக்ஷகன் நானேயென்னுமிடத்தை ஸர்வலோகஸாக்ஷிகமாக நிரூபித்துக்கொண்டு திருப்புகழ் குடியிலே சாய்ந்தருளாநிற்பவனே யென்கிறது இரண்டாமடி. தமக்குச் செய்தருளவேண்டு வதைப் பின்னடிகளாலுள்ளிச்செய்கிறார், “இம்மடவுலகர்காண நீ யொருநாள் எங்கள் கண் முகப்பேயிருந்திடாய்” என்பது பிரார்த்தனை. திருப்புகழ்குடியிலேயே மெழுந்துவந்து திருப்புகழையடியிலே ஸேவை தந்தருளவேணுமென்கிறார். ஒருநாளிருந்தால் போதுமோ வென்று கேட்கவேண்டா: பெருவீராயன் ‘நாக்குநனைக்கத் தண்ணீர்வேணும்’ என்றால் அதற்கு அவ்வளவேயோ கருத்து. “அதர்சநே தர்சநமாத்ரகாமா: த்ருஷ்ட்வா பரிஷ்வங்க ரணைகலோலா:” என்றான் ஒருமஹாகவி. முதலடியிலேயே *ஆசாஸமஹே விக்ரஹயோ ரபேதம்* என்று ஆசம்ஸிக்கவொண்ணாதே.

அன்றிக்கே, இருந்திடாய் என்றது—சயனத்திருக்கோலத்தைவிட்டு வீற்றிருந்த திருக் கோலத்தைக் காட்டியருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறாரென்றும். முன்றாமடிக்கு ஆறுபிரப்படியருளிச்செயல்காண்மின்—“உனக்கு நல்லராயிருப்பார் நீ யிருந்தருளமிருப்பைக் கண்டால் படும்பாடுகண்டு நாங்கள் வாழும்படியாக” என்று, ‘தம்முடையடியார்’ என்ப தற்குப் பரபாயமாக ‘நம்முடையடியார்’ என்பது உலகவழக்கு. “நம் அகத்தில் எல்லாரும் னெளக்கியந்தானே” என்றால் ‘தம் அகத்தில்’ என்றுதானே பொருள்படும். ‘எங்களைப் போன்ற அடியவர்கள்’ என்கிற பொருளிலும் ‘நம்முடையடியார்’ என்பதுண்டு. பக்தபாக வதர்களின் கவ்வையை—கோலாஹுவத்தைக்கண்டு நாங்கள் களிக்கும்படியாக என்றதாயிற்று. எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்து ஸேவைஸாதிப்பது எப்படி உத்தேச்யமோ, அப்படியே

அப்போது பாகவதர்கள் தங்களுடைய ஆனந்தபரீவாஹமாகச் செய்யும் கோலாஹலங்களைக் கண்டுகளிப்பதும் உத்தேசம் என்பது இங்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. *நெல்லுகிறைத்த நீர் வாய்க்கால்வழியோடிப் புல்லுக்குமாங்கே பொசியுமால்* என்ற கணக்கிலே ஸம்ஸாரிகளும் காணும் படியாகவேனுமென்கிறார் இம்மடவுலகர்காண என்பதனால். இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவுகேடராய் இடக்கை வலக்கையறியாதவர்களாயிருப்பாரும் கண்ணிலேகாணும்படியாக வெண்கை. “மடவுலகர்” என்பதற்கு ஸ்வரபதேசம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (142) “ஊரார் காட்டார் உலகர் கெவலைச்வரயகாமஸ்வதந்தார்” என்ற சூர்ணியில் காணத்தக்கது. ... (7)

எங்கள் கண்முகப்பேயுலகர்களெல்லாம் இணையடிதொழுதேழுதிறைஞ்சி*
தங்களன்பாரத்தமது சொல்லவத்தால் தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்ப*
திங்கள்சேர்மாடத்திருப்புளிங்குடியாய் திருவைகுந்தத்துள்ளாய்தேவா*
இங்கண்மாஞாலத்திணுளுமாருநான் இருந்திடாய் வீற்றிடங்கொண்டே. (8)

திங்கள்	சேர்	{ சந்திர மண்டலத்தளவுமோங் தங்கள் அன்பு }	
மாடம்		{ கிள மாடங்களைபுடைய ஆர }	தங்களுடைய பத்தி வளர
திருப்புளிக்குடி		{ திருப்புளிங் குடியில் வாழ் தமது சொல் }	தாம் தாம் சொல்லக்கூடிய
யாய்		{ பவனே! }	வளவிலே
திருவைகுந்தத்		{ ஸ்ரீவைகுண்டமென்னுந்திருப் தலைத் தலை }	ஒருவார் கொருவர் மேல்
துள்ளாய்		{ பதியில் நிற்கும் தேவனே! , நெந்துபூசிப்ப }	விழுந்து ஸ்தோத்திரங்களைப்
தேவா			பண்ணும்படி
எங்கள் கண்		{ எங்கள் கண் முன்னே, }	இ கண் மா இந்த மிக விசாலமான பூமி
முகப்பே			ஞாலத்து யிலே இத்திருப்புளிக்குடி
உலகர்கள் எல்		{ லோகத்திலுள்ளாரெல்லாரும் }	யிலும் இத்திருப்புளிக்குடி
லாம்			வீற்றிடங் உனது மேன்மை இடைய
அடி			கொண்டு கொண்டு தோன்றும்படி
தொழுதுஎழுது		{ தொழுது மெழுவதுமா ஒருநான் இருந் }	ஒரு நாளாவது
இறைஞ்சி		{ யிருந்து வணங்கி திடாய் }	

***—கீழ்ப்பாட்டில் “இருந்திடாயெங்கள் கண்முகப்பே” என்று பிரார்த்தித்த ஆழ்வாரை நோக்கி, ‘ஆழ்வீர்; வீற்றிருக்குமழுகாணவேண்டில் அது திருநாட்டில் காணும். *ஸவ்யம் பாதம் ப்ரணாய ச்ரிதனரிதஹாம் தகூலினம் குஞ்சுபீதவா*இத்தியாதி யதுஸந்தானம் இங்குச்செய்யலாமேயொழிய, அது காண்பது பரமபத்திலேயன்றே’ என்று எம்பெருமானருளிச்செய்ய, அஃது இங்குக்காட்டியருளவேனுமென்கிறாரிப்பாட்டில். பாட்டடியில் எங்கள் கண்முகப்பே யென்றதற்கு ஸ்மரடியில் இருந்திடாய் என்றத்தோடே அங்வயம். வீற்றிருக்குமவழகை இம்மைப்பிறவியில் இங்கே காணப்பெறுதே தேசாந்தரே காலாந்தரே காண்பது ஒரு காட்சியோ? எங்கள் கண்முகப்பேயிருந்திடாய். அப்படி இருந்தருளும்போது இவ்வுலகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் திருவுட்களின் சேர்த்தியழகுசெண்டு திருவுட்களிலேவிழுவது மெழுவதுமாகி, தங்கள் பிரேமம் புறவெள்ளமிட்டுத் தம் தம் இயற் திக்குடத்தக்கவாறு நோத்திரங்கள் செய்து வழிபடுபவர்களே, அதுவுக்காணவன்றே நாளைசுப் படுவது.

தங்களன்பாரத் தமது சொல்லவத்தால் பூசிக்கையாவது—தூறு பிராயம் புகுவீர், பொன்னுலே பூணுதுலேவீர் என்றப்போலே சொல்லுக. இவ்விடத்து ஈட்டில் “வங்கிப் புரத்து நம்பி விஜயஸ்வ என்ன, ஆண்டான் சொன்ன வார்த்தையை நினைப்பது” என்றுள்ளது. அவ்வைதிஹ்யமாவதென்னென்னில்; வங்கிப்புரத்து நம்பி பெருமானே ஸேவிக எழுந்தருளின வளவிலே ஒரு பக்கத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மற்றொரு பக்கத்தில் ஆய்ச்சிகளும் நின்று கொண்டு பெருமானே ஸேவித்திருந்தார்களாம்; வங்கிப்புரத்துநம்பி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நிற்கிற

பக்கமாக நில்லாமே ஆய்ச்சிகள் நிற்கிற பக்கமாக நின்றாராம். அதை முதலியாண்டான் கண்டு 'இதென்ன? ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திரளிலே சேராமல் ஆய்ச்சிகள் பக்கமாக நிற்கிறதென்? என்று கேட்டாராம், அதற்கு நம்பி சொன்னாராம் 'எப்படியும் நாம் பலவகை யபிமானங்கொண்டு அஹங்காரமாகாரயுத்தர்களாயிருப்போம், நம்மேல் பகவத்கடாக்ஷம் பாய்வது மேட்டுமடையாகவேயிருக்கும்; அவர்கள் உண்மையில் தாழ்ச்சியுடையவர்களாயும் தாழ்ச்சி தோற்றப் பேசுமவர்களாயிருப்பவர்களாகையாலே அவர்கள்மேல் பகவத்கடாக்ஷம் பாய்வது பள்ள மடையாயிருக்குமென்று அவர்கள் பக்கமாக நின்றேன்' என்று. ஆனாலும் எம்பெருமானை நோக்கி ஆய்ச்சிகள் போற்றும்படியையும் நம்பி போற்றும்படியையும் ஆண்டான் கண்டவராகையாலே இந்த வாசியையெடுத்துக் காட்டவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி நம்பியை நோக்கிக் கேட்டாராம்—'ஆய்ச்சிகள் சொன்னதென்? தேவரீர் அருளிச்செய்ததென்?' என்று. "பொன்னுலே பூணுதலிடுவீர், நூறுபிராயம் புகுவீர், அமுத்தவிரட்டையுடுப்பீர் என்று ஆய்ச்சிகள் சொன்னது; விஜயஸ்வ, விஜயபவ இத்யாதிகள் அடியேன் சொன்ன வார்த்தை" என்று நம்பி சொல்ல, அதற்கு ஆண்டான் "அங்குப்போயும் முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்ட சில்லையே; எங்கேயிருந்தாலும் நாம்-நாமே; இங்கே யெழுந்தருளீர்" என்றருளிச் செய்தாராம். இதுதான் தங்களன்பாரத் தமது சொல்வலத்தால் பூசிப்பது. அது தன்னிலும் தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்பதாவது—ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்து மிகவும் ஆசாயித்துக் கொண்டாடுவது. இப்படிப்பட்ட ஸந்நிவேசங்களையெல்லாம் ஆழ்வார் காண விரும்புகிறபடி.

திங்கள்சேர் மாடத்திருப்புளிங்குடியாய்—சந்திரமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிராநின்ற மாடங்கனையுடைய திருப்புளிங்குடியென்கிறவிது பொய்யுரையல்லவா? *பொய்யில் பாடலாயிரத்தில் இங்கனே பொய்யுரை புகலாமா? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; கேண்மின்; அலங்கார சாஸ்தரத்தில் அதிசயோக்கியென்பதோர் அலங்காரமுண்டு. (தமிழர் உயர்வு நவீனியணி என்பர்.) அதனை அப்ராப்த விஷயங்களில் உபயோகிப்பர் ஸாமான்யகவிகள் ஆழ்வார் போல்வார் பராப்த விஷயமான பகவத் விஷயத்திலே உபயோகிப்பர்கள். அவர் களுடைய திருக்கண்களுக்கு அங்கனே காட்சித்தபடி. உயரவோக்கினமாடங்களுண்டாக வேணுமென்கிற ஆசுமலையினால் அருளிச்செய்கிற படியுமாகலாம். *அந்யதர் அதத்தகுணைத்தீர் பகவதி ந* என்று பட்டாரருளிச் செய்கையாலே பகவத் விஷயத்தில் பொய்யுரையென்பதற்குப் ப்ராஸத்தியில்லையென்க. திருவைகுத்தத்துள்ளாய்=புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுத்தத்துள் நின்று*என்ற பாசரத்தில் பேசப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்டமென்கிற அணித்தான திவ்ய தேசத்தைச் சொல்லுகிறபடி. ... .. (8)

வீற்றிடங்கொண்டுவியன்கொள்மாரூலத்து இதனுளிருந்திடாய்*அடியோம்
போற்றியோவாதே கண்ணினை குளிரப் புதுமலராகத்தைப்பருக*
சேற்றிளவானசெந்நெலாகேளும் செழும்பனைத்திருப்புளிங்குடியாய்*
கூற்றமாயசரர்துலமுதலரிந்த கொடிலினைப்படைகள் வல்லானே. (9)

சேறுஇளவானே	{ தன்னிலமான சேற்றிலே வள ருகையாலே இளமை தங்கிய வானைகள்	-ற்றம் ஆய்	{ (எதிரிகளுக்கு) மிருத்புவாய்ச் கொண்டு
செந்நெலு உச ளும்	{ செந்நெற் பயிர்களினிடையே களித்து வர்த்திக்கப் பெற்ற	அசரர் குலம் முதல் அரிந்த	அஸுரவர்க்கத்தை வேரோடே களைந்தொழித்த
செழு பனை திரு புளிங்குடியாய்	{ அழகிய நீர் நிலங்களை யுடைய திருப்புளிங்குடியிலே பாழ் பவனே!	கொடு வினை படைகள் வல் லானே	{ கொடுந்தொழில் செய்யவல்ல ஆபுதங்களை வியேமமாக அடையவனே!

அடியோம்	அடியோங்கள்	மங்களாசாஸ	வீற்றிடம்	உனது	மேன்மை	இடங்
போற்றி	னம் பண்ணி		கொண்டு		கொண்டு	தோன்றும்படி
இவாதே	இடைவிடாதே					
கண்ணினை	கண்கள்	குளிருமாறு				
குளிர			வியன் கொள்	விஜயாராமன்	மஹா	புமண்ட
			மா ஞாலத்து	லத்தினுள்ளேயும்		
புது மலர்	புதிய மலர்போலே	ஸுகுமார	இதனுளும்			
ஆகத்தை	மாயிருக்கிற	உன் திரு				
பருக	மேனியை	யதுபவிக்கும்படி	இருந்திடாய்	இருந்தருளவேணும்,		

***—எம்பெருமானுடைய பரமஸுகுமாரமான திருமேனிக்கு இந்த முரட்டு நிலம் அடியோடு தகாது; ஆயினும் இங்குள்ள பக்தர்கள் லேவிக்கும்படியாக இம்முரட்டு நிலத்திலும் எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கப் பார்த்தாகிறது என்கிற தத்துவத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு பிரார்த்தனை பண்ணுகிறாரிப்பாட்டில். “மாளுலத்தினுளும்” என்கிற உம்மை—எம்பெருமானுடைய லௌகுமார்யத்திற்கு இந்நிலத்திலிருப்பு தகுதியற்றது என்னுமிடத்தைக் காட்டித்தரும். வீற்றிடங்கொண்டு இருந்திடாய்—உன்னுடைய பெருமை தோற்ற இருந்தருளவேணுமென்றபடி. இதனுளும்—“உன்னைக்கொண்டு ஒரு காரியமில்லாத இந்த ஸம்ஸாரத்திலே” என்பர் நம்பிள்ளை. உண்மையில் இந்த ஸம்ஸாரத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் ஹேயமென்று சிந்தித்துப் பாராதே உகக்கிறோம்; எம்பெருமானொருவனையே வெறுக்கிறோம்; இப்படியிருந்தும் இங்கே வந்து நிற்பதுமிருப்பதும் கிடப்பதுமாயிருக்கிறானவன் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே, “தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆதரித்து நிற்கிறீடம்” என்பது ஸ்ரீவசந்பூஷணம்.

இருந்திடாய்—சாய்ந்தருளினபோதையழகு கண்டோம்; இருந்தருளும் போதையழகுக்கண்ணவேண்டாவோ? அதையுங்காட்டியருளாய் என்கிறார். இங்கே பட்டர் அருளிச் செய்வாரம்—“ இவையெல்லாம் நமக்குக் கோயிலிலே காணலாமிறே; சாய்ந்தருளினவழகு பெரியபெருமான் பக்கலிலே; நின்றருளினவழகு நம்பெருமான் பக்கலிலே; இருப்பிலழகு பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிலே ” என்று.

‘இருந்திடாய்’ என்று நிர்ப்பந்திக்கிறது எதற்காகவென்ன, அடியோம் போற்றி ஓவாதே கண்ணினை குளிரப் புதுமலராகத்தையருக என்கிறார். அடியோமென்றது—இவ்விருப்பைக் காணவாசைப்பட்டிருக்கிற நாங்களென்றபடி. போற்றி—இவ்விருப்பினை நியமமாகச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம்பண்ணி யென்றபடி. புதுமலராகத்தைக் கண்ணினை குளிரப் பருக—செவ்விப்பூப்போலே ஸுகுமாரமாயிருக்கிற திருமேனியைக் கண்குளிர அதுபவிக்கும்படியாக. புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான வடிவுக்கு “புதுமலராகம்” என்று ஆழ்வார் திருநாமஞ்சரத்துகிறார். ஆகம்—திருமேனி. “ஆகத்தைக் காண்” என்னவேண்டியிருக்க “ஆகத்தைப்பருக” என்றது—தேனும்பாலும்கன்னலும்முதுமான திருமேனியை “லோசகாப்பாயம் பிப்பிநில” என்கிறபடியே பருகவேணுமென்னுமானசையே தமக்குள்ளமையைக் காட்டினபடி. உபநிஷத்தும் *ரஸோ வைஸு* என்று கூறினவிஷயமாகையாலே பருகத்தக்கதேயன்றே.

திருப்புகழிக்குடியின் நீர்வள நிலவளங்களைக்கூறுவது முன்றறமடி. செந்நெலினிடையே சேற்றிலே வானை மீன்கள் களித்துத் துள்ளாநிற்கும்படியைச் சொன்னது—அவ்வூரில் அஃறிணைப்பொருள்களுங்கூட அபிமதம் ஸித்தித்துக் களித்து வரத்திக்கின்றனவே, அப்படி என்னபிமதமும் ஸித்தித்துக் களித்து வரத்திக்கும்படி செய்தருள வேண்டாவோவென்ற குறிப்பு.

ஈற்றடியால் எம்பெருமானுக்குள்ள்தான் விரோதநிரஸந ஸாமர்த்தியத்தை யருளிச் செய்கிறார். இதுகாறும் என்னுடைய இடையூறுகளையெல்லாம் போக்கினவுனக்கு இனிமே லுள்ள இடையூறுகளைப்போக்குதல் அரிதோ? என்பது கருத்து. (9)

கொடுவினைப்படைகள்வல்லையாய் அமரர்க்கிடர்கேட அகரர்க்கிடர்செய்*
கடுவினைநஞ்செயென்னுடையமுதே கலிவயல்திருப்புளிங்குடியாய்*
வடிவினையில்லாமலர்மகள் மற்றைநிலமகள்பிடிக்கும் மெல்லடியை*
கொடுவினையேனும்பிடிக்கரியோருநாள் கூவுதல் வருதல்செய்யாயே. (10)

கொடு வினை	(விரோதிகள் திறத்ததுக்)	வடிவு இனை	வடிவமிகல் ஒப்பற்ற பெரிய இல்லா மலர் மகள் } பராட்டியாரும்
படைகள் வல்	கொடுந்தொழில் புரியவல்ல	கொடு வினை	
லையாய்	ஆபத்தங்களைக்கொண்டுகாரி	மற்றை நிலமகள்	அப்படிப்பட்ட பூமிப் பிராட்டி யாரும்
அமரர்க்கு இடர்	யகு செய்ய வல்லவனே!	தேவாகளுக்கு இடர் கெடும்	
கெட	படியாக	பிடிக்கும் மெல்	வருகின்ற ஸுகுமாரமான திருவடியை
அசுரர்க்கு	அசுரர்களுக்கு துக்கத்தை	அடியை	
இடம் செய்	விளைக்குமிடத்து	கொடு வினை	தெளர்ப்பாக்ய சாலியான நானும் வருமொறு ஒரு நாள் ஒரு நாளாகிலும்
கடு வினை	வினைவில் முடிக்கவல்ல நஞ்	சாணவனே!	
நஞ்சே	சாணவனே!	எனக்குப் பரம போக்யமான	ஒரு நாள் ஒரு நாளாகிலும்
என்னுடைய	எனக்குப் பரம போக்யமான	அமுதே	
அமுதே	அமுதமே!	கலி வயல் திரு	செழித்த வயல் சூழ்ந்த திருப் புளிக்குடி புளிக்குடியில் வாழ்வனே!
கலி வயல் திரு	செழித்த வயல் சூழ்ந்த திருப்	கூவுதல் வருதல்	
புளிக்குடி	புளிக்குடியில் வாழ்வனே!	என்னை யழைத்துக் கொள் வதோ நீ வந்தருள்வதோ செய்யவேணும்.	

***—கீழே ஆறும்பத்தில் தோழிபாசுரமாக அவதரித்த*துவனில்மாமணிமாடப் புகித்ததில்*பின்னகொல் நிலமாமன்கொல் திருமன்கொல் பிறந்திட்டாள்* என்ற பாசுரத் தினால் ஆழ்வார் பிராட்டிமாருடைய ப்ராதூர்ப்பாவவிசேஷமென்பது காட்டப்பட்டிருக்கின்ற தல்லவா; அப்பிராட்டிமார்தாம்- *கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாரென்னும் பேற்றைப் பெற்றவர்களாகையாலே அப்பேற்றில் தமக்கும் அந்வயமுண்டாகவேணுமென்று கருதி, உன்னுடைய திருவடிசுளிலே நானும் வந்து அடிமை செய்யும்படி என்னை அங்கேயழைப்பதோ, நீ எங்கேவருவதோ இரண்டத்தொன்று செய்வவேணுமென்கிறார்.

எம்பெருமான் கிணதயில் தன்னைப்பற்றித் தானே சொல்லிக்கொள்ளும்போது*ஸமோ ஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:* என்று, தான் ஸர்வபூதங்களிடத்தும் ஒருநிகராயிருப்பவனென்றும், தனக்கு த்வேஷபாத்ரமாவானும் ப்ரிதிபாத்ரமாவானும் ஒருவனுமில்லையென்றும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். இப்படி அவன் தான் சொல்லிக்கொள்வது மாத்திரமேயல்லாமல் அவனையறிந்தவர்கள் சொல்லுமிடத்தும் *தேவானாம் தானவானாஞ்ச ஸாமர்யமத்தைவதும்* என்று தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் பொதுவான தெய்வமென் கிருர்கள். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் அமரர்களை வாழ்விப்பதும் அசுரர்களைத் தொலைப் பதுமாயிராற்றான்; இப்பாட்டில் “அமரர்க்கு இடர்கேட அசுரர்க்கிடர்செய்” என்று அருளிச்செய்யப்படுகிறது. ஸர்வபூதஸமனாகக் குலாவப்படுகிற பகவானுக்கு இது பொருந்து மெனவென்று சங்கசூதோன்றும். உண்மையில் எம்பெருமான் ஸர்வபூதஸமனென்பதில் ஸாக்ஷமில்லை; தேவஜாதியில் ப்ரிதியும் அஸுரராக்ஷண ஜாதியில் த்வேஷமும் அவனுக் கில்லை. அப்படி யிருக்குமாகில் அஸுரஜாதியிற் பிறந்தவனைப் ப்ரஹ்மதாழ்வானிடத்தும், தாஷ்ஷணஜாதியிற் பிறந்தவனை விபிஷணதாழ்வானிடத்தும் அருள் செய்யப் பொருத்தமில்லை

யாகும். விளக்கில் விட்டில்கள் தாமாகவே வந்து விழுந்து முடிந்து போவதுபோல அஸூர ராசுலர்களும் தாங்களே வந்து விரோதங்களைச் செய்து, கழுத்திலே கல்லைக்கட்டிக்கொண்டு குளத்திலே விழுந்து சாவாரைப்போல மடிந்து போனால் அது எம்பெருமானுடைய குற்ற மன்றே. ராமாவதாரத்தில் இராவணன் *சரிசுழற்கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் சுடுவிசையரக்கன்* என்று திருமங்கையாழ்வாராருளிச் செய்தபடி கனத்த அபராதியாயிருக்கச் செய்தேயும், பெருமான் அவனையும் அங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டிருந்தமையை விபிஷ ணோவா ஸூர்! யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்* என்பதனால் நன்கு அறியாநின்றோம். இராவணனையும் வலியடக்கி வெற்றிப்புகழ் பெற்றிருந்த வாலியையே ஓர் அம்பினால் முடித் தருள்ள பெருமானுக்கு இராவணனை முடித்தல் அரிதன்றே. *பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானே* என்று ஆண்டாளாருளிச் செய்தபடி அவலீலையாகக் கிள்ளிக்கனைய வேண்டியவ னன்றோ இராவணன். அன்னவனை விரைவில் கொன்றிடாதே தாமதஞ்செய்ததும், *கச்சாநுஜாநாமி* என்று சொல்லிப் போர்க்களத்தில் நின்றும் போகவிட்டதும் அவனுடைய ஆறுகல்யத்தை யெதிர்பார்த்தேயன்றோ. ஆகவே “அமரர்க்கிடர்கேட அசுரர்க்கிடகிடர் செய்” என்றவிகில் எம்பெருமானுக்கு குணஹாரியொன்றும் வாராதென்க.

கடுவினை நஞ்சே! என்னுடையமுதே ! = ஒரு வஸ்துதானே சிலர்க்கு விஷமாயும் சிலர்க்கு அமுதமாயுமாயினந்தாயிற்று. *வன்சரண சுரர்க்காய் அசுரர்க்கு வெங்கூற்றமு மாய்* என்று கீழுமருளிச் செய்தார். *வஞ்சஞ்செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சானை* என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். “என்னுடையமுதே” என்று சொல்லப்பட்ட இவ்வமுதம் எங்கிருக் கிறதென்ன, கலிவழல் திருப்புகளிங்குடியாய்! என்கிறார். இங்கே ஈடு:—“இவ்வம்ருதத்துக்குத் தடல் கடைதல் ஸ்வர்க்கத்திலே போதல் செய்யவேண்டா; திருப்புகளிங்குடியிலே ஸந்திவித் தாயிற்று இவ்வம்ருதம்.”

திருப்புகளிங்குடியர் யென்றழைத்து அவனுக்கு ஸமாசாரம் சொல்லுகிறார் பின்னடி களால், வடிவழகுக்கு ஒப்பில்லாத பெரிய பிராட்டியாரும் ஸ்ரீபூமிய் பிராட்டியாரும் தங்க ளுடைய பரம ஸுகுமாரமான திருக்கைகளாலே பிடிக்கும்போதும் கூகிப்பிடிக்க வேண்டும் படி அத்தந்த ஸுகுமாரமான திருவடிகளைப் பாவியேனும் பிடிக்குமாறு என்னை அங்கே யழைத்துக் கொள்ளுதல், அன்றிக்கே இங்கே வந்தருளுதல் ஒரு நாள் செய்யவேண்டுமென்றா யிற்று. கோடுவியையேனும் என்றது—ப்ராப்தியுடையேனாயும் அதில் போக்யத்தை யறிந்த வனுயிருந்தவைத்து நெடுங்காலம் இழந்திருக்கும்படி கொடிய பாபத்தை யுடையேனான னானும் என்றபடி.

கூவுதல் வருதல் செய்யாயே = இரண்டு காரியங்களை விசம்பித்துச் சொல்லுமிடங்களில் பெரிய காரியத்தை முன்னே சொல்லுவதும், சிறிய காரியத்தைப் பின்னே சொல்லுவதும் இயல்பு. எம்பெருமான் தானே வருவதென்பது பெரிய காரியமாயும், ஆழ்வானைக் கூவிக் கொள்வதென்பது சிறிய காரியமாயுமிருப்பதால் “வருதல் கூவுதல் செய்யாயே” என்று சொல்லப் பராப்தமாயிருக்க, கூவுதல் வருதல் செய்யாயே யென்று சொல்லியிருப்பதென்? என்று சங்கை தோன்றும்; இதற்கு நம்பினீன யருளிச் செய்வது கானீர்—“முற்பட ‘வரு தல்’ என்றிலராயிற்று அஸ்ஸமுதாயத்தைக் குலைக்க வொண்ணுதென்னுமத்தாலே” என்று. அதாவது, *வடிவியைல்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் ஸந்திவேசத்தைத் தாமும் கண்டுகரிக்க ஆழ்வார் ஆசைப்பட்டவராகையாலே அந்தச் சேர்த்தி யழகைக் குலைக்க மனமில்லாமெ பற்றி, வருதலை முன்னே சொல்லிற்றிலொன்கை. ... .. (10)

கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று குரைகடல்கடைந்தவன் தன்னை*
மேலின்கமர்ந்த வியன்புனற்பொருநல் வழிநாடன்சட்கோபன்*
நாவியல்பாடலாயிரத்துள்ளும் இவையுமோர்ப்பத்தும் வல்லார்கள்*
ஓவுதலின்றியுலகம் மூன்றாளந்தான் அடியினையுள்ளத்தோர்வாரே.

(11)

குரை கடல்	குமுறுகின்ற கடலைக் கடைந்	நா இயல்பாடல்	திருநாவின் தொழிலான பாட
கடைந்தவன்	தவணை எம்பெருமானைக்	வாகிய	
தன்னை	குறித்து	ஆயிரத்தினும்	ஆயிரம் பாசாங்களினுள்ளும்
கூவுதல் வருதல்	அழைத்துக்கொள்வதோ வந்	இவையும் பத்	
செய்திடாய்	தருள்வதோ இரண்டத்	தும் வல்லார்	இப்பதிகத்தைக் கற்க வல்லவர்கள்
என்று	தொன்று செய்ய வேணு	கள்	
	மென்று அபேகித்து		
மேலி நன்கு	(அப்படியே பெறுகையாலே)	மூன்று உலகம்	திரிவிக்கிரமனுடைய உபய
அமர்ந்த	நன்கு தரிக்கப்பெற்ற	அளந்தான்	பா தங்களை
வியன் புனல்	பரியுண்ணமான தீர்த்தத்தை	அடி இனை	
பொருநல்	புடைய தாமிர பர்ணி	ஓவுதல் இன்றி	அநவாதமும்
வழி நாடன்	சூழ்ந்த வழி நாட்டுக்குத்	உள்ளத்து	{ நெஞ்சிலே அநுஸந்திக்கப்
சட்கோபன்	தலைவரான ஆழ்வாருடைய	ஓர்வார்	{ பெறுவர்கள்.

***—இத்திருவாய்மொழி கற்கைக்குப்பலன் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரம் சிந்திக்கப் பெறுதலேயாம் என்று தலைக்கட்டியருளுகிறார். 'குரை கடல் கடைந்தவன் தன்னைக் குறித்து 'கூவுதல் வருதல் செய்திடாய்' என்று பிரார்த்தித்த ஆழ்வாரருளிச் செய்த ஆயிரத்தினுள்ளும் இப்பதிகம் வல்லார் அடியவர்க்கெரியுணை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக நெஞ்சினுள்ளே உதுபவிக்கப்பெறுவர் என்றராயிற்று.

திருவடி வருடவேணுமென்கிற அபிரிவேச மில்லாமலே ஸ்வப்ரயோஜனத்திலேயே ஊன்றியிருக்குமவர்களுக்கும் உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து அமுதங்கொடுத்துக் காரியஞ் செய்யுமெம்பெருமான் நம் அபேக்ஷிதம் செய்தருளத்தட்டில்லையென்பது தோன்றுகைக்காகக் குரை கடல் கடைந்தவன் தன்னை என்றதற்கு.

“ஓவுதலின்றி” என்பதை ‘ஓர்வார்’ என்கிற வினை முற்றிலும் அந்வயிக்கலாம்; உலகம் மூன்றாளந்தானென்பதிலும் அந்வயிக்கலாம். குணகுண நிரூபணம் பண்ணுகை அஸங்கோசமாக உலகங்களை யளந்தவனுடைய என்றபடி. .... (11)

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்

ஓன்பதாம்பத்து இரண்டாந் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

✽✽✽

நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் திருவாய்மொழி—ஓராயிரமாய்

உரையவதாரிகை :— கீழ்த்திருவாய்மொழியில் *தொண்டரோர்க்கருளிச் சோதி வாய்திறந்து உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்* என்றும் *இடக்கொள் மூலவுருந் தொழ இருந்தருளாய்* என்றும்; *மெல்லடியைக் கொடுவீனையேனும் பிடிக்க நீ யொருநான் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே* என்றும் பலவாறு பிரார்த்தித்தார். இப்படிப் பிரார்த்திக்கக் கேட்ட எம்பெருமான் ஆழ்வாரை நோக்கி 'ஆழ்வீர்! நமக்கு நாராயணனென்று திருநாமயிருப்பது அறியீரோ? நாராயணனென்பதற்கு—நாரங்களுக்கு அயனமாயிருப்பவனென்கிற பொருள் தவிர, நாரங்களை அயனமாகவுடையவனென்கிற பொருளுமுண்டென்பதை அறிவீரன்றோ, அப்பொருளில் ஸகல சேதநா சேதநங்களும் சரீரமாய் நான் சரீரியாயிருக்கையாகிற அம்சம் தேறுகின்றதென்பதையும் அறிவீசே; சரீரத்திற்கு ஆகும்பேறு சரீரிக்கேயாதலால் சரீர பூதசான உமக்கென்று ஒரு பேறு உண்டோ? சரீரியான என்னுடையதேயன்றோ பேறு. என் பேற்றுக்கு நீர் பிரார்த்திப்பது பொருந்தமோ? எல்லாம் நானே செய்து போரக் கடவேன்; உமக்கும் நமக்குமுண்டான குடல் துடக்கையறிந்துவைத்து நீர் இப்படிப் பிரார்த்திப்பதும் கிவெளிப்பதும் தகுதியன்று' என்று ஸமாதானம்பண்ண, அது கேட்டு ஆழ்வார் ஒருவாறு தாம் ஸமாஹிதரானபடியை வெளியிட்டுக்கொண்டும் 'இது என்ன சீலஞரும்!' என்று ஈடுபட்டுக்கொண்டும் அருளிச் செய்வதாம் இத்திருவாய்மொழி.

இவர் பிரார்த்தித்தபடியே காரியம் செய்து நிறைவேற்றாமல் கேவலம் வாசா ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டால் அதனால் ஆழ்வார் ஸமாதானமடைந்திடுவரோ வென்று சங்கிக்க வேண்டா; *பெய்யுமாழுகில்போல்வண்ண! உன்றன் பேச்சுஞ் செய்கையும்* எங்களை மைய லேற்றி மயக்க உன் முகம் மாயமந்திரம்தான் கொலோ! * என்னும்படியாயன்றோ வுள்ளது. இராமபிரான் 'நான் வனவாஸஞ் சென்று வருகிறேன்' என்று திருத்தாயார் பக்கலிலே விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவளும் மிகவருந்தி 'உன்னைப் பிரிந்து நான் தனியிருக்கமாட்டேன்; நானும் கூடவருவேனெனத்தனை; என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணும்' என்று சொல்லிப் பின்தொடர, இராமன் புரிந்து பார்த்து 'ஆய்ச்சீ! நீர் என்னைப்பின்தொடருகிறவிது தருமமோ? தருமமன்றே' என்று முகத்தை நோக்கி யொரு வார்த்தை பணிக்க, மீட்டைக் காகப் போனவவன் மங்களாசாஸனம் பண்ணி மீண்டாளென்று காண்கிறோமன்றோ. இது வன்றோ அவனுடைய பார்வைகளும் பேச்சுக்களும் செய்யும்படி.

ஆக, 'ஆழ்வீர்! நான் நாராயணனன்றோ, நீர் கவலைப்பட்டலாமோ?' என்று அவன் சொல்ல அதையதலஸந்தித்து அந்த நாராயண சப்தத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஆராயப் புகுந்தவாரே, அவனை யொழிந்த ஸகல வஸ்துக்களினுடையவும் பேறும் இழவும் அவனுடைய தாயே யிருக்கிறபடியையறிந்து, பிரார்த்திப்பதற்குத் தமக்கு அதிகாரமில்லாதபடியையு மறிந்து ஒருவாறு ஸமாஹிதராய் நாராயண சப்தார்த்தத்துக்கு எல்லையான அவனுடைய சீல ஞ்ணத்தை யனுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார் இத்திருவாய்மொழியால்.

இப்பதிகத்திற்கு மற்றொருபடியாகவும் ஈட்டில் அவதாரிகை அருளிச் செய்யப்படுகிற து; அது நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளையின் கிர்வாஹமாகவுக்கரண்கிறது. அதன் ஸாரமாவது, கீழ் எட்டாம்பத்தில் *கண்கள் சிவந்து* என்கிற பதிகம் தொடங்கி முறையே திருமந் பிரார்த்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டு வந்து, கீழ்ப்பண்டை நாளாலே* என்கிற பதிகத்தின்

கைக்கரீய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற முகத்தால் வ்யக்த சதூர்த்தியளவாக அர்த்தம் அதுஸந்திக்கப்பட்டுத் தலைக்கட்டிற்று. இப்படி அர்த்தாதுஸந்தானம் பண்ணினவர் அந்த அர்த்தத்தைக் கொண்ட ழந்தரம் திருவஷ்டாக்கூர மஹா பூந்தரமே யென்று வெளியிட வேண்டி இப்பதிகம்முள்ளிச் செய்கிறாரென்பதாம். இப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டில் “நாராயணன் நங்கன் பிரானவனே” என்றதில் முழு நோக்காக இந்த நிர்வாஹம் தோன்றியதென்க.

பகவத் மந்த்ரங்களை வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இருவகுப்பாக்கி, அவ்யாபக மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்று [—ஷ்டாக்கூரி, அஷ்டாக்கூரி, த்வாதசாக்கூரி] சிறந்தவை யென்று கொண்டு, இவை மூன்றிலும் பெரிய திருமந்த்ரமாகிய அஷ்டாக்கூரியே மிகச் சிறந்ததென்று நம் ஆசாரியர்களின் ஸித்தாந்த மாகையாலே அது இங்கே அதுஸந்தேயம். ப்ரானவமும் நமஸ்ஸும் சதூர்த்தியும் இதர மந்த்ரங்களிலு மிருக்கையாலே திருவஷ்டாக்கூரத்தில் அதுஸந்திக்கப்படும் பொருள்கள் பெரும்பாலும் இதரமந்த்ரங்களிலும் காணலாமென்றே. ஆகவே அர்த்தத்தை வெளியிடுவதனால் மாத்ந்திரம் பயனில்லையே; சப்தத்தையும் வெளியிட வேண்டுமது ப்ரார்த்தமாதலால் அது இங்கே வெளியிடப்படுகிறதென்பது இரண்டாமவதாரிகையின் ஸாராம்சம். ... *

ஓராயிரமாய் உலகேழ்ளிக்கும்*
பேராயிரங்கொண்டதேவர் பீடையன்*
காராயின காளநன்மேனியின்*
நாராயணன் நங்கன் பிரானவனே.

(1)

ஒர் ஆயிரம் ஆய்	{ ஒரு திருநாமமே ஆயிரம் திரு	காளம் கார் }	
உலகு எழ்	{ எழுபதுதூண்டியும் ரக்ஷிக்கும்	ஆயின் }	காளமேகம்போலே காமளமான
அளிக்கும்	படியான	நல்மேனியின்	அழகிய திருமேனியைஉடை
ஆயிரம் பேர்	ஆயிரத் திருநாமங்களை யுடை	யனுமான	
சொண்டது	யனுயிருக்கையாகிற வில்	நாராயணன்	
ஒர் பீட உடை	கண்ணான் பெருமையை	அவனே	நாராயணனே
யன்	யுடையனும்	நங்கன் பிரான்	நமக்கு உபகாரகன்.

* * * அவன் நாராயணனாகையாலே நம் அபேக்ஷிதம் செய்து தலைக்கட்டுகை கிஸ்ஸந்தேஹமென்று தம்முள் தரமே அதுஸந்தித்துக்கொள்ளுகிறார். ‘ஒரு திரு நாமமே ஆயிரத்திருநாமங்களின் காரியஞ் செய்ய வல்லது’ என்னும்படியான பெருமை பொருந்திய திருநாமங்கள் ஆயிரமுண்டு எம்பெருமானுக்கு. இங்கு ஆயிரமென்று, குறிப்பிட்ட வெரு லக்கத்தைச் சொல்லுமதன்று; எண்ணிறந்தவை என்பதற்குப் பர்யாயம்தனை. வட மொழியில் *தேவேஷ நாமஸஹஸ்ரவாக்* இத்தயாதிகளிலுள்ள ஸஹஸ்ர சப்தமும் இப் பொருளுதே. பேராயிரங்கள் பலரைக் காட்டி ‘இவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் ஆயிரக் கணக்கான ரூர்த்களை ஷெல்லவல்லவர்’ என்னுமாபோலே சொல்லுகிறதின்கு. ஒரு திருநாமம் செய்யக்கூடிய காரியத்தை மற்றொரு திருநாமம் செய்யக்கூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; திருநாமத்திற்குப் பொருளான ஏம்பெருமான் செய்யுமத்தையே திருநாமம் செய்வதாகச் சொல்லுகிறபடியாலும், அப்பெருமான் தான் ஸகல பலபரதார ஸமர்த்தனாகையாலும் அஸம்பாவிதமொன்றுமில்லை யென்க.

பேராயிரங்கொண்டதேவர் பீடையன் = இப்படிப்பட்ட அதிசயம் வாய்ந்த பலபல திருநாமங்களை யுடையனுயிருக்கையாகிற பெருமை பொருந்தியவன் என்றபடி. இவ் விடத்து ஈட்டில் “கோயிலுத்தான் புத்தரனியோகத்திலே பட்டர் ஸூர்பாதத்திலே வந்து தன் சோகமெல்லாம் தோற்ற கிழந்துகிடக்க, அவாருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்

பது” என்றுள்ளது. அதாவது, கோயிலாத்தானென்பவர் பட்டரையே தெய்வமாக நினைத் திருந்தவர்; அவர் தமக்குப் பிறந்த பிள்ளைக்கு பட்டரென்று பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தார். அந்தப்பிள்ளை தெய்வாதீனமாக ஆசாரியன் திருவடிசார, தந்தை பட்டர் பக்கலிலே வந்து கதையழுதவனிலே “நீ நம்முடைய திருநாமமிடப்பெற்ற பிள்ளை போலான் என்றன்றோ துக்கப்படுவது; அந்தத் திருநாமமுடைய நாமிருக்க துக்கப்படுவானேன்?” என்று பட்டரானிச் செய்தாராம். திருநாமமுடைய எம்பெருமான் நிலை நின்றுருந்து நம்மைக் காத்தருள்பவன் என்பதை வற்புறுத்தும் இந்த ஸம்வாதம்.

கரைகட்டாக் காவேரிபோலே பரந்திருக்கிற திருநாமங்களை ஒருமுகஞ்செய்து அதுப விக்கப் பாங்காக திவ்ய மங்கலா விக்கஹம் அமைந்ததே யென்கிற ஆனந்தம் தோற்ற அருளிச் செய்கிறார் காராயின காளநன்மேனியினன் என்று. காளம் என்று இடையிலுள்ளதைக் காரோடே கூட்டியவ்வுயிப்பது. காளமேகமே யென்னலாம் படியான நன்மேனியை யுடையவன் என்க. இவ்வந்தான் யாவனென்ன, நாராயணன் நங்கள் பிரானவனே யென்று திருநாமத்தை முத்தகண்டமாகச் சொல்லி முடிக்கிறார். இப்பதிகத்திற்கு இட்ட அவதார ரிகையில் இரண்டு நிர்வாஹம் காட்டப்பட்டுள்ளது. முதல் நிர்வாஹத்திற்கு, இங்கு நாராயண னென்றது அர்த்தத்தில் நோக்குடையதாகும்; இரண்டாம் நிர்வாஹத்திற்கு சப்தத்தில் நோக்காகும்.

...

...

....

(1)

அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்*

அவனே அஃதுண்டுமீழ்ந்தானளந்தான்*

அவனே யவனும் அவனுமவனும்*

அவனே மற்றெல்லாமுழறிந்தனமே.

(2)

அகல் ஞாலம்	} விபுலமான ஐக்கதைப் படைத் ததும் (வாஹுமூர்த்தியாகி) இடந்தான் } இடந்ததும் அப்பெரு அவனே } மானே;	அவனும் அவ	} பிரமனும் சிவனும் இந்திர னும் அவனும் } னும் அவனே; அவனே	
படைத்தி		மற்று எல்லா		} மற்றுள்ள லகலசேதநாசேதந் மும் அவனே } ளும். அவனே; (என்னு மிவ்விஷயத்தை) அறிந்தனம் } (அவன் தந்த் "ஞானத்தாலே) அறிந்து கொண்டோம்.
இடந்தான்		அந்த ஐக்கதை உண்டதும்		
அவனே		உமிழ்ந்தான்		
அஃது உண்டு	அளந்தான்	அவனே;		
உமிழ்ந்தான்				
அளந்தான்				
அவனே				

***—தீழ்ப்பாட்டில் நாராயண சப்தம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அதன் பொருளைப் பன்னி யுரைக்கிறாநிலை. அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்=மிக விசாலமான பூமண்டலத்தை யுண்டாக்கினானவனே; அதனை ஹிரண்யாக்ஷனென்னுமசுரன் பாயாகச் சுருட்டிச் கொண்டுபோக மஹாவராஹமாகி இடந்தெடுத்தானும் அவனே. இத்தால் காரணத்வமும் ரக்ஷகத்வமும் சொல்லப்பட்டன. ‘அவனே’ என்கிற ஏகாரத்தினால் ஸஹகாரி யென்றையும் அபேக்ஷியாத பெருமை தெரிவிக்கப்பட்டது.

அவனே அஃது உண்மீழ்ந்தான் அளந்தான்=பிரளயக் கொள்ளாதபடி பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலே வைத்திருந்து, பிறகு வெளிநாகோண உமிழ்ந்து, மற்றொருகால் மஹா பஸியாலே அபஹரிக்கப்பட்டதாக எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்டானும் அவனே. இனி, பின்னடிகளின் கருத்து—பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலானானுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவருத்திகளும் அவனிட்ட வழக்கென்கிறது. பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலானானுடைய பெயர்கள் ஒன்றும் பாசுரத்தில் இல்லையே யென்று சங்கிக்கவேண்டா; அவனும் அவனும் அவனும் என்று சுட்டுப்பெயர்களாகவே இங்கெடுத்திருப்பது உபநிஷத்சாஸை; நாராயணாது வாகத்தில் * ச ब्रह्मा स शिवस्त्वसोऽसुरः परमस्वरा — ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் 'ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்ஸ்வராட்' என்று ஸ: ஸ: ஸ: என்று நிர்தேசித்திருப்பவற்றையே உட் கொண்டு “அவனுமவனுமவனும்” என்றருளிச் செய்தபடி.

மற்றெல்லாமும் அவனே அறிந்தனமே—பிரமன் சிவனிற்கிரனென்று பிரித்துச் சொல்வ வேணுமோ? ப்ரதாநர் அப்ரதாநர் என்கிற வாசியின்னிக்கே ஸகல சேதநாசேதநங்களும் அவனிட்ட வழக்கே; என்னுமிவ்விஷயத்தை எம்பெருமானே உணர்த்த உணர்ந்தேனென்றபடி. *மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவரிதே இவர்தாம். (2)

அறிந்தனவேத வரும்பொருள்நூல்கள்*
அறிந்தனகொள்க அரும்பொருளாதல்*
அறிந்தனரேல்லாம் அரியைவணங்கி*
அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும்மருந்தே.

(3)

அறிந்தன	தத்துவத்தை யறிந்தவையா	அரியைவணங்கி	ஸர்வேச்வரனை ஆசிரியித்து
வேதம்	யிருக்கிற வேதங்களினுடைய		
அரு பொருள்	அரிய பொருள்களை யறுதியிட	நோய்கள் அறுக்கும் மருந்து	தங்களுடைய ஸம்ஸார வியாதி களைப் போக்க வல்ல மருந்தாக
நூல்கள்	வல்ல இதிஹாஸ புராணதி நூல்களானவை		
அரு பொருள்	“எம்பெருமான் அறிவதற்கரிய பொருள்” என்றிவ்வளவே அறிந்ததாகக்கொள்ளத்தகுந்த;	அறிந்தனர்	அவனைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். (இவ்வளவேயல்லது அவனுடைய போக்யதையிலே யிடுபட்டிலர் என்றவாறு.)
அறிந்தனர் எல்லாம்	நூலின்களான யாவரும்		

***—வேதங்களாலும் வேத வித்துக்களாலும் அறியப்போகாத பெருமானை நான் அவனது நிர்ஹேதுக கடாசுத்தாலே உள்ளபடி அறியப்பெற்றேனென்கிறார். “அறிந்தன வேத வரும்பொருள் நூல்கள்” என்கிற முதலடிக்கு இரண்டுபடியாகப் பொருள் கூறுவர்; “அரும்பொருள் அறிந்தன வேத நூல்கள்” என்று அந்வயம் கொண்டால்—ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அதுமானத்தாலும் அறியவொண்ணாத அர்த்தங்களை அறிந்தவையாயிருக்கின்ற வேதங்களாகிற சாஸ்த்ரங்கள் என்று பொருள்படும். அன்றியே, பாசரமுள்ளபடியே அந்வயித்தால்—அறிந்தவையாயிருக்கிற வேதங்களில் அறிந்து கொள்ள முடியாத அர்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷித்துத் தரவல்ல ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இதிஹாஸ புராணம் முதலிய நூல்கள் என்று பொருள்படும். ஆக இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களெல்லாம், அரும்பொருளாதல் அறிந்தன கொள்க—எம்பெருமான் அறிய முடியாத பொருள்” என்றிவ்வளவே அறிந்து கொண்டதாக நாம் கொள்ளவேணும் என்றபடி. “वेदाहमेतं पुरवं महान्तम् —வேதாஹ மேதம் புருஷம் மஹாந்தம்” என்று எம்பெருமானே அறிந்துவிட்டதாக அவை சொல்லிக்கொண்டாலும் உண்மையில் என்ன அறிந்தன? அறிய முடியாதவனவன் என்றே யறிந்தன.

வேதங்கள் கிடக்கட்டும்; ப்ரஹ்ம வித்துக்களாகக் குலாவப்படுகின்ற வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகள்தாமும் அறிந்த விதம் கேண்மின்; அரியை வணங்கி நோய்களறுக்கும் மருந்தே அறிந்தனர் = எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களில் ஹரி யென்கிற வொரு திருநாமத்தையே பற்றிக்கொண்டு “हरणादेव दुःखानां हरिरियमिषीयते - ஹரண தேவ துக்கநாம் ஹரிரித்யபிதீயதே” என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிகதுக்கங்களைப் போக்கு மவன் என்றிவ்வளவு தெரிந்து கொண்டார்களே யல்லது அவனுடைய பரம போக்யதையை யாவது, அவனே நிர்பேக்ஷ உபாய பூதன் என்பதையாவது தெரிந்து கொண்டார்களல்லர்; ‘நோய்களறுக்கும் மருந்து’ என்றிவ்வளவே தெரிந்து கொண்டார்கள்.

பாசரத்தில் இவ்வளவே யிருந்தாலும், கீழ்ப்பாட்டின் முடிவில் அறிந்தனமே என்றுள்ளதை இங்கும் ஆசர்ஷித்துக் கொள்ளவேணும்; ஆகுயிரப்படி முதலான ஸகல வியாக்கியானங்களுக்கும் இது உடன்பாடு. ... (3)

மருந்தே நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கென்று*
பெருந்தேவர்குழாங்கள் பிதற்றும்பிரான்*
கருந்தேவனெம்மான் கண்ணன் விண்ணிலகம்*
தருந்தேவனைச் சோரேல்கண்டாய்மனமே.

(4)

நங்கள் போகம்	{ “உன்னுடைய அறுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆனந்தத்தை ஸாத்மிப்பிக்கும் மருந்தானவனே” என்று சித்பஸுலிகணங்கள் வாய்வெருளும்படியான மியாய்,	கருந்தேவன்	{ கரிய திருமேனியை யுடைய ஆய் எம்மான் கண்ணன் உலகம் தருந்தேவனை மனமே சோரேல்கண்டாய்	கரிய திருமேனியை யுடைய ஆய் எம்மான் கண்ணன் உலகம் தருந்தேவனை மனமே சோரேல்கண்டாய்
மகிழ்ச்சிக்கு		எம்மான் கண்ணன்		எம்மான் கண்ணன்
மருந்தே		உலகம்		உலகம்
என்று		தருந்தேவனை		தருந்தேவனை
பெருந்தேவர்	{	மனமே சோரேல்கண்டாய்	{	மனமே சோரேல்கண்டாய்
குழாங்கள்		தருந்தேவனை		தருந்தேவனை
பிதற்றும்பிரான்				

***—நித்ய ஸூரிகளுக்குப் பரம போக்யனுயிருந்தவைத்து அங்கு நின்றும் போந்துக்ருஷ்ணானுவதரித்து நம்மையும் நித்யஸூரிகள் நடுவே கொண்டு வைக்கும்வனாயிருக்கிற எம்பெருமானை ஒருவாறு கிட்டப்பெற்றோம், நெஞ்சே! அவனை விடாதேகொள் என்று தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி யருளிச்செய்கிற பாசரம்து.

நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தேயென்று பெருந்தேவர்குழாங்கள் பிதற்றும்பிரான் என்கிறவிதற்கு—பகவத்க்ஷய பரஸ்தாநத்தில் ஒருவகையான அர்த்தமும் ரஹஸ்ய பரஸ்தாநத்தில் மற்றொருவகையான அர்த்தமும் ஸம்பரதாயஸித்தம். “உன்னதானலே எங்கள் போகத்துக்கு வர்த்த (ஐ) கணுவனெயென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரான்” என்பது ஆகுயிரப்படியருளிச்செயல். “உன்னுடைய அறுபவத்தால் எங்களுக்கு வருமானந்தத்துக்கு வர்த்த (ஐ) கணுவனே!” என்பது ஈடுமுதலிய வியாக்கியானங்களிலுள்ளிச் செயல். இனி, முமுகூடப்படியில் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்யுமது கேண்மின்; அதில் த்வயார்த்தத்தை விவரித்தருளுமிடத்து (த்வயப்ரகரணத்தின் முடிவில்) நம்ஸஸூக்குப் பொருளருளிச்செய்கைபில் (180) “நம: —கைங்கர்யத்தில் கலையறுக்கிறது; கலையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது” என்றருளிச்செய்தார். அதாவது, ‘பகவம்முகவிசாலத்திற்கு ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணியம்’ என்கிற ப்ரதிபத்தியில்லாமல் தன்னுடைய ஸந்தோஷத்தையே ப்ரயோஜனமாக நினைத்துச்செய்வது புருஷார்த்த விரோதியென்றும், அந்த விரோதியைக் கழிக்கிறது நம்ஸஸென்றும் ரஹஸ்யார்த்தமுள்ளது. கைங்கர்யம் வாய்க்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திப்பது போலவே கைங்கர்யத்தில் இந்தவிரோகி கழிய வேணுமென்றும் நித்யப்ரார்த்தனை நடக்கவேணுமென்று அருளிச்செய்து, இந்தப்ரார்த்தனை இந்நிலத்தில் மாத்திரமன்று, திருநாட்டிலுமுண்டு என்னுமருளிச்செய்து, அதற்குப் ப்ரமாணமாக “மருந்தேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்னுமிப்பாசரத்தை யெடுத்துக்காட்டியுள்ளார் பிள்ளைலோகாசார்யர். (187) “மருந்தேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு என்னுமின்றிதே” என்கிற விதிலே த்வயப்ரகரணத்தின் முடிவுருணை. அவ்விடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸூத்ரங்கள் வருமாறு:—“கந்தல்கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸவபோக்த்ருகவோதய முண்டாமோ ஸவன்ன அருளிச்செய்திறு” (மருந்தே நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கென்னுமின்றிதே) என்று. அதாவது, உன்னுடைய அறுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆனந்தத்துக்கு ஸவபோக்த்ருதயுத்தியை விளைவித்து ஸவருபத்தையழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே யென்று நித்யஸூரிகள் போசம்பாசரமாகச் சொல்லுகின்றிதேயென்க” என்று.

இப்படி பின்னிலோகாசார்யரும் மணவாளமாமுனிகளுமருளிச்செய்த தீதியில் பாசரத்தின் பொருள்காணுமளவில், நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தே!—உன்னையுபவித்து அத்தாலே எங்களுக்கு உண்டாகுமானந்தத்தை ஸ்வரூபவிருத்தமாக்காமல் ஸ்வரூபாநுரூபமாகச் செய்யவல்ல மருந்தாயிருக்குமவனே! என்பதாகப்பொருள் காணவேணும். ஸ்வரூப விருத்தமான ஆனந்தமாவது என்ன? ஸ்வரூபாநுரூபமான ஆனந்தமாவது என்ன? என்னில்; ‘நானதுபவிக்கிறேன், என்னுடைய அநுபவமிது’ என்று கொண்டு உண்டாகிற ஆனந்தம் ஸ்வரூப விருத்தமானது. ‘அவன் வஸ்துவை அவன் அநுபவிக்கிறான், அவன் ஆனந்தப்படுகிறான்’ என்கொண்டு அவனது ஆனந்தத்தைக்கண்டு உண்டாகிற ஆனந்தம் ஸ்வரூபாநுரூபமானது. ஸாரமாகக்கேண்மின்; சேதந்நுகையாலே ஆனந்தப்படாமலிருக்க முடியாது; அவர்ஜந்யமாய் ஆனந்தம்வினையும்; தன்னையுபவித்து அவனுக்குண்டாகிற முகமலர்த்தியைக்கண்டு ஆனந்தப்படுகின்றது. வேறு ஸ்வதந்த்ரமான ஆனந்தம் உண்டாகக் கூடாதென்றும் அது ஸ்வரூபவிருத்தமென்றும் அதுஸந்தானம் செல்லவேணும். இவ்வது ஸந்தானம் இங்கிருக்கிற காலத்தோடு ப்ராயஸ்யூமியில் சென்று சேர்ந்தகாலத்தோடு வாகியற எப்போதும் நடந்துசெல்லும் என்பதே. இதற்கு ப்ரமாணமாகவுள்ள பாசரம் “மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்கிறவிது. ஆறாயிரப்படி முதலிய விபரக்கியானங்களில் இவ்வர்த்த விசேஷத்தை வெளியிட்டருளாதது குறுயதமமென்பது பற்றியேயென்க.

உலகில் “பிணிக்குமருந்து, பசிக்குமருந்து” என்கிற பிரயோகங்கள் காண்கின்றன. பிணிக்குமருந்தென்றபோது, பிணியைத்தீர்க்கும் மருந்து என்று பொருள் படுகிறது. பசிக்கு மருந்தென்றபோது பசியையுண்டாக்கும் மருந்தென்று பொருள் படுகிறது. அப்படியே, நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தென்ற இவ்விடத்திலும் இரண்டு பொருளும் அமையத்தட்டில்லை; போகத்தில் எங்களுக்கு என்று உண்டாகும் மகிழ்ச்சியை உடக்குபவனே! என்கிறபொருள் ரஹஸ்யப்ரஸ்தானத்தில் கொள்ளப்பட்டது. போகத்தினால் நாங்கள் மிக மகிழும்படி செய்பவனே! என்கிறபொருள் பகவத் விஷயப்ரஸ்தானத்தில் கொள்ளப்பட்டது. [இது ஸாமான்ய புத்திகளுக்கு நிலமல்லாத விஷயம்.] பட்டரருளிச் செய்த அஷ்டசீலோகியில் (2) *மந்த்ர ப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா* என்னும் சீலோகத்தில் (கிருமந்த்ரத்திலுள்ள) நமஸ்ஸுக்கு, முன்னும் பின்னும் ஸ்வஸ்தானத்திலும் யோஜனை காட்டி மூன்றுவகையாக அர்த்த சினைப் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவும் பெரியோர் பாடே கேட்டுணரத்தக்கது.

கருந்தேவன் = காளமேகச்யாமளமாய் திவ்யமான வடிவையுடையவன். எம்மான் அவ்வுருளைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்திக்கொண்டவன். பெருந்தேவர் குழாங்களுக்குப் படிவிரும் வடிவையன்றோ எனக்கு உபகரித்தானென்று ஆனந்தம் பொங்கிச் சொல்லுகிறபடி. கண்ணன்—அவதாரமுகத்தாலும் உபகாரம் செய்தவன். விண்ணிலகம் தரும் தேவன் — பரமபதத்தைத்தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேசுவரன். ஆக இப்படிப்பட்ட எம் பெருமானை, மனமே சோரேல் கண்டாய்—அவன் நர்மைப் பெறுவதற்கு எவ்வளவோ கருஷி பண்ணினான் காண்; அந்த கருஷி ஒருவாறுபலித்திருக்கின்ற திப்போது; அதை விபல மரக்கிவிடாதேகொள் நெஞ்சே! என்கிறார். ... .. (4)

மனமேயுன்னை வல்லினையேனிரந்து*
கனமேசொல்லினேன் இதுசோரேல்கண்டாய்*
புனமேவிய பூந்தண்மோயலங்கல்*
இனமேதுமிலானை அடைவதுமே.

மனமே	நெஞ்சே!	புனம்	மேலிய	{ தன்னிலத்தில் வளர்ந்த செவ்
வல் விளையேன்	வல்லினையேனான்	பூதன்துழாய்	{	வித திருத்தாய் மாலை
உன்னை இரந்து	உன்னை வேண்டிக்கொண்டு	அவங்கல்	{	புடையனாய்
கனமே சொல்லி	{ திடமாகவொன்று சொல்லு	ஏதும் இனம்	{	(அவ்வழகுக்கு) ஒரு விதத்தி
னேன்	{ கிறேன்;	இவனை	{	லும் ஒப்பில்லாதவனான பெரு
இது சோரேல்	{ இதனை நடுவலிடாதே கொள்;		{	மானை
சண்டாய்	{	அடைவதும்	{	கிட்டவேணு மென்கிறவித
	(அதாவதென்னென்னில்)		{	தான்.

***—கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னதையே வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறதில். உலகில் ஒருவர் ஒரு விஷயங்கொன்னால் அதனை ஸாமான்யமென்று கருதி உபேக்ஷித்திருப்பாரு முண்டே; அப்படி உபேக்ஷிக்கத்தக்க வார்த்தையன்றிது; அவசியம் கைக்கொள்ளத் தக்கது என்று ருசிப்பிக்கிறபடி. மனமே! வல்லினையேன் உன்னையிரந்து இது கனமே சொல்லினேன்—பால் குடிக்கக் கால்பிடிப்பாரில்லையுலகில்; நானே உன்னைப் பால் குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேன்கான் நெஞ்சே! *முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்தற்ற நெஞ்சே!* என்று நான் முன்பேசொல்லிவைக்கும்படி நல்லதிலே முற்பட்டு அடுபடடி ருக்கிறவனுக்கு எம்பெருமானிடத்தில் ப்ராவண்யம் இயற்கையாயிருக்க, உனக்கு நான் சொல்ல வேண்டுவதொன்றில்லை; என் சொல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனறித்தனை கான். (ஏனம்) என்கிற வடசொல் கனமெனத்திரிந்தது; திடமாக வென்றபடி. கனகம் என்ற வடசொல் கனமெனச் சிதைந்த தென்றுவகொள்ளலாம்; பொன் போன்ற பரமார்த்தத்தை யென்றபடி. இது சோரேல்— இந்த வார்த்தையை உபேக்ஷியாதேகொள். எந்தவார்த்தையை யென்ன, பின்னடிகளால் அதனை விவரிக்கிறார்;

[புனமேலிய பூத்தன்துழாயவங்கலினமேது மிலானை யடைவதுமே] பரமபோக்யனான அவனை ஆசிரயித்திருக்கை யென்னுமிவ்வர்த்தமே. தன்னிலத்திலே வளர்ந்து அழகிதான திருத்துழாய் மாலையையணிந்து “தோளினமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளினமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மாள்” என்று வாய்நிறையப் பேசும் படியான போக்யதை வாய்ந்த ஸர்வாதிகளை விட்டுப் பிரியாமையாகிற இவ்வர்த்தத்தையே திடமாகச் சொன்னாராயிற்று. ... .. (5)

அடைவதுமணியார் மலர்மங்கைதோள்*
மிடைவதுமசுரார்க்கு வெம்போர்களே*
கடைவதும் கடவுளமுதம்*என்மன
முடைவதும் அவற்கேயொருங்காகவே. (6)

மலர் மங்கை	பெரிய பிராட்டியாருடைய	கடவுள் அமுதம்	{ கடவுள்ள அமுதத்தையே
அணி	ஆர் ஆபரணங்கள் பொருந்திய	கடைவதும்	{ கடைத்து கொடுப்பதும்;
தோள்	{ திருத்தோள்களையே	அவற்கே	{ அப்பெருமானுக்கே
அடைவதும்	ஸம்சுலேஷிப்பதும்;		
அசுரர்க்கு வெம்	{ ஆஸுரர்க்குதிகளோடு வெவ்	என் மனம் ஒருகை	{
போர்களுே	{ விய போகளைச்செய்வதே	காகவே உடை	{ என்னெஞ்சு ஒரு படிப்பட்ட
மிடைவதும்	{ நெஞ்சினால் கினைப்பதும்;	வதும்	{ சிதிலமாதும்.

***—கீழ்ப்பாட்டில் தம் திருவுள்ளத்தை வேண்டுகிறே; வேண்டுகோள் பலித்து அது நினைந்து நைந்து உள்கரைந்துருகுகிறபடியைப் பேசுகிறதில். அடைவதும் மிடைவதும் கடைவதுமென்று ஆழ்வார் சொல்லுகிறவையல்ல; இவற்றைத் தம் திருவுள்ளம் கிந்திக்கிறபடியைத் தாம் ஒரு கரணமாகநின்று சொல்லுகிறாராயிற்று. எம்பெருமான் பெரிய பிராட்டியாரது திருத்தோளோடே ஸம்சுலேஷிக்கிறபடியை நினைந்து உடைகிறதாம்

நெஞ்சு; அவன் ஆசிரிதவிசோதிகளான அசுரர்களைப் போர்க்களத்தில் முடித்து * த் ஷ்வா
 ஶ்ருந்தாரம் மஹிணா சுவாவஹம் | ப்ருவ ஷ்வ வேதேஹி ஶ்ராரம் பரிஷ்ஸவ = தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம்
 மஹர்ஷிணாம் ஸுகாவஹம், ப்ருவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷ்ஸவஜே* என்ன
 நின்ற ஸந்திவேசத்தைத் திருவுள்ளம் சிங்கித்து உடைகின்றதாம். ப்ரயோஜனாதந
 பர்களான தேவர்களுக்கும் உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்த ஆற்றலைச்
 சிங்கித்து உடைகின்றதாம் நெஞ்சு.

இப்பாட்டில் நான்கு அடிகளும் தனித்தனி நான்கு வாக்கியங்கள்போல் தோன்ற
 நின்றாலும் பாட்டுமுழுவதும் ஒரே வாக்கியமாகவே கொள்ளத்தகும். அணியார்மலர்மங்கை
 தோளடைவதுபற்றியும், அசுரர்க்கு வெம்போர்கள் மிடைவதுபற்றியும், கடலுளமுதம்
 கடைவதுபற்றியும் அவற்செய்யொருங்காக என்மனமுடைவது என்று ஏகவாக்யமாகத் தாற்பரி
 யங்கொள்ளக்கடவது.

“கடைவதும் கடலுளமுதம்” என்ற முன்றமுடிக்கு நம்பிள்ளைட்டு இன்சவையிக்கது.
 அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு:—“அவன் பனிக்கடலைக்கடைய இவர் மனக்கடல்
 உடையபுக்குது. விரகராயிருப்பார் கோமைகளாயிருப்பார்பக்கலில் த்ரவ்யம் வாங்க
 நினைந்தால், முந்தறமிடுக்கராயிருப்பாரை நெருக்கிவாங்கவே இவர்கள் தாங்களே கொடு
 சென்று கொடுப்பார்களே; (அதுபோல) அவனும் மஹத்தத்வமான கடலை உலக்காக்கி
 நகமிட்டு நெருக்கி அதன்நல்லுயிரை வாங்க, இவருடைய திருவுள்ளமுடையத் தொடங்கிற்று”
 என்று. இத்தால், ஆழ்வார்திருவுள்ள முருகுவதற்காகவே எம்பெருமான் கடல்கடைந்தா
 ரென்றதாயிற்று. ... .. (6)

ஆகம்சேர் நரசிங்கமதாதி*ஓர்
 ஆகம்வள்ளுகிரால் பிளந்தாணுறை*
 மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு*என்மனம்
 ஏகமெண்ணு மிராப்பகலின்று.

(7)

ஆகம்சேர்	ஒருவடிவிலே பொருந்தின	மாகம் வைகுந்	{ பரமாகாசமான ஸ்ரீவைகுண்
நரசிங்கம்	அது { ம.நஷ்யமூர்த்தியும்; லீம்ஹ	தம்	{ டத்தை
ஆகி	{ மூர்த்தியுமுடையவாகி	காண்பதற்கு	{ காண்கைக்கு
ஓர் ஆகம்	(இரணியனது) ஒரு வடிவை	இரா பகல் இன்	{ இரவென்றும் பகலென்றும் வாசி
வன் உகிரால்	கூரிய நகங்களினால்	றியே	{ யின்றிக்கே
பிளந்தான்	பிளந்தவனான எம்பெருமான்	என் மனம் ஏகம்	{ என்மனம் ஒரே விதமாக எண்ணு
உடை	ந்துவாங்கு செய்தி	எண்ணும்	{ நின்றது.

***—எம்பெருமான் இவ்விடத்தே செய்த சேஷ்டிதங்களை யதுஸந்தித்து உருகின
 நெஞ்சு, அன்னவனுறையும் திருகாட்டைச்சேன்று காணவிழுகின்ற தென்குறியிப்பாட்டில்.
 [ஆகம்சேர் நரசிங்கமதாதி] மதுஷ்யசீரத்தில் ஸிம்ஹசீரம்கலசாது; ஸிம்ஹசீரத்தில்
 மதுஷ்யசீரம்கலசாது; இங்கனே உலகவியல்பாயிருக்க, ஓராகத்திலே நாமும் சிங்கமும்
 சேர்ந்ததாயிற்று அவனுடைய விலகண்ணலங்கல்பத்தாலே; **विद्धे वैष्णोसुखीसमानाधिकारो**
बुद्धिहवे विष्णु விருத்தே வைபக்யஸுகடிதலமானாதிகாரணே ந்ருலிம்ஹத்தே பிப்ரத*
 (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்) என்று பட்டாருளிச் செய்தது இங்கே அதுஸந்
 தேயம். “ஆகம்சேர்” என்பதற்கு—ஒரு வடிவிலே பொருங்கிச்சேர்ந்த என்று இங்கனே
 பொருள்கொள்வதற்காட்டிலும், மற்றொருவகையான பொருள் முகச் சிறக்கும்; ஆகம்என்று
 தம்முடையதிருவுள்ளத்தைச் சொன்னபடியாய், தமது நெஞ்சிலே மறக்கவொண்ணாதபடி
 சேர்ந்த நரசிங்கம்—என்று. சிதுக்கணக்காகவும் செருக்கணமுடிக்கவும் ஒருகால தோண்டி
 மறைந்த திருவுருவமாயினும் அது ஆழ்வார்போன்ற பரமபக்தர்களின் உள்ளத்தில்
 ஸ்தாவரபரகிஷ்டையாயிருக்குமே.

ஓராகம்வள்ளுகிரால் பிளந்தான்—இரணியனுடைய முரட்டுடம்பைத் தமது வாயால் சொல்லக்கூசி 'ஓராகம்' என்கிறார். அதனைக் கூரியவுகிரால் ஆயாஸமின்றிப் பிளந்த பெருமான் கித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மாகவைகுந்தம்—(மஹாகம்) என்கிற வடசொல் மாகமெனத்திரிந்தது. "பரமே வ்யோமம்" என்று வேதத்தில் சொல்லுகிறபடி வைகுந்தம் பரமாகாச சப்தவாச்சுபமாகால் மாகம் என்றது. மாகம் என்று ஒருதமிழ்ச்சொல் உண்டென்றும், அது பெருமைக்கு வாசகமென்றும் சொல்லுவர் சிலர்; அப்போது பெருமை தக்கிய வைகுந்தமென்றதாகும். அதனைக் காண்பதற்கு, என்மனம் இராப்பகலின்றுயே ஏகமெண்ணும்—என்னுடைய ஹ்ருதயமானது எப்போதும் மனோரகியாகின்றது. இராப்பகலின்றுயேயென்றது—இரவென்றும் பகலென்றும் வாசியில்லாதபடி யென்றவாறு. ஸம்ஸாரீகளுக்கு இரவொருகாரியமும் பகலொருகாரியமுமாயிருக்கும்; ஆழ்வார்க்கு எப்போதும் ஒரே காரியமேயுள்ளது. ஏகம்—வடசொல். ... .. (7)

இன்றிப்போக இருவினையுங்கேடுத்து*
ஒன்றியாக்கைபுகாமை உய்யக்கொள்வான்*
நின்றவேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது*
சென்றுதேவர்கள் கைதொழுவார்களே.

(8)

இரு வினையும்	{ புண்ணியம் பாவம் என்கிற வேங்கடம்	கிருவேங்கடமலை
இன்றி போக	{ இரண்டு கருமங்களையும்	
கேடுத்து	{ ஸத்தையழிந்து போம்படி	நீன் நிலத்து பரந்த இவ்வுலகத்தே புள்ள
ஆக்கை ஒன்றி	{ (ஆத்மா) சரீரத்தோடே சரீர	உள்ளது { பரந்த இவ்வுலகத்தே புள்ள
புகாமை	{ மாகக் கலந்துபோகாதபடி	தொன்றும்;
உய்யக் கொள்	{ உருஜிவனப்படுத்து மெம்பெரு	சென்று (அங்கே) சென்று கிட்டி
வான்	{ மான்	கை தொழுவார் { கை தொழுவார்கள்
நின்ற	{ (அடியார்களை) பெதிர்பார்த்து	நன் (மதுவ்யான்றிக்கே) தேவர்
	{ கிற்கிற	களேயாவர்.

***மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு மனோரதங்கொண்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! சரீரஸம்பந்த மற்றின்பு போய் அதுபவிக்கும் பரமபதத்தையா விரும்புகிறீர்; இந்த சரீரத்தோடேயுதுபவிக்கும் திருமலை இந்நிலத்தேயுள்ளதன்றோ; இதை விட்டு மாகவைகுந்தங்காண வாசைப்படுவதில் என்னவிசேஷம்?' என்ன; இது வாஸ்தவமே; திருவேங்கடமலை இந்நிலத்தேயுள்ளது தான். அதனாலெனக்கென்ன? *காலாமும் நெஞ்சுழியும் கணசமுலுமென்றிருக்கிற நான் திருமலையில் சென்று அதுபவிக்க பாக்கியஹிநனன்றோ; தேவர்களையன்றோ அங்குச்சென்று தொழுவார்; ஆகவே திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாகியில்லையே யெனக்கு என்கிறார்.

இருவினையும் இன்றிப்போகக் கேடுத்து—புண்ணிய மென்றும் பாவமென்றும் இருவகைப்பட்ட கருமங்களானவை வாஸகையோடேபோம்படிபண்ணியென்றபடி. பாவம்போலே புண்யமும் கழியவேணும். பாவம் நரகத்திலே கொண்டு செர்க்கும்; புண்யம் ஸவர்க்கத்திலே கொண்டு செர்க்கும். முழுக்கூக்களுக்கு ஸவர்க்கத்தோடு நரகத்தோடு வாகியற்றிருக்கையாலே பாவம்போலே புண்யமும் தோயமாகிறது. *नदा विद्वां गुणया विदू- ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூயசான்று உபநிஷத்தும் ஒதிற்று. அதுபவித்தே அறிவெண்டிய இவ்விருவினைகளை எம்பெருமான் க்ருபாவிசேஷத்தாலே அறுத்தொழிப்பது சில அதிகாரி விசேஷங்களிலே யென்க.

ஒன்றி ஆக்கை புகாமை = அவ்விருவினைகளில் பின்னையும் ருசி வாஸனைகள் கிடக்குமாகில் *யாதானுமோரர்கையில் புக்கு அங்காப்புண்டு தடுமாறவேண்டிவருமே; அதற்குப் பாஸத்தியில்லாதபடி செய்து, உய்யக்கொள்ளான் நின்ற வேங்கடம் = இப்படியாக உஜ்ஜிஷிப்பித்தருளுமென்பெருமான் அவஸரமெதிர்பார்த்து நிற்குமிடமான திருமலையானது; நீணிலத்துள்ளது—சிறந்த இந்நிலவுலகத்தில்தானுள்ளது. இது நாம் அறியாததன்று, அறிந்தே யிருக்கிறோம். ஆனாலும் அங்குச் சென்று அதுபவிக்கும் பாக்கியமில்லாமையைப் பற்றியே கரையவேண்டிற்றுகிறது. *காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கி யென்னும்படி யிருப்பார்க்குத் திருமலையெனக் காரியமென்? சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே = அங்குச் சென்று கை தொழுமவர்கள் மறுவ்யர்களாக இருக்க முடியாதே; தேவர்களாகவன்றோ இருக்கவேண்டும்.

“உய்யக் கொள்வான்” என்பதற்கு — உய்யக் கொள்ளுகைக்காக என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ... .. (8)

தொழுதுமாமலர் நீர்சுடர்தூபம்கொண்டு*

எழுதுமென்னுமிது மிகையாதலில்*

பழுதிட்தொல்புகழ்ப் பாம்பிணைப்பள்ளியாய்*

தழுவாமாற்றியேன் உனதாள்களே.

(9)

மா மலர்	சிறந்த புஷ்பங்களைபுகழும்	பழுது இல் { (ஆராதிக்கைக்கு அரியன்) என்றதொல் புகழ் { கிற அவத்யமின்றிக்கே இயற்கையான புகழையுடைய
நீர் சுடர் தூபம்	{ தீர்த்தம் தீபம் தூபம் இவைகளைபுகழும்	
கொண்டு	ஏந்திக்கொண்டு	பாம்பு அணை { சேஷசுயன் சாயியான பெருபள்ளியாய் { மானே;
தொழுது எழுதுமென்னுமிது	{ அடிமை செய்த உஜ்ஜிஷிப்போமென்றால், இது	
யிகை ஆதலில்	{ (உனது திருவுள்ளத்தாலே) மிகையாயிருப்பதால்,	உன தாள்கள் உனது திருவடிகளை தழுவும் ஆறு { கிடும் . விரகு அறிகின்றியேன்.

***—கீழ்ப்பாட்டில் “வேங்கடம் சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! திருவேங்கடம் சென்று கை தொழுவது அத்தனை யருமையன்று காணும்; மறுவ்யர்களெல்லாருள் சென்று கை தொழுமிடமேயது; நீரும் வந்து கை தொழுது கருதச் சூத்யாகலாமே’ என்று கூற, அதற்கு விடையளிக்கிற திப்பாசரம். *தெழிஞ்சுருவித்திருவேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி யெய்நதை தந்தை தந்தைக்கு ஒழிவிக்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிவாவடிமை செய்ய வேண்டு நாம்* என்று, அவ்விடத்தேற வந்து கைங்கரியஞ்செய்து வாழவேணுமென்று ஏற்கெனவே நான் பாரித்திருந்ததுமுண்டு. ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில், தூபதீப புஷ்பாதிசரிகைக் கொண்டு அடிமை செய்வோமென்றால் அதுவும் மிகை என்னும்படியன்றோ உன் ஸ்வபாவமிருப்பது, நான் என்ன அடிமை செய்வது! என்று தடுமாறுகிறார். “भूविष्टं ते नम उक्ति विधेम பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம்” என்கிற ச்ருதி வாக்யத்திற்கு—அதிகமான நம உக்தியை உனக்குச் செய்யோம் என்று சிலர் பொருள் கூறுவர்; “பூயிஷ்டாம் நம உக்திம் தே விதேம்” என்று அர்வயங்குகொண்டு அங்கனே பொருள் கூறுகின்றார்கள். நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்யும் பொருள் அதுவன்று; ‘தே பூயிஷ்டாம் நம உக்தியை விதேம்’ என்று அர்வயித்த, தேவாரூடைய திருவுள்ளத்தாலே மிகையான நம உக்தியைப் பண்ணக் கூடலோம்’ என்று இங்கனே பொருளுரைப்பர். நம: என்று சொல்வதையும் எம் பெருமான் மனையாக நீனைப்பவனாம். தே என்பதற்கு ‘உன்னுடைய கருத்தாலே’

என்கிற பொருள் எம்பவிக்குமோ வென்னில்; ‘நையாயிகல்ய வாயு; அப்ரத்யக்தை:’ என்றால் ‘நையாயிகல்ய மடிகை’ என்று பொருளாகவிலையோ. ‘லோபச் சாகல்யஸ்ய’ என்பது ஒரு வியாகரண ஸூத்ரம். சாகல்ய முனிவர்க்கு லோபம் என்பதாக இதற்குப் பொருள் என்றே; ‘சாகல்ய முனிவருடைய கருத்தாலே லோபம்’ என்றுதானே பொருள். அப்படியே ‘தே பூயிஷ்டாம்’ என்றது ‘உன் கருத்தாலே பூயிஷ்டமான’ என்று பொருள்படக் குறை யிலை. ஆக; *பூயிஷ்டாம் தே நமஉக்திம் விதேம* என்கிற ச்ருதிவாக்யத்திற்கு நம் ஆசாரி யர்கள் இங்ஙனே பொருள் திருவுள்ளம் பற்றுவதற்கு நிதானம் இப்பாசரமேயாகும். அந்த ச்ருதிவாக்யத்திற்கு ஆழ்வார் இங்ஙனே பொருள் கொண்டாரென்பது இப்பாசரத்தினால் நன்கு விளங்கும்.

மாமலர் நீர்கடர் துபங்கோண்டு தொழுதேழுது மென்னுமிது மிகை—*செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி முதலிய நன் மலர்களைக் கொண்டும், அர்க்ய பாத்ய ஆசமந்யாத் தருக்குரிய தீர்த்தத்தைக் கொண்டும், மற்றும் தீபம் தூபம் முதலிய உபகரணங் களைக் கொண்டும் தொழுது [அடிமை செய்து] உஜ்ஜீவிப்போமென்றால் இதைபும் மிகையாக நினைப்பவனன்றோ நீ என்றபடி. ஆதலில் உனதாள்கள் தழுவுமாறு அறிவேன்—ஆகவே உன்னுடைய திருவடிகளைக் கிடும் விரகு அறிகின்றிலேன். ‘நாம் செய்யும் ஸ்வலபகிஞ்சிச் காரத்தையும் பறுவாக நினைக்குமுன்னுடைய சிலத்தை நினைத்தவாறே’ என்று கூட்டிக் கொள்வது.

பழுதில் தோல்புகழ் என்றது—ஆராதனைக் கெளியன் என்கிற புகழ் மிக்கவ னென்றபடி. பாம்பிணைப்பள்ளியாய் என்றது—*சென்றால் குடையாமிருந்தால் சிங்காசன மாம்... திருநாற்கு அரவு* என்கிறபடியே ஸகலவித கைங்கரியங்களும் செய்ய பாக்கியம் படைத்த திருவனந்தாழ்வான் போல்வாரன்றோ உனக்கு அடிமை செய்து வாழ்வார்; அந்த பாக்கியம் என்போல்வார்க்கு உண்டோ? என்ற குறையைக் காட்டுகிறபடி. ... (9)

தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்*
வாள்கொள்ளிமழவாளி உன்னுகத்தான்*

ஆளரய்த்தொழுவாரும் அமரர்கள்*
நாளுமென்புகழ்கோ உன்சீலமே.

(10)

தாள தாமரை	{ தானே புடைய தாமரையிற்	யான்	{ பிறந்த பிரமன்	உன் ஆகத்தான்	{ உனது திருமேனியில் ஒரு பக்
உனது உந்தி	{ உன்னுடைய உந்தியைப் பற்	யான்	{ நினவன்;	ஆளர் ஆய்	{ கத்தைப்பற்றினவன்.
				தொழுவாரும்	{ அடியார்களாய்ப் பணிகின்றவர்
				அமரர்கள்	{ சளும் தேவர்கள்;
				உன சீலம்	{ உன்னுடைய சீல குணத்தை
வாள் கொள்	{ ஒளி பொருந்திய ிண்ட மழுப்	நீன் மழு ஆளி	{ படையை புடைய ருத்தான்	நாளும் என்	{ காலமெல்லாம் புகழ்ந்தாலும்
				புகழ்கோ	{ என்னவென்று புகழ்வேன்!

***—ப்ரபோஜநாந்தர பரிகளாய் அடிமைச் சுவடு அறியாதவர்களான பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் முகங்கொடுக்கும்வனு உன்னுடைய சீலகுணம் என் வாக்குக்கு நீல மன்றே யென்கிறார். தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்—தாமரைப் பூவைப் பிறப்பிடமாக வுடையனான பிரமன் உனது திருநாடுபெயப் பற்றியிராநின்றான். தாமரையிற் பிறந்தோ மென்று தாமான முடையனான அவனுக்கு உடம்பு கொடுத்தது என்னே! என்று வியக்கிற படி. வாள்கொள்ளிமழவாளி உன்னுகத்தான்—*தொடையொத்த துளபமுங் கூடையும் பொலிந்து நோன்றிப்தோள் கொண்டாடிப்பொடி* என்னுமாபோலே செஷத்வலகூணம் பொலிந்துருச்சையனலிக்கே கொலைச்சுருவியான மழுவையுடைய வொருவன் உன் திருமேனி யிலேகேசுச்சுதைப்பற்றி யிராநின்றான். அந்த துர்மானிக்குமுட்பட உடம்பு கொடுத்த சீலம் என்னே! என்று வியக்கிறபடி.

ஆளராய்த் தொழுவாரு மமரர்கள்—‘அமரர்’ என்கிற பெயர் நித்யஸூரிகளுக்கே உரித்தாயிருக்க, பாயோஜனாந்தரபார்களான தேவர்களும் அப்பெயரைப் பூண்டு கொண்டு உனக்கு ஆட்பட்டவர்களாகத் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டு திரிவதும் அவர்களுக்கும்கூட முகங்கொடுப்பதும் என்னே! என்று வியக்கிறபடி. உனசீலம் நாளும் என் புகழ்கோ = காலதவ்மெல்லாகூடினும் உன்னுடைய சிலத்தை எத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வேன! (10)

சீல மெல்லையிலானடிமேல்*அணி
கோலநீள் குருகூர்ச்சடகோபன்*சொல்
மாலையாயிரத்தள் இவைபத்தினின்
பாலர்*வைகுந்தமேறுதல் பான்மையே.

(II)

சீலம்	எல்லை	எல்லையற்ற சீல குணத்தை	சொல் மாலே	{ சொற்களில்லான மாலையா
வான் அடி	{	புடைய பெருமான் திருவடி	{	யிருக்கிற
மேல்	{	களைப்பற்றி	{	ஆயிரத்தினுள்ளே
			{	இப்பதிகத்திலே அந்வயித்தவர்
			{	பாபங்கள்
கோலம்	{	மிகவுழைய	{	பரமபதத்தில் எம்பெருவது
குருகூர்	{	தரித்த ஆழ்வாருடைய	{	இயல்வாபம்.
சடகோபன்				

***. இப்பதிகம் கற்பார் திருநாடு செல்லுகை ஆச்சரியமன்று, பார்ப்தமே என்கிறார். இத்திருவாய்மொழியால் பேசப்பட்டது எம்பெருமானுடைய சீலாதிக்ய மாதலால் சீலமெல்லையிலானடிமேல் என்கிறார். महतो मन्दैसह निरन्ध्रसंश्लेषः शीलम् — மஹதோ மந்தைஸ் ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ச்லேஷஃ சீலம்” என்று சொல்லுவார்களாலும், நெஞ்சை யுருக்கும்படியான குணங்களெல்லாவற்றிற்கும் சீலமென்பது பொதுப்பெயருமாகும். அது எல்லை கடந்து விளங்குபவனுள் எம்பெருமானது திருவடிகளைப் பற்றிக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்தாள் இப்பதிகத்தின் அருகே யுள்ளவர்கள் (அதாவது) இப்பதிகத்தோடு ஏதேனுமொருபடியாக ஸம்பந்தம் பெறுமவர்கள், உரிய காலத்திலே பாசுபதம் சென்றுசேக ப்ராப்தம். இப்பாசாங்களைக் கண்டபாடமாக்கிச் சொல்லுவதோ, அர்த்தாறுஸந்தானம் பண்ணுவதோ, பிறர் அநுஸந்திக்கக் கேட்டிருப்பதோ, திருவாய்மொழி லேஷிக்குமிடத்தில் இருந்து உறங்குவதோ இப்படிப்பட்டவற்றில் ஏதேனுமொன்றைச் செய்யுமவர்களும் ‘இவை பத்தினின் பாலர்’ என்றதற்குப் பொருளாவனென்க.

“வைகுந்த மேறுதல் பான்மையே” என்ற சப்தஸ்வரஸ்யத்தில் கிடைத்த பொருளை நம்பினீளை விவரிக்குமதற்கு காரணமின்—“பித்ருதனம் புத்ரனுக்கு தாய்ப்ராப்தமா சிருக்குமிதே” என்று.

(11)

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்

ஒன்பதாம்பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ॐ

நம்பினீளை திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந் திருவாய்மொழி—மையார்கருங்கண்ணி.

உரையவதாரிகை:—எம்பெருமான், சாஸ்த்ரங்களில் ஒரு பக்கத்திலே ஸ்வதந்த்ர நென்று போற்றப்படுவதுபோல, மற்றொரு பக்கத்தில் சீலாதி குணகண பூஷித நென்றும் கொண்டாடப்படுகிறான். ஸ்வதந்த்ரரிய மென்பது அவனுக்கு ஸ்வரூபமா யிருக்கும். சீலாதி குணமுடைமையும் அவனுக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வதந் த்ரியத்தின்கீழே அத்திருக்குணங்கள் தலையெடுக்கமாட்டாமல் அமுக்கிக்கூடாக்கும். அவை எப்போது தலையெடுக்குமென்னில்; பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யும்போதுகளில் தலையெடுக்கு மென்று நம் ஆசாரியர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிறார்கள். முழுக்கூப்படியில் த்வயப்ரகா ணத்தில்—“புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ரயம் தலையெடுத்தால் தலையெடுக்கும் குணங் களைச் சொல்லுகிறது நாராயண பதம்” என்ற த்வய ஸுத்தியை இங்கு அதுஸந்திப்பது. ஆக, கீழ்த்திருவாய்மொழியில் அதுஸந்திக்கப்பட்ட சீலகுணத்திற்கு ஊறுவாயான பிராட்டி யின் ஸம்பந்தத்தையும் அதுஸந்தித்தார் ஆழ்வார். *மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணு மிராப்பகலினறியே* என்று கீழ்த்திருவாய்மொழியில் வெளியிட்ட ஆசையும் விஞ்சிப் பெருகிறது. அவன் சீலாதிகனுமாய்த் திருமகள் கொழுநனுமாயிருந்து வைத்து இப்படி நம்மைத் துடிக்கவிட்டு உபேகையாயிருக்கிறானே யென்று மிகவருந்தினு ராழ்வார். கஜேந்திராழ்வானுக்கு அருள்செய்ய அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே ஓடிவந்தாப்போலவு மன்றிக்கே ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கருள் செய்யத் துணிலே வந்து சடக்கெனத் தோன்றினப்போலே தோன்றி யருள்செய்ய வேண்டும்படியான நிலைமையா யிற்று ஆழ்வாரது.

இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் அவன் வந்து முகங்காட்டிற்றிலென்றால் அவனைக் குறித்துச் சொல்லும் குணங்கள் கடலோசைபோலே நிரர்த்தகமாமத்தனையன்றோ. அப்படி தன் திருக்குணங்களைப் பழுதாக்கிக் கொள்ளமாட்டானே அவன். ஆழ்வாருடைய விடாயை யறிந்து உதவவந்து முகங்காட்டினான். அதற்கு மிகமகிழ்ந்து ‘நான் க்ருதக்ருத்யனானேன், அடிமை செய்யப்பெற்றேன், வாழ்ந்தேன், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் சொல்லமுதளித்து உபகாரம் செய்யப்பெற்றவனானேன்; இப்பேறுகள் ஒருவன் பெறத்தகுமா?’ என்று சொல்லித் தம்முடைய மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டுத் தலைக்கட்டுகிறார் இப்பதிகத்தை. ... *

மையார்கருங்கண்ணி கமலமலர்மேல்
செய்யான்*திருமார்வினில்சேர் திருமாலே*
லெய்யார்கடராழி சுரிசங்கமேந்தும்
கையா*உன்னைக்காணக் கருதுமென்கண்ணே.

(1)

மை ஆர் கரு	மை ய ணி ந் த்	கருங்கண்ணி	சுடர் ஆழி	ஒளிமிக்க திருவாழியையும்	
கண்ணி	{	புடையவனும்	{	அழகிய ஸ்ரீபாஞ்ச ரூபத்தை	
கமலம் மலர்	{	தாமரைப் பூவின்	சுரி சங்கம்	{	யும்
மேல்	{	பவநுமான		{	எந்தின திருக்கைகளைபுடைய
செய்யான்	{	சிவந்த நிறமுடைய	பிராட்டி	{	ஏந்தும்கையா வனே !
திருமார்வினில்					
சேர்	{	திருமார்விலே சேரப்பெற்ற	என் கண்	எனது கண்ணாண்டவ	
திருமாலே	{	சுரிய பதியை !,	உன்னை காண	{	உன்னைக் காண விரும்பா னீன்
லெய்யார்	{	லெய்மை விஞ்சின	கருதும்	{	றன்.

*॥—பெரிய பிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியைச் காண்பதற்குத் தமது கண்கள் விடயத்திற்குக்கிறபடியைப் பேசுகிறதில். **वैकुण्ठे तु परे लोके धिया सार्थं जगत्पतिः आस्ते विष्णुर्विख्याता भक्तैर्भावतैस्सह** *வைகுண்டே து பரே லோகே சர்யா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி; ஆஸ்தே விஷ்ணுர்சிந்த்யாத்மா பக்தைர்பாகவதைஸ் ஸஹ* என்றெழுதப்பட்ட நிலைமையைக் கண்டு களிக்க வேண்டுமென்கிறாராயிற்று.

மையார்தருங்கண்ணி = ஆச்ரயணகாலமென்றும் அதுபவகாலமென்றும் இரண்டு ஸமயங்களுண்டு; ஆச்ரயண காலத்தில் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொள்ளவேணும்; அதுபவகாலத்தில் அவளும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யவேணும். ஆக இரண்டு தகையிலும் பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் அவர்ஜயமாபிருக்கையாலே ஸமயத்திற்குத் தகுக்கபடி உபயோகப்படுவதற்காகப் பிராட்டி நித்தியாக முடையளாயிருப்பள். ஆச்ரயண காலத்தில் சேதநர்களைக் குற்றங்கண்டு சீறும் அங்கீகரிக்கச் செய்வதற்காக முதலிலே எம்பெருமானுக்கு உபதேசங்கள் செய்வன். அந்த வுபதேசங்கள் பவிர்காமம் போமாவில் தன்னழகக் காட்டி அதிலே அவனை யீடுபடுத்தித் தன்சொற்படி நடக்கச் செய்வன். இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலுள்ளிச் செய்யுமிடத்து (13.) “உபதேசத் தாலே மீளாதபொது .....சர்வாணை அழகாலே திருத்தும்” என்கிறார் பிரளீ லோகாச் சாரித். அவ்விடத்து விவாக்கியானத்தில் மனவாள மாமுனிகள்—“சர்வாணை அழகாலே திருத்துகையாவது—ஒங்காண்போ, உனக்குப் பணியன்றோவீது” என்று உபதேசத்தை யுதறினவரே கண்ணைப்பூர்த்தேல் கச்சை நெகிழ்த்தல் செய்து தன்னழகாலே அவனைப் பிச்சேற்றித் தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகாரோல் முகனாக்குக.” என்றருளிச் செய்கிறார். ஆகவே நம்முடைய வாழ்ச்சிக்குப் பிராட்டியின் திருக் கண்களை மூலகாரணமாதலால் அக் கண்ணழகை முந்துறப் பேசுகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ‘அஸிதேசுடினே’ என்று பலகாலஞ் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டி இயற்கை யாகவே கருங்கண்ணி; மையாட்டுக் கருமை ஸம்பாதிக்க வேண்டியதில்லை. ஆயினும் மங்களார்த்த மாகவே மையிடுகிறபடி.

கமல மலர்மேல் செய்யாள்— **पद्मे स्थितां पद्मवर्णां** — பத்மே ஸ்திதாம் பத்ம வர்ணம்* என்கிற ஸ்ரீஸூக்த வாக்யத்தை அப்படியே மொழி பெயர்த்தபடி காண்மின். தாமரைப் பூவிருந்தவள் * **पादास्तुमेव पङ्कजसः** பாதாஸ்துமேவ பங்கஜரஜ* என்று ஸ்ரீகுணரத் த கோசத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே அத்தாமரைப் பூவில் துகள் திருவடிக்கு உறுத்தினவரே அதைவிட்டு எம்பெருமானுடைய திருமார்விலே சேரப் பெற்றார்; அது சொல்லுகிற திருமார்விலில் சேர் என்று. திருமாலே—*மாலாயப் பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மறைனை* என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியே, பிராட்டியாலே தான் பிச்சேற், தான் அவனைப் பிச்சேற்றுமவனென்கை. இவ்வழகை யெல்லாங்காண ஆழ்வார் ஆசைப்படுகிறபடி.

கிழே பெரிய பிராட்டியாருடைய சேர்த்தியைச் சொன்னவுடனே திருவாய்மொழி திருச் சங்குதளின ரேர்த்தியை மூன்றாமடியிலுந் சொல்லுகையாலே இதிலிருந்துகண்ட ஒரு ரஸ் விசேஷத்தை மமபின்ன யருள்செய்கிறார் காண்மின்—“இங்ங் கையில் லீலாரவிற்கம் அவனுக்கு போகப்படியிருக்குமாபோலே யாயிற்று அவன் கையில் திவ்யாயுதங்கள் இவனுக்கு இனிதாயிருக்குப்படி” என்ற. இத்தால், பிராட்டி பூவேந்தி யிருக்குமாபோலே எம்பெருமான ஆயுக்விசேஷங்களை எந்தியிருக்கிறபடி என்றாயிற்று. ஏத்துங்கையா! என்கையாலே, வெறுந் திருக்கையானையும் வெறுந் திவ்யாயுதங்களையும்ன்றிக்கே இரண்டுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியையே தாம் காணவாசைப் படருப்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

உண்ணைக்காண—லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத் தோடுங் கூடியிருக்கிற வுண்ணைக்காண என்றபடி. காண நானுசைப்படுகிறேன் என்றமால் “என்கண் காணக்கருதும்” என்று—“என்பகி கிடக்கட்டும்; பராஜயின் பசியைப் போக்குவாய் தாயே!” என்று இரப்பாளர் சொல்லுமடைவிலே அமைந்துள்ளது. ... (1)

கண்ணையுண்ணைக்காணக்கருதி*எண்ணெஞ்சம்
எண்ணெகொண்ட சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்*
லிண்ணோர் முனிவர்க்கென்றும் காண்பரியாயை*
நண்ணுதொழியேனென்று நானழைப்பனே.

(2)

கண்ணே!	எனக்குக் கண்ணுணவனே!	நான்	காணே வென்னில்
என் நெஞ்சம்	எனது நெஞ்சானது	விண்ணோர்	தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும்
உண்ணை காண	உண்ணையே காண வாயைப்	முனிவர்க்கு	கும்
கருதி	பட்டு		
எண்ணே		என்றும் காண்பு	என்றுங் காணவரியானுள்
கொண்ட சிந்	பல பல மனோரதங்களைப்	அரியாயை	உண்ணை
தையது ஆய்	பண்ணி நின்ற		
சின்று		நண்ணு தொழி	கிட்டாமல் விடுவதில்லை
இயம்பும்	அலற்றா நிற்கும்;	யென் என்று	யென்று உறுதி கொண்டு
		அழைப்பன்	கூப்பிடா நின்றேன்.

***—கீழ்ப்பாட்டில் தம்முடைய கண்களுக்குண்டான நசையைப் பேசினார்; இப்பாட்டில் தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்குமுண்டான சாபலத்தைச் சொல்லுகிறார். எம்பெருமானைக் கண்ணே! யென்று விரிக்கிறார். *வஜ்ஜ்ஞானமூத மர்த்யாநாம்* என்று சுருதியும் எம்பெருமானைக் கண்ணாகச் சொல்லிற்று. எல்லா வற்றையும் காண்பதற்குக் கண் ஸாதனமாயிருப்பதுபோல அவனைக் காண்பதற்கும் அவனே ஸாதனமாயிருத்தலால், அவனைக் கண்ணெனத் தரும். கண்ணிழந்தவர்கள் எதையும் காண மாட்டாததுபோல எம்பெருமானை யிழந்தவர்களும் எதையும் காணமாட்டாமையு முனர்க. “எண்ணெஞ்சம் உண்ணைக் காணக் கருதி” என்று, தம்முடைய நெஞ்சு அவனைக் காணக் கருதுவதாகக் கூறுகிறார்; மனஸ் ஸஹகாரமுடைய கண்காண்பதையே இங்ஙனம் கூறினான். காம் மனத்தை ஓரிடத்தே வைத்துவிட்டுக் கண்ணை மற்றோரிடத்தே செலுத்தினால் அக் கண்ணுக்கு ஒன்றும் புலப்படாதென்பது அநுபவஸித்தம். காண்கைக்குக் கண் கருவி யானாலும் நெஞ்சுதான் முக்கியமான கருவியென்பது இதனால் பெறப்பட்டது. ஸம்ஸாரி: களுடைய நெஞ்சம் கண்ணும் விஷயாத்ரங்களிலே பரகுபடுகென்று பார்த்திருக்கும். ஆழ்வாருடைய நெஞ்சம் கண்ணும் *यस्यां जायति भूतानि सा निशा पश्यतो मुने:—யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிசா பச்யதோ முநே: என்று கீதையிலே சொன்ன கணக்கிலே வருத்தம் விஷயமோன்றிலேயே ஏகாக்ரமாயிருக்கும். *वज्रश्च द्रष्टव्यं च नारायण: श्रोत्रं च श्रोतव्यं च नारायण:—சகஷ்ஞ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:; ஸ்ரோத்ரஞ்ச ஸ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண: என்று உபநிஷத்து ஆழ்வார் பக்கவிலேயே ஸம்வயம் பெறுமென்க.

எண்ணெகொண்ட சிந்தையதாய் நின்ற—“என்கொண்ட” என்று—பல எண்ணிக்கைகளைக் கொண்ட என்றபடி. “ருணவாந்” என்றால் பல குணங்களையுடையவனென்றும், “தநவாந்” என்றால் பல தனங்களையுடையவனென்றும் பொருள் படுவதொக்கும். பலபல மனோரதங்களைப் பண்ணுநின்றதென்றபடி. பூர்வைகுண்ட கத்யத்தில் “कदा अहम्—கதா அஹம்” என்று தொடங்கி “आशां वधयित्वा—ஆசாம் வர்த்தயித்வா” என்னுமளவும் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள மனோரத ப்ரகாசங்களை நினைப்பது.

தி. 9—12.

நின்று இயம்பும்—நிரந்தரமாகக் கதறுகின்ற தென்றபடி. ஆக நெஞ்சு ஒன்றே கண்ணின் செயலையும் வாக்கின் செயலையும் ஏறிட்டுக்கொண்டமை சொல்லிறையிற்று. இனி தம்முடைய செயலைச் சொல்லுகிறார் லிண்ணோர் என்று தொடங்கி. பிரமன் முதலிய தேவர் அருள்மனைய செயலைச் சொல்லுகிறார் மஹாஷிகளுக்கும் கூட நீ தூல்பனைப்பதை நானறிவேன்; கட்டும் ஸக வசந்தநகதி மஹாஷிகளுக்கும் கூட நீ தூல்பனைப்பதை நான் உன்னைக் கிட்டா * மயர்வற மதிசலம்ருளப்பெற்ற ஏற்றம் எனக்குண்டு; ஆகிலை நான் உன்னைக் கிட்டா தொழியென், கிட்டியே திருவேன் என்று திடமான அத்வயஸாயம் கொண்டு கூப்பிடுகின்றேன் என்றாராயிற்று.

(2)

அழைக்கின்றவழி நாயேன் நாய்கூடழைப்பாலால்*
குழைக்கின்றதுபோல என்னுள்ளம்குழையும்*
மழைக்கன்று துன்றமெடுத்த ஆரிரைகாத்தாய்*
பிழைக்கின்றதருளென்று பேதுறுவனே.

அழைக்கின்ற அடிநாயேன் என் உள்ளம்
கூப்பிடா மின்றுள்ளவனுய்த் திருமடிவாரத்தில் விழுந்து கிடக்கும் நீசனா என னுடைய உள்ளமானது
நாய் மை நாயானது குட்டை வாலி யசைத்துத் தன்னினைவைக் காட்டுமாபோலே காட்டா
வாலால் குழைக்கின் போல குழையும்தான்
அன்று

மழைக்கு குன்றம் எடுத்து
ஆ நிரை காத்தாய்
அருள் பிழைக்கு என்று

பெருமழையைத் தடுக்கக் கோவர்தனை மலையைக் குடையாக வெடுத்து
பசுக் கூட்டங்களை வளே! உன்னருள் (என்பக்கவிலே) தமோறிப் போகின்றதே பென்று.

உறுவன் கலங்கா இன்.

***—கீழ்ப்பாட்டிப்படியே கூப்பிடச்செய்தேயும் அவன் வந்தருள்க் காணுமையாலே, ஆரத்தியே செப்போடாக வந்து சகலிக்குமவனுன உன்னுடைய திருவருளுக்கு நான் புறம்பா னேனோ?" என்கிறார்.

அழைக்கின்ற அடிநாயேன் என்பது உடைய தன்மையை நான் நன்கறிந்துள்ளேன்; ஊருண்கேணியிலே கள்ளியை வெட்டியெறிந்தால் அது எப்படி அவத்யமடையுமோ, அப்படியே நான் உன்னைக் கிட்டினால் உனக்கு அவத்யமாகுமென்பதை அறியாதிருக்கின்றேன் லேன், நன்கறிந்தே யிருக்கின்றேன்; ஆனாலும் ருசி வெறுமணிநுக்கவாட்டாமையாலே ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். உலகில் நாயானது தன்னுடைய தலைவனுக்குத் தன் ஆவலைத் தெரிவிப்பது தன் வாஸினுலன்றோ; அந்த வால் குட்டையானால் தெரிவிக்கை அரிதாம்; ஐயோ தெரிவிக்க முடியவில்லையே யென்று நோவு பட்டுக் கிடக்கும்; அதுபோல என்னுள்ளமும் நோவுபட்டுக் கிடவா நின்றது என்கிறார்.

இங்குக் காட்டின திருட்டாந்தத்தினால் இரண்டுவகையான கருத்துத் தேறும்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிற கிலேசம் வாய்விட்டுத் தெரிவிக்க முடியாதது என்பதொன்று; நாய் ஸாதனமில்லாமல் கிலேசப்படுவதுபோல, தாமும் ஸாதனமில்லாமல் கிலேசப்படுவதாகச் சொல்லுதல் மற்றொன்று.

இப்படி சொல்லக்கேட்ட எம்பெருமான் 'கைம்முதலிலேயென்று தெரிந்து கொண்ட நீர் என்னை வடிம்பிடுவதென?' என்ன; பின்னடிகளால் அதற்கு மறுமாற்ற முரைக்கின்றார்; இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தபோது குன்றமேந்திக் குளிர மழை காத்த மஹா குணத்தையும் மஹா கருணையையும் நம்பியவனரே நான்களிருப்பது அத்திருவருள் பசுக்களுக்குத்தான் என்று ஒரு சிந்தியுண்டோ? என்போல்வாரிடத்தில் அது

ப்ரஸரிக்கக் கூடியதுதானே! அக் குணத்திற்கு நான் புறம்பாகிறேனோவென்று கலங்கா நின்றேனென்கிறார். (3)

உறுவதிடுவென்று உனக்காட்டட்டு*நின்கண்
பெறுவதெதுகோலென்று பேதையென்றெஞ்சும்*
மறுகல்செய்யும் வானவர்தானவர்க்கென்றும்*
அறிவதரிய அரியாயவம்மானே.

(4)

வானவர் தான	{ அதுகூலர்க்கும் பிரதிகூலர்க்	}	உன் பக்கவில் நான் பெறக் கூடிய பேறு எதுவோ வென்று [நித்ய கைங்கரி யமோ அல்லது ஸம்ஸாராச் தானே வென்று]
வர்க்கு	{ கும் வாசியற		
என்றும் அறி	{ எப்போதும் அறிய வொண்		
வது அரிய	{ னாத		
அரிய ஆய அம்	{ நாலிம்ஹ மூர்த்தியே	}	பேதையேன் அறிவிலியான என்னுடைய நெஞ்சம் நெஞ்சானது
மானே	{		
இது உறுவது	{ 'இதுதான் ஸ்வரூபா நரூபம்'		
என்று	{ என்றறுதி யிட்டு		
உனக்கு ஆன்	{ உனக்கு சேஷ பூதனாகி	}	மறுகல் செய்யும் கலங்கா நின்றது.
பட்டு	{		

*** —தமக்குண்டான வொரு கலக்கத்தை விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். 'எம்பெரு மானுக்கு ஆட்படுவதுதான் ஸ்வரூபா நரூபம்' என்று துணிந்து அவனுக்கு ஆட்பட்ட பின்பு கலங்குவதற்கு நியாயமில்லை; 'அப்பெருமான் நமக்குநன்மையே செய்தருள்வான்; என்கிற துணியோ, அல்லது 'அவன் நமக்கு எதுசெய்தாலும் அது நமக்கு ப்ராப்யமே' என்கிற துணியோ, இரண்டத்தொன்று இருந்து திரவேண்டும்' *செய்த்தலை யெழுநாற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்துகொள்ள* என்று துணிந்து கவலையற்றிருக்கவேண்டியது ப்ராப்தமா யிருக்க, அந்தத்துணிவு தமக்கு உண்டாகாமல் 'நித்ய கைங்கர்யம் நேருமோ? அல்லது ஸம்ஸாரத்தில் இன்னமும் கிடந்துழல்வதேயாகுமோ?' என்கிற கலக்கமே உண்டாகியிருப்ப தாக விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

உறுவது இதுவென்று—மேலே 'ஆட்பட்டு' என்றிருக்கையாலே இதுவென்பதற்குப் பொருள் ஆட்படுகையேயாம். 'உண்டியே உடையே உகந்தோடுவது நமக்கு உற்றதன்று; எம்பிரானுக்கு ஆட்படுகைதான் உற்றதாகும்' என்று கொண்டு—என்றபடி.

உனக்கு ஆட்பட்டு—அவ்வுறுதி கொண்டவனவோடு நிலலாமல் அவ்வுறுதியை அதுஷ்டான பர்யந்தமாக்கி யென்றபடி. *விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மறல்லால் வேறொருவரோ டென்மனம்பற்றது* என்றும், *உனக்குப்பணி செய்திருக்குந்தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்* என்றும், *எற்றைக்கு மேழேழ்நேவிக்கு முன்றன்னோற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம்* என்றும் கொண்டிருந்து என்றபடி.

இப்போது இதுசொல்லுகிறது எதற்காக வென்னில்; "நின்கண்பெறுவ தெதுகொ டென்று பேதையென்றெஞ்சும் மறுகல்செய்யும்" என்று மேலே சொல்லப்படுகிறவிஷயம் இவ்வுறுதிக்குத் தகுந்ததாக இல்லையே! என்பதற்காகச் சொல்லுகிறது. இவ்வுறுதி எனக்கு உண்டாகாமலிருந்தால் நான் கவலைப்படலாம்; இவ்வுறுதியைப் பெற்றுவைத்தும் நான்கவலைப் படுவது தகுதியன்றே; தகாதது நேர்ந்திருக்கிறதே! என்று கிவெளிக்கிறார். நின்கண் பெறுவது எதுகொல்என்று—செய்கிறோம் செய்கிறோமென்று தலைதுலுக்கிக்கொண்டிருந்து இன்னமும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கவைக்கிறாயோ, அல்லது என்னுற்றமையையறிந்து வினாத்துவந்து முகங்காட்டுகிறாயோவென்று நெஞ்சு தளும்பா நின்றதாம்.

இதுகேட்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நீரிப்படி கலங்குவதற்குக் காரணமென்?' என்றுகேட்க, அக்காரணமுரைக்கும் முகத்தால் எம்பெருமானை விளிக்கிறார் வானவர் தானவர்க்கென்று மறிவதரிய அரியாயவம்மானே! என்று. பிரதிகூலர்களான தானவர்க்குப் போல அதுகூலர்களான வானவர்க்கும் அறியவொண்ணாதவனாயிருந்தாயே, என்னையும் அவர்கள்கோடியிலே யாக்குகிறாயோ வென்று கலங்காநின்றேனென்றபடி. அரியாயவம்மானே! என்று நரணிம்ஹனையுங்கூடச் சேர்த்துச் சொன்னதனால்—ஒரு சிறுமகனுக்கு [பரஹ்லாத ஹக்கு] உன்னை உள்ளபடி அறியலாயிற்றே; அவனுடைய கோடியில்தான் என்னைச் சேர்க்கிறாயோ? என்று கேட்பதாகவும் தெரிகிறது. ... .. (4)

அரியாயவம்மானே அமரப்பிரானே*
பெரியானைப் பிரமானமுன்படைத்தானே*
வரிவாளரவினைப் பள்ளிகொள்கின்ற*
கரியான்கழல்காணக் கருநும்கருத்தே.

(5)

அரி ஆய அம் மானே	{ வினோதி கிரஸக லேனா ஸ்வாமியாய்	வரி வான் அரவு இன் அனை பள்ளி கொள் கின்ற	{ அழகிய ஆகிசேஷனாகிற பரமபோக்ய சயனத்திலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவ னான
அமரப் பிரானே	{ நித்ய ஸூரிகளுக்கு அதுபாய்ய லாய்		
பெரியானே	{ அந்த நித்ய ஸூரிகளுக்கும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத பெருமையை யுடையவனாய்	கரியான்	கரிய பிரானுடைய
முன் பிரானே படைத்தானே	{ முன்னம் காண்முகனை (உந்திக் கமலத்திலு) தோற்றுவித்தவ லாய்	கழல் காண கருத்து கருதும்	திருவடிகளைக் காண்பதற்கு என்னுள்ளம் கருதா நின்றது.

***—ஆழ்வார்தாம் தம்முடைய கலக்கத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் வெளியிட்டவாறே எம்பெருமான், 'ஆழ்வீர்! நாம் சிலர்க்கு அருமைப்பட்டிருக்கிறோமென்பது கிடக்கட்டும்; பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன் என்பதை நீர் ஆகியிலேயே அறிந்துபேசினவரல்லீரோ? நான் யிறர்க்கு அரியனாயிருப்பது கொண்டு உமக்கென வருத்தம்? உமக்கு எளியனே காணும்; உமக்கு வேண்டுவதென்ன? அதைச்சொல்லும்' என்றருளிச்செய்ய காண்கைதான் வேணுமென்கிறார்.

அரியாய — ஹரியாய என்றபடி. *हरिहरति पापानि दुष्टविचैरपि स्मृतः* *ஹரிர் ஹரதி பாபாநி துஷ்டவிச்சைந்தரபி ஸ்மருத: * என்கிறபடியே நினைத்த வளவிலே ஸகல பாபங்களை யும் ஹரிக்கவல்லவனை. அன்றியே, நரஹரியாய்த் தோன்றிச்சிறுக்கனுக்கு அருள் செய்தவனை. அமரப் பிரானே — நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து அதுபவிப்பிக்கும் உபகாரகன். பெரியானே — அந்த நித்யஸூரிகளுக்கு மெல்லகாணவொண்ணாத பெருமை படைத்தவன். பிரமான முன் படைத்தானே — நித்யவிபூதிநாதனாயிருக்கச் செய்தேயும் லீலாவிபூதிக்கும் விதைவிதைத்தவன். வரிவாளரவினைப் பள்ளி கொள்கின்ற - லீலா விபூதியைப் படைத்தது மாத்திரமன்றிக்கே தக்காணத்திலும் தீக்ஷிதனாய் அரவணமேல் உறங்குவான்போல் பேராகுசெய்த பெருமானாயிருப்பவன் கரியான்— *एव नारायणः श्रीमान्. श्रीरार्णविकेतनः। नागपर्वमुसृज्य ह्यगतो मधुरां पुरीम्। *ஷஷ நாராயண: ஸ்ரீமான் ஷ்ஷீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யங்கமுதல்நுஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம் புரீம்* என்கிறபடியே அவ்வரவணையை விட்டு வடமதுரையிலே வந்து *கண்ணனென்னுந் கருந்தெய்வமாய்ப் பிறந்தவன். அன்றியே, வெருத்த நிறத்தைபுடைய திருவனந்தாமுவான் மேலே ஒரு காளமேகம் சாய்ந்ததற்போன்று பரபாகசோபை விளங்கக் கண்வளர்ந்தருளுமவன் என்னவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய கழலைக் காணக்கருதாந் கருத்தே. படுக்கைக்

குப் பரபாகமான வடிவையும், வடிவுக்குப் பரபாகமான திருவடிக்களையும் காண்கையி
லுண்டான விருப்பத்தை வெளியிட்டாராயிற்று. ... (5)

கருத்தே உன்னைக்காணக்கருதி*என்னெஞ்சத்
திருத்தாகவிருத்தினேன் தேவர்கட்கெல்லாம்
விருத்தா*விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதி உயரத்
தோருத்தா*உன்னையுள்ளு மென்னுள்ளமுகந்தே. (6)

கருத்தே!	{ என் கருத்தாக வுள்ள பெரு மானே!	தேவர்கட்கு எல் லாம் விருத்தா	{ உயர்ந்தவர்களுக் கெல்லாம் உயர்ந்தவனே!
உன்னை காண கருதி	{ உன்னைக் கண்டருபவிக்க வேனுமென்று மனோராதம் கொண்டு	வினங்கும் சுடர் சோதி உய ர்த்து	{ அளவு கடந்த தேஜோமய மான உயர்ந்த நிலத்திலே [— பரம பதத்திலே]
என் நெஞ்சத்தி	{ எனது நெஞ்சுக்குள்ளே எழுந்திராத ஸ்திரபாதிஷ்டை	ஒருத்தா	{ அத்விதியை எழுந்தருளி யிருப்பவனே!
இருத்த ஆக	{ எழுந்திராத ஸ்திரபாதிஷ்டை யாக	என் உள்ளம்	{ எனது நெஞ்சானது
இருத்தினேன்	{ இருத்திக் கொண்டேன்;	உன்னை உகந்து உள்ளும்	{ உன்னைப் பேரமத்தோடு சிந் தனை செய்யா நின்றது.

* * *—கீழ் ஐந்து பாட்டுக்களாலும் ஆழ்வார் வெளியிட்ட ஆர்த்தியைக்கண்ட
எம்பெருமான் ஒருவாறு இவருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்ப்போமென்று திருவுள்ளம் பற்றி
ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து புருந்தான்; அவ்வளவிலே தம்முடைய நெஞ்சு உகந்து
அதுபவிக்கிறபடியைப் பேசுகிறாநிலில், எம்பெருமானைக் கருத்தே! என்று விளிக்கிறார்; நான்
தளராதபடி எனக்கு வலிமையையூட்டிக் கொண்டு நடத்திக்கொண்டு போருமவனே! என்றபடி.
“எனக்கு மிடுக்கானவனே!” என்பது வியாக்கியானம். உன்னைக் காணக்கருதி என்றது—
காணவாசைப்பட்டவளவிலே யென்றபடி. அப்போதே நீ என்னெஞ்சிலே வந்து சேர்ந்த
படியாலே யென்று கூட்டிக் கொள்வது. என்னெஞ்சத்து இருத்தாகவிருத்தினேன்—இனி
கியாரு காலும் போகாதபடி ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக என்னெஞ்சிலே யிருத்தினேன்.

நீ ளாமான்மராக என்னெஞ்சிலே வந்திருக்கத் தக்கவனல்லையே, நீ பராத்பர
னல்லையோ வென்கிறார் இரண்டு விளிகளால்.

தேவர்கட்கெல்லாம் விருத்தா—‘இவர்களுக்குமேல் உயர்ந்தவர்களில்லை’ என்னும்
படியாக வுயர்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் மேம்பட்டவனே!. (சூஉ:) என்கிற வடசொல் விருத்த
னென்றாக அது விளியுருபு ஏற்றுக் கிடக்கிறது.

விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதியுரத்து ஒருத்தா—பரமபதமானது “சுடரொளியாய் நின்ற
தன்னுடைச் சோதி” என்னும்படியான விடமாகையாலே விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதியென்றே
அத்திருநாட்டை நிர்தேசிக்கிறபடி. உயர்த்து—உயர்ந்த நிலத்திலே யென்கை. ஒருத்தன்—
அத்விதியன்; இணையிலாதவன்.

என்னுள்ளம் உன்னை உகந்து உள்ளும்—நீ பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து
விண்ணுட்டவர் மூதவர்களை அதுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னை யதுபவிப்பிக்கையாலே
என்னெஞ்சு மகிழ்ச்சியின் எல்லையிலே நிற்கின்றது என்றபடி. ... (6)

உகர்தேயுன்னை உள்ளுமென்னுள்ளத்து*
அகம்பாலகந்தானமர்ந்தே இடங்கொண்டலமலா*
மிருத்தானவன்மர்வகலம் இருக்கூரு
நகந்தாய்* நரசிங்கமதாயவருவே.

(7)

அகம் தான்	உள்ளே பொருந்தி	நகந்தாய்	நகத்தை புடையவனே!
அமர்ந்து		நாசிக்கம் அது	நாசிக்க மூர்த்தியானவனே!
இடம் கொண்ட	இடங்கொண்டிருக்கின்ற	ஆய உருவே	எனது ஹ்ருதயத்தின் மர்ம
அமலா	அமலனே!	என் உள்ளத்து	ஸ்தானமானது
மீகும் தானவன்	மிடுஞ்மிக்க இரணியாசா	அகம்பால்	உன்னையகந்தே
மார்வு அகலம்	ஹுடைய அகன்ற மார்வை	உள்ளும்	பலிக்கின்றது.
திரு கூறு ஆ	இருபிளவாக்கவல்ல		

***—ஒருகால் தூணிலே வந்து தோன்றி பரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தாப்போலே தம்முடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளினதாக நினைந்து எத்துகிறார். “என்னுள்ளம் உன்னை உகந்தேயுள்ளும்” என்று கீழ்ப்பாட்டிற் பேசினவதுவே இப்பாட்டிலும் முக்கியமாகப் பேசப்படுகிறது. அதுபவசாஸ்தரத்தில் புநருக்கி தோஷம் சங்கிக்க வொண்ணாதே. ஆனந்தாநுபவத்தின் உறைப்பு இருக்கிறபடி. இங்கு கூடு—‘மிரிந்து க்லேசத் தோடே தலைக்கட்டு முகப்பன்றிக்கே ஏகரூபமாக வுன்னை யநுபவிக்கும்படி” என்று. இதற்குப் பிறகு பிரிவாற்றாமை யுண்டாகி தில்லையோவென்று சங்கிக்கலாகாது. இப்போதைய ஆனந்தம் எதிர்கால வருத்தத்தைக் கணிசிக்கமாட்டாதன்றோ. நெஞ்சில் அவகாசமுள்ள விடமெங்கும் தானே யாம்படி. நிறைந்த ஒளியிருவனே! உன்னை இல்லை செய்தது மாத்திரமன்றிக்கே உன் உயிர் நிலையிலே [பரஹ்லாதானவிலே] நலியுசெய்த செருக்க ஹுடைய அகன்ற மார்வானது இரண்டு கூறும்படி பண்ணவல்ல திருவுகிர்களையுடையவனே!— என்று சொன்ன விதனால், அடியார் ப்ரதிஜ்ஞை செய்த அந்த க்ஷணத்திலேயே வந்து தோற்றிப்போலே வந்து தோற்றி என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்து என்னை யநுபவிப்பித் தருளினாய் என்றதாயிற்று.

உகந்தே யுன்னையுள்ளமென்று வினைமுற்றுக்கி விடாமல், உள்ளும் என்பதை என் என்பதிலே விசேஷணமாக அந்வயித்து, உகந்தே உன்னை உள்ளாகின்ற [சிறிதிக்கின்ற] என்னுடைய அகம்பாலகந்தான் அமர்ந்தே யிடங்கொண்டவமலா! என்று முன்னடிக ளிரண்டையுஞ் சேர்த்து விளியாகக் கொள்வதும் பொருந்தும். அப்போது பாட்டு முழுவதும் விளியாக நிற்கும். வினைமுற்ற கீழ்ப்பாட்டிலிருந்து கொண்டு கூட்டத்தக்கது.

ஈதறடியின் முதலில், நகந்தாய்! என்றிருக்க வேண்டுவது எதுகையின்பம் நோக்கி ‘நகந்தாய்’ என்று கிடப்பதாக நம்பிள்ளே திருவுள்ளம். “வல்லொற்றை மெல்லொற்றுக்கிக் கிடக்கிறது” என்பது விளிக்கியானம். பன்னிராயிரவுரைகாரர், “நகம்—நகத்தை, தாய்— தாவும்படி பண்ணின” என்றாரைத்தனர். ... .. (7)

உருவாகிய ஆறுசமயங்கட்கெல்லாம்*

பொருவாகி நின்றானவன் எல்லாப்போருக்கும்*

அருவாகியவாதித்யத் தேவர்கட்கெல்லாம்*

கருவாகியகண்ணனைக் கண்ணுகொண்டேனே.

(8)

உரு ஆகிய	{	மேலெழுந்த பார்வையில் ஒன்று	எல்லா பொருட்	{	ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும்
		போலே தோற்றுகிற	கும் அரு ஆகிய	{	உயிர் நிலையாக் கொண்டு
			ஆவியை	{	முதல்வனும்
			தேவர்கட்கு	{	எல்லாத் தேவர்களுக்கும்
			எல்லாம் கரு	{	காரண பூதஹுமான
			ஆகிய	{	
			கண்ணனை	{	கண்ணிரானே
			கண்டு கொண்	{	கண்டு அருபலிக்கப் பெற்
			டேன	{	றேன்.
பொரு ஆகி நின்	{	தடையாகி நிற்பவனும்			
ருன் அவன்					

***—தீழிரண்டு பாட்டுக்களிலுண்டான களிப்பே இப்பாட்டிலும் தொடர்ந்து செல்லுகின்றது. ஆறுசமயங்கட்கெல்லாம் பொருவாகிரின்று நென்றதின் கருத்தை ஆறுபிரப்படியில் விவரித்தருளுகிறார்—“வேதபாஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களில் நான் புகாதபடி ‘பரிஹரித்து’ என்று. அந்த பாஹ்யமதங்களினால் தன்னை இல்லெசெய்ய வொண்ணாதபடி கிற்பவன் என்பது நம்பிள்ளைகாட்டின கருத்து. பாஹ்யஸமயங்களினால் அசைக்க வொண்ணாதவ நென்றதாயிற்று. சார்வாக, பேளத்த, சுத்பணக, வைசேஷிக, லாக்வய, பாசபதங்களென்னுமிவை அறுசமயங்களெனப்படும். *அறுசமயச் செடியதனையடியறுத்தான் வாழியே* என்றதுங்காண்க. “உருவாகிய” என்ற விசேஷணத்தின் கருத்தாவது—ஒரு மதமென்று சொல்லக்கூடிய நிலையில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் மேலெழுந்த பார்வையில் ஒரு மதம்போலே தோன்று நிற்கிறவென்பதாம். இங்கு ஈட்டுநூலுக்கி—“ஆபாதப்ராதிதியில் ஒன்றுபோலேயிருக்க, சிலவற்றைவிதிப்பது சிலவற்றை நிஷேதிப்பது, நிஷித்தபரி ஹாரத்தைச் சொல்லுவதாய்க்கொண்டு உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப் போருகிற பாஹ்ய ஸமயங்களெல்லாவற்றாலும்” என்று.

பொருவாகிரின்று = பொருவென்று தடைக்குப்பெயர்; அவற்றுக்கு ப்ரதி பட்டுவென்றபடி. அவற்றால் தனக்கு ஒரு ஹானியும் நேரப்பெறுதவென்கை. அருவாகிய—ருபியான பொருளை உருவென்றும் அருபியான பொருளை அருவென்றும் சொல்லக்கடவது. கண்ணுக்குப் புலப்படாததவெ அருவெனப்படும். தேஹம் புலப்படும் பொருளாய், ஆத்மா புலப்படாத பொருளாயிருக்கையாலே அருவென்று ஆத்மாவைச் சொன்னதாக முடிந்தது. ஸைகலதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவா யிருப்பவென்றதாயிற்று. இங்கு ஆதியை என்றது—உள்ளேயிருந்து நியாமகனயிருப்பதனுலான முதன்மையைப் பற்றுவென்க. கருவாகிய—கருவென்று கர்ப்பம். காரணபூதவென்றபடி. காரணத்தவத்தைச் சொன்னவுடனே கண்ணினே யென்கையாலே, இப்படி தான் ஸர்வகாரணபூதனயிருக்கச் செய்தேயும் கார்யவன் துக்களிலே யொன்றுக்குத் தான் கார்யபூதனயிருப்பவென்கிற ஆச்சரியம் காட்டப்பட்ட தாகும். இது அவனுடைய ஸைகல்பவிசேஷப்படியுத்தம். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைக் கண்டு கொண்டேன்.

ஆழ்வார் க்ருஷ்ணவாதாரத்திற்குப் பிற்பட்டவராயிருக்க “கண்ணனைக் கண்டு ‘கொண்டேனே’” என்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கைக்கு நம்பிள்ளை பரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் காண்மின்—“ப்ரேமார்த்த சித்தர்க்கு என்றும் காணலாம்; அவதாரஸமகாலத்திலும் காண வொண்ணாது சிசுபாலாதிசுருங்கு” என்று. ... .. (8)

கண்டுகொண்டு என்கண்ணினையாரக்களித்து*

பண்டைவீனையாயின பற்றேடறுத்து*

தோண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொல்மாலிகள் சொன்னேன்*

அண்டத்தமர்பெருமான் அடியேனே.

(9)

என் கண் இளை	{	என் கண்களிரண்டும் வயிறு	{	அண்டத்து அம்	{	அண்டத்து அம்
ஆக கண்டு கொண்டே		கி னை யும் ப டி கண்டு கொண்டே		ரர் பெரு மான் அடி யேன்		நித்யஸூரி நாதனுக்கு அடி யேனானான்
களித்து	{	ஆனந்தித்து	{	தொண்டாக்கு	{	பத்தாம்பருதமாக
பண்டை விளை		அநாதி வீரோ திகளான எல்லா		அமுத உண்ண		சொல் மாலிகள்
ஆயின	{	வற்றையும்	{	இத்திருவாய்மொழியை விண்	{	ணப்படு செயப்பெற்றேன்.
பற்றேடு		வாஸுனையோடே போக்கி		சொன்னேன்		
அறுத்து						

***—தாம் அதுபவித்து ஆனந்திப்பதிற்காட்டிலும் பிறரையும் அதுபவிப்பித்து ஆனந்திப்பது ஒப்புயர்வற்ற ஆனந்தமாதலால் அவ்வானந்தமும் தமக்குப் பராத்மமானபடியை இப்பாட்டிலுள்ளிச்செய்கிறார். “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்ற முன்றமுடி இப்பாட்டுக்கு உபராயிருக்கும். தாம் கண்ணினையாகக் கண்டுகொண்டு களித்ததும், பண்டைவினையெல்லாம் பற்றோடறுத்ததும் ஒருபெரிய ஆனந்தமன்று. திருவாய்மொழி பாடினமுகத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் உபகாரகராகப் பெற்ற விதுவன்றோ பிறர்க்குப் பெறவரிதான ஆனந்தம்.

இவ்வுலகில் கவிபாடினவர்கள் மற்றுப்பலருண்டாகிலும், இப்படி “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்று பெருங்களிச்சியாகப் பேசினவர் பிறராருமில்லை. தம்முடைய திருவாய்மொழி திருப்புளியாழ்வாரடியிலே சுவறிப்போகாமல், காருள்ளளவும் கடலீருள்ளளவும் வேதமுள்ளளவும் வேதகீதனுள்ளளவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அமுதமாய்ப் பரம்போக்யமாய் விளங்கப்போகிற தென்பதை ஆழ்வார்கண்டறிந்து அருளிச்செய்தது அதிசயிக்கத்தக்கது. திருவாய்மொழிக்குத் தனியனிதத்தொடங்கின ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கும்போதே *பக்தாம்ருதம்* என்றருளிச்செய்தது இந்தப் பாசரத்தை யுட்கொண்டேயாம். முதலிலேயே (1-5-11) *பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பாவுமாயிரம்* என்று அருளிச்செய்திருந்தாலும் *தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்* என்கிற இப்பாசரம் இணையற்றது.

கீழ்வழாம்பத்தில்* என்றைக்குமெனனை யென்கிறபதிசத்தில், இத்திருவாய்மொழி பாடுசையில் தமக்கு அவ்வயமில்லையென்றும் எம்பெருமானே *துமுதல்பத்தர்க்குத்தான் தன்னைச்சொன்னதென்றும் அருளிச்செய்தார்; மேலே பத்தரம்பத்திலும் *பண்ணார்பாடலின் சுவிகள் யானுய்த்தனைத் தான் பாடி* என்று அதனையே வற்புறுத்துகிறார்; இவற்றினிடையே “சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்று உண்மையை வெளியிட்டுரைத்தவிது நம்போல்வாருடைய பரமபாக்யமேயன்றோ. (9)

அடியானிவனென்று எனக்காரருள்செய்யும்

மேடியானை *நிரைபுசூஞ் சிறைப்புள்ளின்

கோடியானை* குன்றமல் உலகமளந்த

அடியானை* அடைந்தடியேனுய்ந்தவாறே.

(10)

இவன் அடி	{ இச்சடகோபன்	நமக்கு	
யான் என்று	{ அடிமைப்பட்டவன்	என்று	
	{ கொண்டு		குன்றமல் உலகம் அளந்த
எனக்கு ஆர்	{ என் விஷயத்தில் போருள் புரியும் ரெடி	{ யும் ஸாவேசுவரனாய்	{ அடியானை
அருள் செய்			
யானை			
சிறைபுகழ் அம்	{ நிறைந்த புகழோசேடி அமு	அடியேன்	{ அடியேன் கிட்டி உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்ற விதம் என்னே!
சிறை புள்ளின்	{ சிய சிறையுடைய கருட	அடைந்த	
கோடியானை	{ னைக் கொடியாகவுடையனும்	உய்ந்த ஆறே,	

***—தாம் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்ற படியைப் பேரானந்தம் பொலியப் பேசுகிறார். எம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே செய்த பரமக்ருபை நிரிவேதுகமென்று முதலடியில் காட்டப்படுகிறது. “அடியானிவன் என்று” என்றதனால், உண்மையில் தாம் அடியவரல்லரென்பதும், அடியவரென்று அவன் ஆரோபித்துக்கொண்டானென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. “ஆழ்வார் பக்கலிலே ஏன் அத்தனையருள் செய்தாய்?” என்று

எனக்காரருள் செய்யும் நெடியானை = நெடியான் செய்கிறவருள் எப்படியிருக்கு மென் பதை நம்பினீர் காட்டுகிறார் காண்மின்—“கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே தன்னளவ்வே உபகரித்த ஸர்வேச்வரனை” என்று. இது, சொல் நரம்பைப் பிடித்து ஆழ்ந்து அருளிச் செய்த சீரிய பொருள். உலகிலுள்ள மஹாதனிகர்சன் தானம் பண்ணுவதண்டே; அவயப தெச்யர்சன் வந்து இரந்தால் அவர்சளுக்கு அற்பம் கொடுப்பதும், சீரியர் வந்து கேட்டால் அவர்சளுக்குச் சிறப்பாகக் கொடுப்பது மியல்வு. எம்பெருமானேவென்னில், கொள்ளுகிற அவர்சளுக்குச் சிறப்பாகக் கொடுப்பது மியல்வு. எம்பெருமானேவென்னில், கொள்ளுகிற அவர்சன் சிறும பெருமைசளில் கண்வையாதே தன் பெருமைக்குத் தக்கவாறு கொடுப்ப வானும்; இப்பொருள் “அருள் செய்யும் நெடியானை” என்கிற சொற்சேர்க்கையாற்றலால் கிடைக்கும்.

... (10)

(11)

* * *—இப்பதிகம் வானவர்தமன்னுயிர்க்கு ஏறேதருமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார், இதற்குப் பல படியாகப் பொருளுரைப்பார்; ஏறு என்று இடபதிநிற்கு வாசகமாய் 'புருஷர்ஷப', புருஷபுங்கவ: ' என்னப்படுகிற ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லிறாரு. அவனை இப் பதிகம் தரும்—அதாவது * ब्रह्मविदानोति परम् — ப்ரஹ்மவிதாப்னோதி

பரம் * என்று உபநிஷத்து ஓதிய பலனைத் தருமென்றபடி. அன்றியே, ஏறு என்று புண்பாடு; நித்யஸூரிகளின் ஹ்ருதயத்தைத் தன்னுடைய ஒப்பற்ற போக்பதையாலே புண்படுத்தும்; அவர்களை (விஷ) வித்த ராக்குமென்றவாறு, அன்றியே அவர்களினுள்ளத்திலே ஏறி நிற்கு மென்னவுமாம்.

ஆறாமதயானையடர்த்தவனென்று இங்குச் சொன்னது—அதுபோலே தமக்குப் பரந்தக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்தமை சொன்னவாறு. சேறூர்வயல் என்றது—எப்போதும் உழுது நடுவதாகிற வயலின் வளத்தைச் சொன்னபடி. அவ்வூர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அன்னமளிக்குமாபோலே அவ்வூர்த் தலைவரான ஆழ்வார் முழுக்கூக்களுக்கு அன்னமளிக்கிறபடி.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (215) “நாமே சொன்ன பத்து நூறு ஓராயிர மென்றதும் ஸாபிப்ராயம்” என்றது இங்கே அதுஸந்தேயம். ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் ஒரு கருத்திருப்பதுபோலவும், ஒவ்வொரு பதிகத்திற்குமொரு கருத்திருப்பதுபோலவும், ஒவ்வொரு நூறுக்கும் ஒவ்வொரு கருத்துண்டாகையாலே “நூறே சொன்ன” என்கிறது. முதல், நூறுக்குப் பரதவத்திலே நோக்கு; இரண்டாவது நூறுக்குக் காரணத்வத்திலே நோக்கு; மூன்றாவது நூறுக்கு வ்யாபகத்வத்திலே நோக்கு; நான்காவது நூறுக்கு நியந்த்ருத்வத்திலே நோக்கு; ஐந்தாவது நூறுக்குக் காரணிகத்வத்திலே நோக்கு; ஆறாவது நூறுக்கு சரண்பத்வத்திலே நோக்கு; ஏழாவது நூறுக்கு சக்தத்வத்திலே நோக்கு; எட்டாவது நூறுக்கு ஸத்யகாமத்வத்திலே நோக்கு; ஒன்பதாவது நூறுக்கு ஆபத்ஸகத்வத்திலே நோக்கு; பத்தாம் பத்துக்கு ஆர்த்திஹரத்வத்திலேநோக்கு—என்றிப்படி நிதானமறிந்து வருப்பர்கள் நம் ஆசாரியர்கள். 11

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்

ஒன்பதாம்பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

நம்பின்ன திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி—இன்னுயிர்ச் சேவலும்.

—(0)—

உரையவதாரிகை:—கீழ் * பண்டை நாளாலே * என்கிற பதிகத்திலே ஆழ்வார்க்கு ஒரு கிலேசம் நிகழ்ந்தது அகத் ஒருவாறு ஸமாதானப்படுத்தப் புகுந்த ஸர்வேச்வரன் ‘ஆழ்வீர்! நான் நாராயணனன்றே; உமக்கு எல்லா வறவின் காரியமும் குறையறச் செய்து தருவேன்’ என்று சொல்ல, அவனுடைய சீலத்தில் கால் தாழ்ந்து ஒரு படியாய்ச் சென்றது மூன்றாம் பதிகம். *தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொல்லும்படி உம்மையாக்கினேனே, இது உமக்கு ஸாமான்யமாகக் கிடைக்கக்கூடியபேரே? என்று எம்பெருமான் இதனை நினைப்பூட்ட அதனால் ஒருவாறு களிப்படைந்து களித்து நின்றார் கீழ்ப் பதிகத்திலே.

அங்கு “தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக் கண்டுகொண்டேனே” என்றருளிச் செய்தவர்க்கு பாஹ்யஸம்ச்சலேஷத்திலே அபேகைப் பிறந்தது. “இவர்க்கு இன்னமும் விடாயைப் பிறப்பித்து முகங் காட்டவேணும்” என்று எம்பெருமானிருக்கையாலே அவன் தாமதிக்கிறான். ஆழ்வார்க்கோ தளர்ச்சி மிகுகிறது. தளர்ந்தவர்கள் தரிப்பதற்குப் பல வழிகளுண்டே; லௌகிக பதார்த்தங்களிலே நெஞ்சைச்செல்லவிட்டு அந்த அர்ய பாதையாலே ஒருவாறு தரிப்போம் என்றும், அவனோடு போலியான பொருள்களைக் கண்டாகிலும் தரிப்போமென்றும் நினைத்து லௌகிக பதார்த்தங்களிலே கண்ணைத் தார். ஒருவாறு தரிப்பதற்குச் செய்த அச் செயல் ஆச்வாஸஹேதுவாகாமல் ஸமாதிகமாய் பதிக்கத் தொடங்கிற்று. உலகில் எந்தப் பொருளைக் கண்டாலும், அவனுயிருக்கிற படியை நினைத்தோ, அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறபடியை நினைத்தோ, அவனுக்குப் போலியாயிருக்கிறபடியை நினைத்தோ தளருமவரன்றோ ஆழ்வார். கீழ்நாஸம்பத்தில் * மண்ணை யிருந்து துழாவி * என்னும் பதிகத்திலே பட்டபாடு தெரியுமே. ஆக, லௌகிக பதார்த்தங்கள், அவனை நினைப்பூட்டி நலிய அவற்றால் நோவுபடுகிற படியை அந்நாபதேசத்தாலே யருளிச்செய்தவது இப்பதிகம்.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்த வொரு பிராட்டி, தன்னாற்றுகையாலே அவனோடு போலியான பதார்த்தங்களைக் கண்டாகிலும் தரிப்போமென்று கொண்டு ஒரு பூஞ்சோலைக்குப் புறப்பட, அங்குண்டான குயில் மயில் முதலானவை அவனுடைய பேச்சையும் வடிவையும் நினைப்பூட்டி நலிய, ‘இவை தாமாக நலிகின்றனவல்ல; நம்மை முடிக்கவேணுமென்று பார்த்த எம்பெருமானாலே ஏவப்பட்டு நலிகின்றன வித்தனை’ என்றெண்ணி, அக்குயில் முதலானவற்றை நோக்கி ‘உங்களுக்கு என்னை நலிய நினைவாகில் இவ்வளவு பாரிப்பு வேணுமோ? என்னுயிரை நானே கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேனே’ என்று சொல்லியும், அவனுடைய திருக்குணங்களை ஒருவாறு நினைத்துத் தரித்தும் போருகிறது இத்திருவாய்மொழி. ...

இன்னுயிர்ச் சேவலும் நீருங்கூலிக்கொண்டிங்கேத்தனை*

என்னுயிர்நோவமிழற்றேன்மின் குயிற்பேடைகாள்*

என்னுயிர்க்கண்ணபிராணை நீர்வரக்கூவகிலீர்*

என்னுயிர்கூலிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுமோ.

(1)

குயில் பேடை	{	பெண் குயில்களே!	{	என் உயிர்	{	எனக்கு உயிரான கண்ணபிராணை
காள்		உங்களுடைய உயிர் போன்ற		பிரான் இங்கு வந்துசேரும்		
இன் உயிர் சேவலும் நீரும்	{	சேவல்களும் நீங்களும்	{	வர	{	படி
கூலிக் கொண்டு		(கலவிக் காசுப்) பரஸ் பரம்		நீர் கூவ கிலீர்		நீங்கள் அழைக்க மாட்டீர்கள்;
		கூலிக் கொண்டு	என் உயிர் கூலி	என்னுயிரை வாங்கி அவன் கொடுப்பார்க்கு	கையிலே கொடுக்க நினைத்திருக்கு முங்களுக்கு	
இங்கு எத்தனை		என் கண் வட்டத்திலே மிகவும்		இத்தனையும்		இவ்வளவு பாரிப்புத்தான் வேண்டுமோ?
என் உயிர் நோவமிழற்றேன்மின்		என் பிராணை நோவுபடும்படி தொனியைச் செய்யவேண்டா;				

***—சில குயிற் பேடைகளை நோக்கி நீங்கள் என்னை முடிக்க வேண்டினால் அதற்கு இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? *கோழி வெண் முட்டைக்கு என் செய்வதெந்தாய் குறுந்தடி* [கோழி முட்டையை யடிப்பதற்குச் சிறு தடிதான் வேணுமோ?] என்றப்போலே, அபலையாய் அற்றுக்கிடக்கிற வெண்ணை முடிக்கைக்கு இவ்வளவு ஸம்ஸிரமங்கள் வேண்டியிருந்ததோவுங்களுக்கு? என்கிறான். இன்னுயிர்ச் சேவலும் நீரும்—குயிற் பேடைகளே! உங்களுக்கு நற்சிவனுன சேவலும், சேவலுக்கு நற்சிவனுன நீங்களுமாய்க் கூடியிருந்து. இப்படி சேர்த்தியைக் காட்டி நலிகிறதுக்கு மேலே; கூலிக்கொண்டு—பேச்சாலும் நலிய வேண்டுமோ?

விராடிகளுக்குக் கூடியிருப்பாரைக் காண்பதும் அஸஹ்யம்; அவர்கள் பரஸ்பரம் பேசும் பேச்சுக்களைக் கேட்பதும் அஸஹ்யம். இவ்விரண்டையும் காட்டுகிறது இங்கு.

இங்கு எத்தனை என்னுயிர் நோவ மிழற்றேல்மின்—ஏற்கனவே அற்றுக்கிடக்கிற என்னுயிர் இன்னமும் படுகொலைப்படும்படி உங்களுடைய கூக்குரலை வெளிப்படுத்த வேண்டா வென்கிறான். பிரிவிலே தளர்ந்திருக்கிற என்னுயிர் சிதிலமாம்படி மிகவும் ப்ரணயகஜிதத்தைப் பண்ணுகே யிருக்களென்கிறான். ‘என்னுயிர் நோவ’ என்கிற விதில் ஒரு விசேஷப் பொருள் தொனரிக்கும். உங்கள் கூக்குரலைக் கேட்டால் அவனுயிர் தளரிக்கும்; அவனருகே போய்க் கூவுக்கோள்; என்னருகே கூவினால் என்னுயிர் அங்ஙனம் தளரிக்காது, சிதிலமாகும்; ஆகவே இங்கு மிழற்றேல்மின் என்பதாக.

இங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட குயிற் பேடைகள் ‘எங்களுடைய ஜாதிக்குக் கூவுகை தானே இயல்பு; அதனைத் தவிர்த்திருக்க முடியுமோ?’ என்ன; அதற்குச் சொல்லுகிறான். என்னுயிர்க் கண்ணிரானே நீர்வரக் கூவகிலீர் என்று. உங்களுக்குக் கூவுகையே பணியானால், என் றான ிரான் ிங்கே வந்து சேருமாறு அவனைக் கூவலாகாதோ? அது செய்யாதே யிருக்கிறீர்களே யென்கிறான். என்னுயிரை மாய்ப்பதற்காகவே நீங்கள் கூவுகிறீர்கள்; அந்தோ இதற்கு இத்தனை ஸம்பிரமம் வேண்டியிருந்ததோ? என்னுயிரை வாங்கி அவன் கையிலே கொடுக்க நினைத்த வங்களுக்கு இத்தனை முயற்சி வேணுமோ? என்னுயிரை நானே கூவிச் கொடுக்க னித்தமாயிருக்க, உங்களுக்கு இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்றுமாம்.

இத்தனைவேண்வேதன்றந்தோ அன்றிற் பேடைகாள்*
எத்தனைநீரும்நஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர்*
வித்தகன்கோவிந்தன் மெய்யனல்லனெருவாக்கும்*
அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன்கையதே.

(2)

அன்றில் பேடை காள்	{ பெண்ணன்றிற் பறவைகளே !	வி த் த க ன்	{ மாயக் கோபாலன் கோவிந்தன்
கீரும் ஸம் சேவ லும்		ஒ ரு வ ர் க் கும்	
எத்தனை கரை ந்து வந் ரீர்	{ நீங்களும் உங்கள் சேவல்களும் எவ்வளவோ கரைந்து வருந்து கிறீர்களே ; என்னைக் கொலை செய்ய இத் தனை பாரிப்பு வேண்டிய தில்லையே !;	{ நல்லார் தீயாரென்கிற வாசி மெய்யன் அல் லன்	{ யின்றிக்கே அனைவர்க்கும்— பொய்யனே ; ஆன பின்பு
வேது அன்று	{	என் உயிர்	என் பிராணன்
அந்தோ	{ ஐயோ, எதுக்கு இவ்வளவு பாரிப்பு?	அவன் கையதே ஆம் அத்தனை	அவன் கைப்பட்டதேயன்றே.

***—சில அன்றிற் பேடைகளை நோக்கி நீங்கள் உங்களுடைய ஆண்களோடே கூடிக்கொண்டு இனிமையான கஜிதங்களைச் செய்து அதனாலே என்னை நலிகின்றீர்களே ! இது நியாயமா? இப்படி நலிய வேண்டா—என்று இரக்கிறான். அன்றில் என்பது ஒரு பறவை; சூரர் என்று வடமொழியிற் கூறப்படும்; க்ரேளஞ்ச மென்னவும் படும். அது பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாழும். அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணை பிரியாது நிற்கும்; கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொறுக்க கில்லாமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்று தரம் கததிக் கூவி, அதன் பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும். ஆணும் பெண்ணுமான அந்த அன்றிற் பறவை இணை பிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாய்கைக் கோத்துக் கொண்டு உறங்கும் பொழுது அவ்வுறக்கத்தில் வாய் வரு தன்னில் நெகிழ்ந்த வளவிலே துயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொறுமல் மெளந்தி;

பெருந்தொனியாக மிக இரங்கத்தக்க சிறு குரல் செய்து விராஹிஜனங்களின் செயியில் விழுந்தால் பொறுக்க முடியாத துன்பமாகும். பெரிய திருமடவில் “பெண்ணைமேல் பின்னுமல்லவன்” பெடைவாய்ச் சிறு குரலும், என்னுடைய நெஞ்சுக்கோ ரீர்வாளா மென் செய்கென்!” என்றதுக் காண்க. பெரிய திருமொழியிலும் “காவார் மடப் பெண்ணையன்” சிறு குரலும், ஏவாய் னுடியவரு மென்கில் கொடிதாலோ” என்றார் போன பாசுரங்கள் பலகால் வருவது காண்க.

அன்றிற் பேடைகள்! இத்தனை வேண்வேதன்ரு=என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை வேண்டுவதில்லையே. குயில்களின் தொனியிலேயே உயிரை இழந்து கொண்டிருக்கிற என்மேல் அன்றில்களான நீங்கள் உங்களுடைய தொனியையும் செலுத்திப் பிரயாசப்பட வேண்டுமோ? பூசல் செய்து கொள்ளை கொள்ளும் கள்ளர் காலிலே விழுந்து ஹயோ! என்பாரைப்போல இங்கு ஆழ்வார் அந்தோ! என்கிறார். சரணம் என்ற வாயை அம்பாலே கிறைக்கலாமோ? என்பது இதன் கருத்தாம்.

இப்படி சொல்லக்கேட்ட அன்றில் பேடைகள் ‘நாங்கள் என் செய்தோம்?’ என்ன; எத்தனை நீரும் நுஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர் என்கிறார். சேவலின் கருத்தறிந்து நடக்கிற நீங்களும், உங்கள் கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள் சேவலும் ஸம்ச்சேவல ரஸத்தாலே உள்ளழிந்து கூக்குரலிடுகிறீர்களே! இதைக் காட்டிலும் வேறு நலிவு உண்டோ வென்கிறார். எத்தனை யென்றது—மிகவு மென்றபடி.

இப்படி சொல்லக்கேட்ட அன்றிற் பேடைகள் ‘அம்மா பராங்குச நாயகி! உன்னோடு கலவியே தாரகமாயிருக்கிற வெம்பெருமான் ஒரு கணப்பொழுது பிரியுமளவில் அவனே எங்களை யிட்டு நலிவிக்கிறானே இங்கனே கொடுமை சொல்ல வேணுமோ? இது தகுமோ? சற்றுப்போது பொறுத்திருந்தால், அவன் தானே வருகிறான்’ என்று சொல்ல; அத்தருச் செல்லுகின்றான் வித்தகன் கோவிந்தன் மெய்யனல்ல நெருவர்க்கும் இத்தயாதி. வித்தகன்—இவ்வரையில் பத்துடை யடியவர்க்கு எளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன்* என்றருந்தோம்; இப்போது பத்துடை யடியவர்க்கு அரியவன் வித்தகன் என்று முடிவு செய்தோம் என்பதாகத் தெரிகிறது. இங்கே ஈடு—[“வித்தகன்” விஸயநீயன். இப்போது அபகலர்க்கு அரிய வித்தகன், [சகாவிர்தன்] ஸர்வரக்ஷகன். இத்தால்—ரக்ஷகரைப்போலே யிருந்து பாதகனாவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப் போகாது.” என்று.

மெய்யனல்லன் ஒருவர்க்கும்—“மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும்—பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்” (திருமொழி) என்று ஓராழ்வார்; இவர, ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்ல நென்கிறார். “ராமாவதாரத்தில் மெய்யுட நுஞ்ஞாவதாரத்தில் பொய்யுமிறே ஆசிரிதர்க்குத் தஞ்சம்” என்றாயிற்று நம் ஆசாயிர்களின் உறுதி. “அத்தனையாமினி என்னுயிரவன்கையநீத” என்றது “இனி என்னுயிர் அவன் கையதே யாமத்தனை” என்றபடி. ‘என்னுயிர் நோவ மிழந்தேன்மன்’ என்று வேலாட்செய்யீதையும் அவை கூவுகை தவிராமையாலே, இனி நான் முடிந்தேனத்தனை மென்னுளாயிற்று. (2)

அவன்கையதேயெனதாருயிர் அன்றிற் பேடைகள்*
எவஞ்சொல்லிநீர்குடைந்தாதேநீர் புடைகுழுவே*
தவஞ்செய்தில்லா வீணையாட்டியேனுயிர் இங்குண்டோ?
எவஞ்சொல்லிநீற்றும் நம்மேங்குக்கூக்குரல்கேட்டுமே.

(3)

அன்றில் பேடை	}	பெண்ணன்றிப் பறவைகளை	நீர் எவ ம	நீங்கள்	வதேதோ	உந்தி
காள்						
எனது ஆர் உயிர்	}	எனது அருமையான ஆயிர்	சொல்லி	களைப்	பேசிக்கொண்டு	
அவன்னை						
யதே	}	அவன்னை பைபட்டதே;	குடைந்து	ஸம்ச்சேவலித்து	என் வட்டத்திலேயே திரி	ராகன்;

தவம் செ { அவனைப்போலே பிரிவுக்கு இங்கு ரடோ { (அங்கே போனபடியாலே)
தில்லா { ஆறியிருக்கும்படியான பாச் | இங்கு இங்கு இல்லையே;
கியம் ப. எங்கு கூட { உங்களுடைய ப்ரோம கனமான
குரல் கேட்டும் { தொனியைக் கேட்டும்
வினையாட்டி { பாவியான என்னுடைய பிரா எவம் சொல்லி { எத்தைச் சொல்லித் தரிப்
பேன் உயிர் { னன் பது.

***—மீண்டு மிப்பாட்டிலும் அவ்வன்றிற் பேடைகளையே யிரக்கின்றான். அவன் கையதே யெனதாருயிர்—அவனுடைய உயிர் என் கைப்பட்டதாயிருந்த நிலை கழிந்த என்னுடைய உயிர் அவன் கைப்பட்டதரம்படியான நிலையாயிற்று. கீழ் நாலாம்பததில் “உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்” என்றோ. ஒரு காலத்தில் இவருடைய உயிர் அவனதாயிருப்பதும், மற்றொரு காலத்தில் அவனுடைய உயிர் இவரதாயிருப்பது முண்டே. அன்றிற் பேடைகள்?—நீங்கள் இப்போது கூடியிருந்து ரஸம்துபவிக்கிறீர்கள்; இந்த ரஸமறிந்த நீங்கள் பிரிந்தார் படும் துயரமும் அறிய வேண்டாவோ? அல்தெறிந்தால், பிரிந்த வெண்ணை இப்படி கூக்குரலாலே கோவு படுத்துவார்களோ? எவஞ் சொல்லி நீர் குடைந்தாடுதீர்—நீங்கள் எத்தனை உக்தி விசேஷங்களைச் சொல்லி நிபிட ஸம்சலேஷம் பண்ணிப் பரிவாருகின்றீர்கள்! உங்களுடைய பேச்சும் காதல் கேட்கப்போகிறதில்லை; உங்களுடைய செயலும் கண்ணால் காண முடிகிறதில்லையே! என்கிறார். அவ்வன்றிற் பேடைகளின் அருகூராமமான பேச்சுக்களைத் தன் வாயால் அதுவாதஞ் செய்யவும் கூசின படியாலே எவஞ் சொல்லி என்கிறார். எத்தெத்தையோ சொல்லுகிறீர்களே! உங்களுடைய குசால் உங்கள் பேச்சிலன்றோ தெரிகிறது என்கை. விரவிகளுக்கு உத்தபகமான தொனியன்றோ அது.

புடை சூழவே—தொனி மாத்திரமன்றே என்னை யழிக்கிறது; நீங்கள் உந்தம் சேவலுடனே சுற்றிச்சுற்றி ஸஞ்சரியா நின்றீர்களே! இந்த உங்கள் கொத்தளிப்பைக் கண் கொண்டு காண முடிய வில்லையே; செவியைப் புதைத்துப் பிழைப்பேனோ? கண்ணைப் புதைத்துப் பிழைப்பேனோ? என்கிறார்.

தவஞ்செய்தில்லாவினையாட்டியனுயிர் இங்குண்டோ? = தவமாவது பாக்கியம்; பாக்ய ஹிநைபான வினையாட்டியேன் என்று இத்தலை தன்னை நித்தித்துக் கொள்வதற்கு இருவகையான கருத்துக் கூறுவார்கள்; “உயிரை இங்கே வைத்து உபகரிச் சுபாக்யம் பண்ணிற்றிலேன்” என்பது ஒரு கருத்து; அதாவது, என்னுயிர் நீடித்திருந்ததாயில் என்னை நீங்களும் நீடித்து ரவிய நேரும்; இவ்வழியாலே உங்களுக்கு ஒருபகாரம் பண்ணினேனாவேன்; உயிர் சென்றுகொண்டேயிருக்கையாலே இவ்வுபகாரம் செய்ய பாக்யம் பண்ணுவதளாயினேன் என்பதாம். மற்றொரு கருத்தாவது—“அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சினையாதபடி பாக்யம் பண்ணப் பெற்றிலேன்” என்று பிள்ளான் பணிப்பராம். பிரிவு என்பது வயக்தித்வய நிஷ்டமாகையாலே, எம்பெருமானே நான் பிரிந்திருப்பதுபோல என்னை அவன் பிரிந்திருப்பது முண்டே; ஆனால் அவன் இப்பிரிவுக்குச் சிறிதும் வருந்துகிறானல்லன்; நானும் அப்படி வருந்தாதிருக்கலாமே; அதற்கு பாக்கியம் பண்ணிற்றிலேன் என்கை. இப்படிப்பட்ட கொள்பாக்ய சாலிரியான என்னுடைய, உயிர் இங்கு உண்டோ? = கொள்ளை கொள்ள விட்டபுணர்வே புருத்தவர்களுக்கு வீட்டுக்குடையார் விளக்கேற்றிக் காட்டி இங்கு ஏதேனும் ஒரு சர்க்காவது இருக்கின்றதா பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்று காட்டுமாபோலே காட்டுகிறாளாம் பராங்குச நாயகி. உயிர் இருந்தாலன்றோ நீங்கள் ரவியலாம்; இங்கு உயிரில்லையே, நீங்கள் ரவிந்து என் பயன்? என்கிறாளாயிற்று. உயிர் இல்லாவிடில் இப்பேச்சு எங்கனே பேசுகிறுளென்று கேட்க வேண்டா; உயிர் போகும் தருவாயிலிருக்கிறது

யிரிங்குண்டோ? என்றதன் கருத்து.

நும் எங்கு கூக்குரல் கேட்டும் எவஞ்சொல்லி நிற்பும்—கேட்டாரை முடிக்கவல்லான உங்கள் தொனியைக் கேட்டுக்கூட நான் தரித்திருக்க முடியுமோ? (3)

கூக்குரல்கேட்டும் நங்கண்ணன்மாயன்வெளிப்படான்*
மெற்கிளக்கொள்ளேன்மின் நீருஞ்சேவலுங்கோழிகாள்!*
வாக்கும்மனமும் கருமமும்நமக்காங்கதே*
ஆக்கையுமாவியும் அந்தரமின்றுமழலுமே.

(4)

கோழிகாள்	மயில்களே!	நமக்கு	என்னுடைய
கூக்குரல் கேட்டும்	நீங்கள் பாஸ்பரம் அழைத்துக் கொள்ளுகிற தொனியைக் கேட்டும்	வாக்கும் மனமும்	மன கருமம்
கம் மாயன் கண்ணன்	நமது மாயக்கண்ணன்	ஆங்கதே	அப்பெருமான் பக்கவிலே யாயிற்று;
வெளிப்படான்	வந்து தோன்றுகின்றிலன்;	ஆக்கையும் ஆவியும்	உடலும் உயிரும்
நீரும் சேவலும் மேல் கொள்ளேன்	நீங்கள் ஆணும் பெண்ணுமாயிருந்து உயரக் கூவ வேண்டா;	அந்தரம் நின்று உழலும்	நடுவே நின்று தத்தளிக்கும்

* * *—சில மயில்களைக் குறித்து, நீங்கள் உயரக்கூவி என்னுயிரை முடிக்கப் பார்க்கிறீர்களே! இது கீதியோ வென்கிறான். கூக்குரல் கேட்டும் நங்கண்ணன் மாயன் வெளிப்படான் = உங்களுடைய கூச்சல் கேளாதவிடமுண்டோ? எங்கும் கேட்குமே; திரு நாட்டிலுங்கேட்குமே; அது கேட்டு இங்கு நான் படுகிற பாட்டை அங்கு அவனும் பட நேருமே; அப்படியிருந்தும் அவன் பதறியோடி வாராதே கிடக்கிறானே! இஃது என்றோ வென்கிறான். இத்தால் தன்னுடைய ஆற்றமைமிகுதிபைக் காட்டினாயிற்று. இங்கனே சொல்லச் செய்தேயும் அவை முன்னிலும் உயர்ந்த தொனியைச் செய்தன; செய்யவே, மெற்கிளக்கொள்ளேன்மின் நீருஞ்சேவலும் கோழிகாள்! என்கிறான். இங்குக் கோழி யென்றது மயிலே. கிளையாவது தொனி; மேலான கிளை—உச்சத்வநி. உங்கள் ஜாதிக்குத் தக்கதாய் ப்ரணயப்ரபுக்தமான உச்சத்வநியைப் பண்ணவேண்டா வென்றபடி.

இங்கனே சொல்லச் செய்தேயும் அவை உச்சத்வநியையே செய்ய; என்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் முடித்தே விடுவதாக ஸங்கல்பித்து வந்தன்றோ நீங்கள் இப்படி. உச்சத்வநியைப் பண்ணு நின்றீர்கள்; என்னுடைய கரணக்ராமங்களில் ஒன்றும் இங்கில்லையே; [வாக்கும் மனமும் கருமமும் நமக்கு ஆங்கதே] என்னுடைய ஸகல கரணங்களும், அவன் பக்கவிலே சென்று சேர்ந்தனவே; அங்கே சென்று கத்துங்கோள் என்றளாயிற்று. ‘உம் முடைய வாக்கும் மனமும் கருமமும் அங்கே சென்றற்றனவாகில் இங்கே நீர் பேசுகிறபடி எங்கனே?’ என்று அவை கேட்பதாகக் கொண்டு, ஆக்கையுமாவியும் அந்தரம் நின்றமழலுமே என்கிறான்; உடலும் உயிரும் ஏதோ நடுவே நின்று அனர்த்தப் படுகின்றன வத்தனை; தரித்து நிற்பதாக நினைக்க வேண்டா என்றபடி.

(4)

அந்தரமின்றுமல்கின்ற யானுடைப்புவைகாள்!*
நந்திறத்தேதுமிடையிலலை குழறேன்மினோ*
இந்திரஞாலங்கள்காட்டி யிவ்வேழுவகுங்கொண்ட*
நந்திருமாயன் நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான்.

(5)

அந்தரம் நின்று உழங்கின்ற யானுடைய பூவைகள்	{ நடுவே வினாகப் பரிசீரப்படுகிற என்னுடைய பூவைகளே!	இவ் எழ் உலகும் கொண்ட	{ இவ்வேழுலகங்களையும் ஆர்வ மித்துக் கொண்டாப் போலே என்னை யுந் கொள்ளை கொண்ட
நும் திறத்த எதும் இடையிலே	{ உங்கள் உத்தியோகத்திற்குச் சிறிதும் அவகாசமில்லை;	நம் திருமார்பன் நமது திருமால்	{ நம்முயிரையும் கொள்ளை கொள்ள
குழறென்மின்	{ உங்கள் தொனியைக்காட்டி நலிய வேண்டா;	நம் ஆவி உண்ண	{ நன்றாக ஸங்கல்பித்தான்.
இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி	{ (பண்டமாவலியிடத்து) மாயா விநோதங்கள்காட்டி	நன்கு எண்ணி	

* * *—இப்பாட்டின் முன்னடிகள் பூவைகளை நோக்கிச் சொல்லுவது; பின்னடிகள் தன்னிலேதான் சொல்லிக் கொள்வது. அந்தரம் நின்றுமூல்கின்ற பூவைகளே! என்றது—நிஷ்ப்பலமாக நின்று சிரமப்படுகிற பூவைகளே! என்றபடி. இங்கு ஏதாவது பசை யிருந்தால் நலியலாம்; அப்படி யொரு பசையின்றிக்கே யிருக்க, வீணாக ஆயாஸப்படுவது எதற்காக? என்றவாறு. யானுடைய பூவைகளே என்றது என்னுடைய பூவைகளே! என்றபடி. நீங்கள் நான் வளர்த்த பூவைகளாயிருந்தவைத்து என்னை இப்படி நலியலாமோ? என்பது கருத்து. என்னுடைய பூவைகளானபடியினாலேயே நலிகின்றீர்கள் போலும்; அவனும் என்னுடைய வனாகையாலேயே யன்றோ நலிகின்றான். நலிகைக்கு என்னுடைமையே வேறுது போலும்—என்பதுமொரு கருத்து.

நுந்திறத்து ஏது மிடையில்லை குழறென்மினோ—என்னைக் கொலை செய்வதற்கு உங்க ளிடத்தே ஓரவகாச மில்லை; அநகூரரஸமான பேச்சைக் காட்டி யென்னை ஹிம்ஸிக்கவேண்டா வென்றபடி. என்னைக் கொலை பண்ணுவதற்கென்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிரா நின்ற எம்பெருமான் தன்னுடைய அக்காரியத்தில் தான் ஜாகருகனாயிருக்க, உங்களுக்கு ஏதுக்கு யின் பரிசீரம்? என்னை நலிவதில் அவன் கைவாங்கினு லன்றோ நீங்கள் அதை நிறைவேற்ற வேண்டும்; அவன்உங்களுக்கு அவகாசம் வைத்திலனே என்றளாயிற்று.

இனி, பின்னடிகளுக்கு ஆறாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“பண்டு இந்த லோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சில பொய் செய்தாப்போலே—என்னோடே கலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றும்படி சில பொய்களைச் செய்து அகன்று போனவது என்னை முடிக்கைக்கு நல்ல விரகு பார்த்தான்; என்ன சதுரனோ! என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறான்.” என்று. இந்திர ஜாலங்கள்போலே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான வடிவழகையும் சிந்தையையும் சேஷ்டித்ததையும் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணி, ஆஸூரப்ரக்ருதியான மஹாபலி என்னதென்றிருந்த லோகத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டாப்போலே, என்னையும் மொளந்தாய் சீலாநிகளைக் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி, நான் என்னதென்றிருந்த ஆத்மாலைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டவன் இப்போது என்னை முடிக்கைக்கு நல்லுபாயம் பார்த்தான்; ஸர்வசக்தன் உத்தியோகித்த காரியத்திலே குறை கிடக்குமோ;

பின்னடிகளும் பூவைகளை நோக்கியே சொல்லுகிறதெனினுப. குறையிலலை. (5)

நன்கெண்ணினான்வளர்த்த சிறுகிரிப்பைதலே!*

இன்ருரலர்மிழற்றேல் என்னுயிர்க்காகுத்தன்*

நீன்செய்யவாயோக்கும்வாயன் கண்ணன்கைகாலினன்*

நின்பகஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்டுநீங்கினான்.

(6)

நன்கு எண்ணி	{ எனக்கு ஆபத்திலே உதவுவா யென்று நன்மையை நினைத்து	கண்ணன் கை	{ உனது கண் கை காலோ டொத்த திருக்கண் திருச் கை திருவடிகளே புடையவ னும்
நான் வளர்த்த சிவ கிளி பை	{ நான் போஷித்து வந்த சிறிய கிளிக் குட்டியே!	கின் பகம் சாமம் கிறத்தன்	{ உன்னுடைய பசுமையழியாத சாமகிறம்போன்ற கிறத்தை புடையனும்
இன் குரல் நீ மிழற்றேல்	{ இனிய குரலைக் கொண்டு நீ தொனி செய்யாதே; (ஏனென்னில்);	என் ஆர் உயிர்	{ என்னுடைய அருமையான உயிர் போன்றவனுமான
கின் செய்ய வாய் ஒக்கும் வாயன்	{ உனது சிவந்த வாயையொத்த வாயை புடையவனும்	காஞ்சத்தன் கூட்டுண்டு நீங் கினுன்	{ இராமபிரான் என்னோடே கலந்து பிரிந் தான்.

* * *—இந்த நிலைமையில் நாம் திருநாமத்தைச் சொல்லலாகாது என்றயிராதே திருநாமத்தைச் சொல்லி நன்கிற கிளிப் பிள்ளையைக் குறித்து எனக்கு அலுஹயமான தசையிலே இப்படிச் சொல்லி நன்கியவோ உன்னை நான் வளர்த்தது! என்று சொல்லி அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான். நன்கெண்ணி நான் வளர்த்தது—வளர்த்தலாவது திருநாமக் கற்பித்தல்; எந்த ஸமயத்தில் திருநாமம் சொன்னால் ஸாத்மீக்கும்; எந்த ஸமயத்தில் அது சொன்னால் பாதகமாகும்—என்பதை யறிந்து ஸமயம் பார்த்துச் சொல்லுவாயென்று உனக்கு நான் கற்பித்து வைத்திருக்க, இங்கனே பாதகமான நிலைமையிலே திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கொலை பண்ணுவது முண்டோ! என்று கிளிப் பிள்ளையை நோக்கி நோக்கிறான். இன் குரல் நீ மிழற்றேல்—இன் குரல் என்றது கூரியவேல் என்னுமாபோலே யென்பர் நம்பிள்ளை. கிளியே! உன்னுடைய குரலாகிற கூர்வேலை யிட்டுக் கொலை பண்ணாதே யென்றபடி, “நிரம்பா மென் சொல்லால் என்னை முடியாதேகொள்; மாத்ருவதத்திலேயும் ப்ரவர்த்திப்பாருண்டோ?” என்பது ஈடு.

இப்போது ஸம்பெருமான் என்னோடு கூடியிருந்தானாகில், நீ திருநாமஞ் சொல்லுவது எனக்குப் பரம போக்யமாகவேயிருக்கும்; அவனோ பிரிந்து போயினான். ஆன பின்பு, அவன் வடிவுபோலே யிருக்கும் உன் வடிவைக் காட்டி, அதற்கு மேலும் அவன் திருநாமங்களையுஞ் சொல்லி என்னை நோவு படுத்தாதே யென்றளாயிற்று. (6)

கூட்டுண்டுநீங்கிய கோலத்தாமரைக்கட்சேவ்வாய்*

வாட்டமிலென்கருமாணிக்கம் கண்ணன்மாயன்போல்*

கோட்டியவிலல்லோடு மின்னுமேகக்குழாங்கன்காள்*

காட்டேன்மின்னும்முரு என்னுயிர்க்கதுகாலனே.

(7)

கூட்டுண்டு நீங் கிய	{ என்னோடு கலந்து பிரிந்த	கோட்டிய வில் லொடு மின்	{ விரைக்கப்பட்ட வில்லோடு
கோலம் தாமரை கண் செம்	{ அழகிய தாமரை போன்ற கண்களையும் சிவந்த அதாத் தையு முடையனும்	னும் மேகம் குழாங் கள்	{ கூடி மின்னுகிற மேகத் தீரள்களே!
வாய்		காள்!	
வாட்டம் இல் என் கரு	{ இடைவிடாமல் என்னினை விலேயே யிருக்கிற நீலரத் னம் போன்ற வடிவை புடையனான	தும் உரு	{ உங்கள் வடிவத்தை காட்டாதே மறைத்துக்கொள் ருங்கோள்;
மா யன் கண் ணன்	{ மாயக கண்ணனைப்போல யிருக்கிற	காட்டேன்மின் அது என் உயிர்க்கு காலன்	{ அந்த உங்கள் வடிவம் என் பிராணனுக்கு மிருப்பு.

* * *—எம்பெருமானது வடிவுக்குப் போலியான மேக பங்க்திகளைக் கண்டு, உங்கள் வடிவைக் காட்டி என்னை முடியாதேகொள்ளுங்கோளென்கிறார். எம்பெருமான் ஆழ்வாரோடே கலந்து பிரிந்துபோன பிரகரு லௌந்தர்ய லாவண்யாதிகள் அதிகயிக்கப்பெற்றான் போலும்; அதனைச் சொல்லுகிறது முன்னிரண்டடிகள். இங்கு நம்பிள்ளை இரண்டுபடியாக அருளிச் செய்வார்; “கைத்தவ மென்னும்படி கலந்து பிரிந்த பின்பு அவனுடைய அவயவ சோபை யிருந்தபடி யென்னுதல்; இவனோட்டைக் கலவியால் வந்த சோபை யென்னுதல்;” என்று. அதாவது, அவனோடு கலந்து நான் பிரிந்தேன், என்னோடு கலந்து அவன் பிரிந்தான்; இப்படி இருவர்க்கும் பிரிவு ஒத்திருக்கச் செய்தேயும் அவனைப் பிரிந்த நான் *சங்கம் சரிந்தன சாயிழந்தேன் தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்தேன்* என்றும், *சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்* என்றும் சொல்லும்படி. மேனி நிறமழிந்து கிடக்கிறேன்; என்னைப் பிரிந்த அவனோடு வென்னில், பிரிவுக்குச் சிளையாதபடி கண்ணும் வாயும் விகாஸம் பெற்றுப் போலியா நின்றான் என்பது முதற்கருத்து; இந்தப் போலிவு பிரிவினாலென்று கொள்ளவேண்டா; என்னோடு கலந்ததனுலேயே யென்று கொள்ளலா மென்பது இரண்டாவது கருத்து.

மின்னு மேகக் குழாங்கன்காள்! என்று மேகங்களை விளக்கின்ற இத்தலைவி அந்த மேகங்களுக்கு எம்பெருமானை உவமை கூறுகின்றார். கீழை எட்டாம்பத்தில்* ஒக்கும் மாணுருவமென்று உள்ளக் குழைந்து நாணறும், தொக்க மேகப் பல் குழாங்கள் காணுந் தோறும் தொலைவன் நான்* என்றதை இங்கு நினைப்பது. மேகம் வில்லோடுகூடி விளங்கும் போது *வேலிக்கோல் வெட்டி விரையாடு வில்லேந்தி யிருக்குக் கண்ணனுடைய நினைவு வாராமலிராது; மேகம் மின்னும்போது ஸ்ரீகௌஸ்தபம் முதலிய திருவாபரணங்களினால் மின்னா நின்றுள்ள கண்ணபிரானுடைய நினைவு வாராமலிராது, அதையிட்டு “என் கருமாணிக்கக் கண்ணன் மாயன்போல் கோட்டிய வில்லொடு மின்னு மேகக் குழாங்கன்காள்!” என்றது.

காட்டேன்மின் னும்முரு=மிருத்பு வென்னலாம்படியான உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைக் கொலை செய்ய வேண்டா வென்றபடி. என்னுயிர்க்கு அது காலனே— பண்டே விரஹம் தின்ற என்னுயிர்க்கு அது யமனன்றோ. இங்கு மேகக் குழாங்கன்காள்! என்று, முன்னிலையாக விளித்து, நும்முரு என்றுஞ் சொல்லிவைத்து இது என்ன வேண்டியிருக்க அது என்று பரோக்ஷம்போலச் சொல்லி யிருக்கையாலே, கண்கொண்டு காண மாட்டாமை முகத்தை மாற வைத்துச் சொல்லுகிறாரென்பது போதரும்.

இப்பாட்டில் ‘குழாங்கன்காள்!’ என்ற பிரயோகம் வட மொழி வைதிகப் பிரயோகம் போலே நிர்வஹிக்கத் தக்கது. எட்டாம் பத்திலும் *இடையிலலை யான்வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகள்காள்* என்றள்ள பிரயோகம் இத்தோடு ஒப்பிடத்தக்கது. மேல் பத்தாம் பாட்டிலும் *நாரைக் குழாங்கன்காள்* என்பர். ... (7)

உயிர்க்கதுகாலனென்று உம்மையானிரந்தேற்கு*நீர்
சுயில்பைதல்காள் கண்ணன்னாமமேகுழறிக்கொன்றீர்*
தயிர்ப்பழஞ்சேற்றோடு பாலடிசிலும்தந்து*சொல்
பயிற்றியநல்வளமுட்டினீர் பண்புடையீரே.

(8)

சுயில் காள்	பைதல்	சுயிற் குட்டிகளே!, (கண்ணனுடைய நாமமாகிற) அது என்னுயிர்க்கு மிருத்பு வென்று சொல்லி	உமமை யான் இரந்தேற்கு	(அந்தக் கருஷ்ண நாமத்தைச் சொல்லவேண்டாவென்று) உங்களை வேண்டி கொண்ட என்னை
அது உயிர்க்கு காலன்னது				

கண்ணன் நாம	அந்தக் கண்ணன் நாமங்களையே	அவனது திருநாமங்களாகிற
மே குழறி	அந்நாமதூரமாகச் சொல்	சொற்களைக் கற்பித்ததற்குக்
கொன்றார்	லிக் கொலை செய்கிறீர்கள்;	கைம்மாறுக
தயிர் பழஞ்	தயிரையும் பழைய சோற்றை	(இப்படி யென்னைக் கொலை
சோற்றோடு	யும்	செய்கையாகிற) நல்ல காரி
		யம் செய்தீர்கள்;
பால் அடிசிலும்	பாலையும் வெஞ்சோற்றையு	பண்பு உடை
தந்து	மூட்டி	யிரே
		நீங்கள் நல்ல தாயிவீட்டர்
		களே.

* * *—இந்த நிலைமையில் பகவந்ராம ஸங்கீர்த்தனமும் அவற்றையாயிருக்கிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே தெரிவிக்கிற பாசரமிது. ஆழ்வார் தாம் வளர்த்த குயில்களுக்கு ராமநாமங்களையும் கிருஷ்ண நாமங்களையும் கற்பித்து வைத்திருப்பதுண்டு; ராமநாமம் ம்ருத ஸஞ்ஜீவனமாகையாலே, உயிர் தொலையும்படியாயிருக்கும் நிலைமையிலே ராமநாமங்களையே சொல்ல வேண்டுமென்றும், கிருஷ்ண நாம ப்ரஸ்தாவமும் செய்யலாகாதென்றும் கிட்டம் செய்திருந்தது முண்டு. இப்போது உயிர் தொலையுந்தருணமாகையாலே, ராமநாமத்தையே சொல்லுங்கள், கிருஷ்ண நாமத்தைச் சொல்ல வேண்டா வென்று விசேஷித்துக் கட்டளை யிட்டிருந்தும் அவை க்ருஷ்ண நாமத்தையே சொல்ல, ஓ படுகொலை! படு கொலை! படுகொலை! என்கிறார் பராங்குச நாயகி.

குயிற் பைதல்காள்! உயிர்க்கு அது காலனென்று உம்மை யானிரந்தேற்கு=குயிற் சூட்டிகளே! அந்த க்ருஷ்ண நாமமானது ராமநாமம்போலே ம்ருதஸஞ்ஜீவநியாயப்போன வுயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுக்க வல்லதன்று; *வெற்ற வெறிதே பெற்ற தாய் வேம்பேயாக வளர்த்தாளே* (நாச்சியார் திருமொழி 13—7.) என்கிறபடியே இருக்கிற வுயிரையும் கொண்டுபோய் முடிக்க வல்லது; அப்படிப்பட்ட நாமத்தை இப்போது என் செவியிலே வீழ்த்த வேண்டா வென்று நான் பலகாலம் பிரார்த்தித்திருந்தும் அந்தோ! சரணு கத காதுகரானீர்களே! கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றார்—நெஞ்சப் புண்படுத்தி வைக்கும் கிருஷ்ண நாமத்தையே அவ்யக்தமதூரமாகச் சொல்லிச் சொல்லி என்னைக் கொலை செய்கிறீர்களே! ம்ருதஸஞ்ஜீவநியான ராம நாமங்களையும் சேர்த்துச் சொன்னாலாகாதோ? உபகாரம் பண்ணினார்க்கு இப்படி அபகாரம் பண்ணுகை நீதியோ? என்ன; என்ன வுபகாரம் நீ பண்ணிற்று? என்று அவைகேட்க;

தயிர் பழஞ்சோற்றோடு பாலடிசிலும் தந்து சொல்பயிற்றிய நல்லளம் எஃ பஞ்சாமிருதமளித்தனரே உங்களை நான் வளர்த்தது. தயிரென்ன பழமென்ன சோறென்ன பாலென்ன அடிசிலென்ன ஆகிய இவ்வவைந்தையும் தந்து என்பதாகக்கொள்ளலாம்; சோறு என்றாலும் அடிசில் என்றாலும் ஒன்றேயாயிருக்க இரண்டுபடச் சொல்லுவானென்? என்னிஃ, சிவஞ்சோற்றைச் சோறென்கிறது; விசேஷ மிசரமான சோற்றை அடிசிலென்கிறது— என்று கொள்ளலாம். இப்படி கொள்ளுமளவில் ஐந்து பதார்த்தங்கள் கேறுகையாலே பஞ்சாமிருதம்போன்ற அர்த்த பஞ்சகத்தையுமுபதேசித்து சிஷ்யர்களைப் ஸ்ரீபாஷித்தமை ஸ்வாபதேசார்த்தமாக விளங்கும். அன்றியே, பழஞ்சோறு என்றவிடத்து பழமும் சோறும் என்று இரண்டாகக் கொள்ளாமல் பழைய சோறு என்று ஒன்றேயாகக் கொள்வதுதான் முன்னோர்களின் விபரக்கியானங்களிலுள்ளது. “தயிரும் பழஞ்சோறும் பாலும் வெஞ்சோறும் அவ்வவ காலங்களிலே தந்து” என்பது நடு. இவைபிட்டு நான் உங்களை வளர்த்துப் போர்த்ததற்கு நல்ல கைம்மாறு செய்தீர்கள்! இவ்வளவு இரக்கக்கெட்டவர்களா நீங்கள்! என்ததாயிற்று.

பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள் பண்மீழற்றேல்மீன்*
 புண்புரைவேல்கோடு குத்தாலோக்கும்நும்மீன் குரல்*
 தண்பெருநீர்த்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலோக்கும்
 கண்பெருங்கண்ணன்* நம்மாலியுண்டெழாண்ணினான்.

(9)

பண்புடை	பாட்டின் நீர்மையை யுடைய	பண் மீழ்	பண்பாடுதலைத்தவிருங்கள் ;
வண்டோடு	வண்டுகளோடு கூடிய	நேன்மீன்	
தும்பிகாள்	தும்பிகளே !,	தண்பெரு நீர்	குளிர்த்து கிரம்பின நீரை
		தடம்	யுடைய தடாகம்
தும் இன் குரல்	உங்களுடைய இனிய குரலா	தாமரை மலர்ந்	தாமரை மலர்ப் பெற்றாற்
	னது	தால் ஒக்கும்	போலேயாய்
புண்புரை வேல்	புண்ணின் புரையிலே வேல்க்	பெரு கண் கண்	மிகப் பெரிய கண்களை யுடைய
கொடு குத்	கொண்டு குத்தினாற்போலே	ணன்	ஹைக்ருஷ்ணன்
தால் ஒக்கும்	யிரா, நின்றது ;	நம் ஆவி உண்டு	நமது உயிரைக் கவர்ந்து
		எழ நண்ணி	
		னான்	அகன்று போயினன்.

(ஆதலால்)

* * *--மதுவைப் பருகிக் களித்துப் பாடுகிற சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து 'உங்கள் தொனி என்னால் பொறுக்கப்போகிறதில்லையே; பாடாதேகொள்ளுங்கோள்' என்கிறான். பண்புடை வண்டோடு தும்பிகாள் ! பண்மீழற்றேன்மீன் = நான் வளர்த்த குயில் போலே நீங்கள் நன்றி கெட்டவர்களன்றே; நீங்கள் சிறந்த தார்மிகர்களல்லவா? என்று, இரக்கம் பிறக்கும்படி கொண்டாடிப் பேசுகிறான் பண்புடை வண்டென்று. பண்பாவது நீதி; நீங்கள் நீதி தவறுதவர்களாயினாலே உங்களுக்கு நான் அதிகம் சொல்ல வேண்டா வென்றபடி. பண்மீழற்றுமையாவது ஆலாபனை செய்கை, சொற்கள் நன்கு விளங்கும்படி பாடுவதைக் காட்டிலும் சொல் தெரியாமலே ஆலாபனை செய்வதுதான் நெஞ்சை அதிகமாகக் கவர்வது; அங்கனே பண்மீழற்றுதல் வேண்டா வென்று இரக்கிறான். 'பண்புடை' என்று பாடமல்லாமல் 'பண்புரை' என்று பாடமிருப்பதாகவும் நம்பினீரை காட்டுகின்றனர்; அப்போது பண்பு உரை என்றாகி அழகிய முரலுகையையுடைய வண்டுகளென்றபடியாம்.

புண்புரைவேல்கோடு குத்தாலோக்கும் நும் இன் குரல் = பண்டே குயில் மயில் முதலான வற்றின் தொனியாலே புண்பட்டிருக்கிற வுயிரிலே வேலைக்கொண்டு குத்தினாற்போலே யிரா நீன்றது உங்களுடைய இனிமையான குரல்; ஆதலால் பண்மீழற்றேன்மீன் என்று கூட்டுக. இங்கனே சொலலக்கேட்ட வண்டுகளும் தும்பிகளும் "நாங்கள் எம்பெருமானது திருநாமங் களைத்தானே பாடுகிறோம்; இது உனக்கு உதேச்யந்தானே; அலஹுமாவதென்?" என்ன; அதற்குச் சொல்லுவன பின்னடிகள். 'எம்பெருமானும் நானும் கூடியிருந்து கேட்க வேண்டிய பாட்டைப் பிரிந்திருந்து சேட்க முடியுமோ? அவன் தன்னழகைக் காட்டி என்னை மாய்த்துப் போனானே! இந்நிலையிலே எனக்கு உங்கள் பாட்டு எப்படி ஸஹ்யமாகும்' என்கிறான். தண்பெருநீர்த்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலோக்குங் கண்பெருங் கண்ணன் = குளிர்த்து அகாதமான நீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவேயன்றியே எல்லாகாண வெண்ணைத பெருமையை யுடையவனவான் கண்களையுடைய கண்ணபிரான், நம்மாலியுண்டு எ. நண்ணினான் = அவ்வடிவழகைக் காட்டி என்ற முடித்துப் பிரிந்து போனானே; இந்த எமயத்திலே நீங்கள் இன் குரல் மீழற்றுவது !.

(9)

எழாண்ணிநாமும் நம்வானநாட்டுளோன்றிளேய்*
 பழனநன்னரைக்குழாங்கன்காள் பயின்றேன்னினி*
 இழைநல்லவாக்கையும் பையலேபுயக்கற்றது*
 தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்து எங்குந்தழைக்கவே.

(10)

பழனம் நல்ல நாரை குழாய் கன்கள்	{	நீர்நீலங்களிலே திரிகிற நல்ல நாரைத் திரைகளே!	{	இழை நல்ல ஆக்கையும்	} ஆபரணபிராமமான சரீரமும்
நாமம் எழு நண்ண		நாம் இவ்விழியை விட பெருந்து		பையவே புயக்கற்றது	
நம் வானநாட நேடு ஒன்றி நேம	{	நம் பரமபதநாதனோடே சேர்ந்து பொருத்தி விட டோம்;	{	எங்கும் தழை நல்ல இன்பம் தலைப் பெய்து	உலகமெல்லாம் விஸ்தீர்ணமாய் நன்றான ஸூகத்தைப் பெற்று
இனி பயின்று என்		(இனி நீங்கள் என்னை முடிக்கத் திரளவிருந்து ஆலோசிப்பதில் என்ன லாபம்?)		தழைக்க	வாழ்ந்திருக்க.

* * *—சில நாரைக் குழாய்கள் அருகே யிருந்து மந்த்ராலோசனை செய்யுமாபோலே தென்பட்டன; தன்னை முடிப்பதற்கு அவை ஆலோசிப்பதாகக் கொண்டு, அந்தோ! நான் முடிந்தேன்; இனி நீங்கள் திரண்டு பயனென்கொல்? என்கிறான். பழன நன்னாரைக் குழாய்கள்தான்! இனி பயின்று என்? = பழனமாவது நீர்நீலம்; நீர் நீலங்களிலே உலாவுகின்ற நல்ல நாரைக் கூட்டங்களே! நீங்கள் ஒன்று கூடி ஆலோசிப்பதில் இனி என்ன பயன்? இதற்கு முன்பு ஏதேனும் பயனிருந்தாலும் இருக்கக்கூடும்; இதுகாறும் ஜீவித்திருக்க நசை யிருந்தபடியாலே உங்களுடைய உத்தேசத்திற்கு ஏதேனும் பயன் ஸம்பாவித்தமாகலாம்; இனி ஜீவித்திருக்குமாசையில்லை; நாமம் எழுநண்ணி நம் வான நாடனோடு ஒன்றினோம் = நாமம் போக்கிலே யொருப்பட்டு *அபர்வது மமரர்களதிபதியோடே ஒன்று சேர்ந்தோமானோம்; நாம் ஜீவிக்க வேண்ணி யிருந்தகாலம்போய் முடிக்கையிலே துணிந்தோம். ஆன பின்பு இனி நீங்கள் திரண்டு பிரயோஜனமில்லை.

இப்படி சொல்லக் கேட்ட நாரைகள் “நீர் யே திருப்புகியாய்வாரடியிலேயே எழுந்தருளி யிருப்பது காண்கிறோமே; *எழு நாமம் நம் வான நாடனோடொன்று மென்றது பொய்யரையாகவன்றோ வுள்ளது என்று சொல்ல; அதற்கு மறுமொழி கூறுவது மூன்றாமடி; [இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது.] உடல் ஒன்றே இங்குள்ளது; அதுவும் இதோ போய்க்கொண்டே யிருக்கிறது என்றபடி. இழை நல்ல ஆக்கை = இழை யென்று ஆபரணத்திற்குப் பெயராதலால், ஆபரணங்களினாலே அழகியதான சரீரம் என்ற படி. அன்றியே, அவனுக்கு ஆபரணம்போலே ஸ்ப்ருஹணியமான சரீரம் என்றுமாம். பையவே என்றது இன்று நானையிலே யென்றபடி. புயக்கற்றது—பசையற்றது. தொலையப் போகிறது என்பது கருத்து.

தழை நல்ல இன்பம் தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே = இதற்கு மூன்று ஆசிரியர்கள் மூன்று வகையாகக் கருத்துக் கூறினராம்; பெரியவர்களாயிருப்பார் பரமபத மெழுந்தருளும் போது *லோகந் ஸமஸ்தாஸ் ஸுகிரோ பவந்து* என்றும் ‘நாடு வாழ்க’ வேண்டும் மங்களா சாஸனம் செய்துகொண்டு போவார்களாதலால் ஆழ்வாரும் அப்படியே மங்களாசாஸனம் செய்து போவதாக ஆளவந்தார் நிர்வஹிப்பாராம். அங்ஙனன்றிக்கே எம்பெருமானார் நிர்வஹிப்பதாவது, ‘நான் பிறந்து பகவத் லீலையத்திலீப்பாட்டுப் பட்டாபாடுகளும் பட்டேன்; இதோ நான் முடிக்கேன்; நான் பட்டபாடு பிறரொருவரும் பட வேண்டி’ என்பதாக. இத்திற் காட்டிலும் லீலக்ஷணமாக பட்டர் நிர்வஹிப்பாராம்—இதுவரையில் ஆழ்வார் படும்பாடு களைக் கண்டு, ஐயோ! இவர் இவ்வளவு ஆர்த்திகளை யடைந்து வருந்துகிறாரே! நமக்கும் கண்டு பொறுக்க முடியாத ஆர்த்தியாயிருக்கிறதே! இவரை எம்பெருமான் விரைவாகத் திருஷ்டி சேர்த்துக் கொள்ளலாகாதா? என்று பலர் நினைத்திருந்தார்களாம்; அப்படிப்பட்ட வர்களை நோக்கி, இதோ நான் என் ஆர்த்தியெல்லாம் தீர்த்து முடிந்து போகின்றேன்; என்

ஆர்த்தி கண்டு நோவுபட வேண்டாவிரி நீங்கள்; ஆனந்தமாக இருங்கள்—
என்கிறார்—என்பதாக. ... . (10)

இன்பத்தலைப்பெய்தெங்கும் தழைத்த பல்லாழிக்கு *
தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்தமாயனை*
தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள்ளிவை*
ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகுமே,

(11)

இன்பம் தலைப்	{ பேரின்பத்தை விளைவித்துச்	மாயனை	{ ஆச்சரிய குணசீலனான எம்.
பெய்து	{ கொண்டு	தென் குருகூர்	{ பெருமானைக் குறித்து
எங்கும்	{ எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற	சடகோபன்	{ ஆழ்வாரருளிச் செய்த
தழைக்க	{ எம்பெருமான்னது கீர்த்தி	சொல்	{ ஆயிரத்தினுள்ளே
தன்புகழ்	{ களை	ஆயிரத்துள்	{ இவை ஒன்ப
பல் ஊழிக்கு	{ ஊழிதோறுழியோவாமல்	இவை ஒன்ப	{ இப்பதிகத்திற்கு
ஏத்த	{ அறிக்கும்படியாக	தொடுஒன்றுக்கு	{ மூ உவரும் உரு
தனக்கு அருள்	{ தமக்குப் பரம கிருபை பண்	மூ உவரும் உரு	{ மூவுலகத்தவரும் உருகுவார்கள்.
செய்த	{ ணின	கும்	

* * * —இப்பதிகத்திற் பாசரம் நெஞ்சிலே பட்டால், ஆரேனுமாகிலும் உருகியே-
நிற்பார்கள் என்கிறார். கீழே ஆறும்பத்தில் *பொன்னுலகாளிரோ என்கிற பதிகத்திற்குப்
பயனுரைத்த பாசரத்தில் “ஊற்றின்கண் துண்மணல்போலுருகா நிற்பர் நீராயே”
என்றருளிச் செய்தது யிங்குக் காண்க.

முதலடியை இரண்டுபடியாக அந்வயிக்கலாம்; எங்கும் தழைத்த இன்பம் தலைப்
பெய்து—லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட அளவுகடந்த பரிதியை யுடையராய்க் கொண்டு
என்றபடி. அன்றியே, இன்பம் தலைப்பெய்து எங்கும் தழைத்த தன்புகழைப் பல்லாழிக்கு
ஏத்த அருள் செய்த மாயனை என்றும் அந்வயிக்கலாம். இன்பத்தை யுண்டாக்கா நின்ற
கொண்டு எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற தன்னுடைய திருப்புகழ்களைக் காலதத்துவமுள்ள
தனையும் ஏத்தும்படியாகத் தமக்கு அருள் செய்த எம்பெருமானைக் குறித்து ஆழ்வாரருளிச்
செய்த ஆயிர மென்க. “அதுபலிதாக்களுக்கு நிரவதிக ஸுகாவஹமாய் லோகமெல்லாம்
நிறைந்த தன்புகழை ஸர்வகாலமும் ஏத்தும்படி தனக்கு அருள் செய்த மாயனை” என்பது
ஆறுபிரப்படியருளிச் செயல். மாயனைக் குறித்து அருளிச்செய்த ஆயிரத்துள் இப்பதிகத்தில்
முதலிட்டு ஒன்பது பாட்டும் ஒரு தட்டாய், பத்தாம் பாட்டு மாத்திரம் பரமலிசுக்ஷணமா
யிருக்கையாலே *ஒன்பதோ டொன்றுக்கும்* என்னப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட இப்பதிகத்
திற்கு மூவுலகும் உருக வேண்டாவோ வென்கிறார்.

பலனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிற பாசரத்தில் ஒருபலன் சொல்லாதே இங்ஙனே சொல்ல
லாமோ வென்னில்; இதுவும் பயனுரைத்தபடியேயாம்; ஒன்றுக்கும் கரையாதே உருகாதே
சல்லாயிருப்பவர்களையும் உருகச் செய்வது ஒரு பலன்னரே. (11)

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்

ஒன்பதாம்பத்து ஐந்தாந் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

நம்பின்னே திருவடிக்களே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்திருவடிகளை சரணம்.

ஆருந்திருவாய்மொழி—உருகுமால்நெஞ்சம்:

உரையவதாரிகை:— கீழ்ப்பதிகத்தின் முடிவிலே *எழநண்ணிநாமும் நம்வான் நாடனோடொன்றினோம்* என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தைக் காணுமிடத்து ஆழ்வார் அந்தப் பாசுரத்தோடு திருவாய்மொழியைத் தலைக்கட்டி விட்டதாகவும், இனிப்பாசுரங்களருளிச்செய்ய ஆழ்வார் இந்நிலத்தில் இல்லையாகவும் தோன்ற நின்றது. ஆனாலும் ஆழ்வார் இன்னமும் இந்நிலத்திலேயே திருப்புளியாழ்வாரடியிலேயே யெழுந்தருளியிருந்து மேலே பாசுரங்க ளருளிச்செய்ய ப்ராப்தமாகிறது. எம்பெருமான் வந்து முகங்கூட்டி ஆழ்வாரைத் தரிக்கச் செய்தானோ? அதனால் தரித்து நின்று பேசுகிறாரோவென்னில்; இல்லை; எம்பெருமான் வந்து முகங்கூட்டி இவரைப் பெறுவது, இல்லையாகில் இழப்பது என்னும்படியான நிலையா முகங்கூட்டிச் செய்தேயும் அவன் வந்து முகங்கூட்டாமலே ஒருவிரகு செய்தானாயிற்று; அந்த விரகுதான் ஏதென்னில்; கீழ் எட்டாம்பத்தில் *இருத்தும் வியந்தென்னை* என்கிற பதிகத் திலே ஒரு விலகாணமான ஸம்ச்சலேஷம் நடந்திருந்ததே; அதை நினைப்பூட்டி ஒருவாறு தரிக்கச்செய்தானாயிற்று எம்பெருமான்; அதுதான் அவன் செய்த விரகு. அதனால் ஆழ்வார் ஒருவாறு தரித்திருந்து இப்பதிகமருளிச் செய்கிறபடி.

இதற்கு முன்றுவிதமான காரணங்களை நம்பிள்ளை யருளிச்செய்கிறார்:—

(1) ஆழ்வார் முதற்பதிகமே தொடங்கி *குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்—ஆயிரம்* என்று, எம்பெருமானுக்கு ஒரு ஆயிரம் பாசுரம்பேசித் தலைக்கட்டவேனுமென்று ஸங்கல் பித்துக் கொண்டாராகையாலே அப்படி அவர் தாம் அதிகரித்த கைங்கரியத்தை முற்றமுடிய நடத்துகக்கூடான அந்நூலுட்கையுடையராயிருந்தார்.

(2) ஆழ்வாருடைய ஈர்ச்சொற்களை இன்னமுங் கேட்கவேனுமென்று பாரித்துக் கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானுடைய பாக்கியமுமொன்றுண்டு.

(3) *தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்* என்று ஆழ்வார்தாமே பணித்தபடி இப்பாசுரங்கொண்டு போதுபோக்கவிரகுக்கிற ஸம்ஸாரி சேதநக் களின் பாக்கியமுமொன்றுண்டே.

ஆக இம்முன்று காரணங்களினாலும் ஆழ்வார் இன்னமும் இந்நிலத்தில் தரித்துநிற்க ப்ராப்தமாகி, போனவயிர் மீளும்படி *இருத்தும்வியந்தென்கிற வொருபதிகத்திலே நடந்த கலவி நினைவுக்கு விஷயமாயிற்று.

அசோகவனத்திலே திருவடிசென்று கிட்டினபோது முன்பு நெடுநான்பட்ட கிலேச மெல்லாம் கிடக்கச்செய்தே. பெருமானும் வந்து முகங்கூட்டாதிருக்கச் செய்தேயும், வனவாஸத்திற்கு முன்பு திருவயோத்தையிலே பன்னிரண்டாண்டு பெருமானும் தானும் ஏகபோகமாகவிருந்து பேரின்பம் துக்ரந்த துக்ரட்சி நினைவுக்கு விஷயமாகி *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புருஜாநா அமாதாஷார் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திரீ* என்று அதைச்சொல்லிப் போதுபோக்கிண்போலே, *இருத்தும்வியந்துபதிகத்திலே “முவுலகும் தன்னெறியாவயிற்றிற் கொண்டு—சுறியேனுடைச்சிந்தையுள்—நின்றொழிந்தான்” என்னும்படி முறைகெடப்பரிமாறின பரிமாற்றம் நினைவுக்கு விஷயமாகி, அது கேவலம் ஸ்மிருதி மாத்மீரமேயல்லாமல் இப்போதைய அதுபவமேயென்றே கொள்ளலாம்படியாகி அந்த சில குணத்தைப் பேசி சிதிலமாகிறார்.

இப்படி பழையகலையை நினைப்பூட்டி ஒருவறு தரித்து நிற்கச்செய்து பேசுவிக்கிறவன் திருக்காட்கரை யெம்பெருமான் போலும். ஆகவே திருக்காட்கரைப்பெருமான் விஷயமாக அவதரிக்கின்றது இப்பதிகம். மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றாயிற்று = திருக்காட்கரையென்னும் தலம்.

உருகுமால்நெஞ்சம் உயிரின்பரமன்றி*
பெருகுமால்வேட்கையும் என்செய்கேன்தோண்டனென்*
தேருவேல்லாங்காலிகமழ் திருக்காட்கரை
மருவியமாயன்றன் மாயம்நினைதோறே.

(1)

தெரு எல்லாம்	{	தெருவுகள் தோறும் செங்கழு	{	நெஞ்சம் உருகும்	{	நெஞ்சு கட்டுக்குலெந்து உருகா
காலி கமழ்		நீர்ப்பூ வாவிக்கப்பெற்ற		நின்றது;		
திருக் காட்கரை	{	திருக்காட்கரை யென்னுந்	{	உயிரின் பரம்	{	ஆத்மாவுக்குத் தாங்கக்கூடிய
மருவிய		திருப்பதியிலே		அன்றி		அளவல்லாமல்
மாயன்	{	பொருந்திவந்தித்திற	{	வேட்கை பெரு	{	ஆசை கரைபுரண்டு செல்லா
மாயம்		எம்பெருமானுடைய ஆச்சரியமான		நின்றது;		சுமலனுந் நான் என்ன செய்
நினைதோறு	{	லெளந்தாய்சிலோதிகளை	{	தொண்டனென்	{	சுமலனுந் நான் என்ன செய்
		நினைக்கிறபோதெல்லாம்		என் செய்கேன்		யக் கடவேன்?

***—திருக்காட்கரை யெம்பெருமானுடைய ஆச்சரியமான பரிமாற்றங்களை நினைக்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாகின்றதே யென்கிறார். நெஞ்சம் உருகுமால் = அதுபவத் திற்கு முதன்மையான கருவி நெஞ்சன்றே; அதுவாயிற்று சிதிலமாகின்றது. அதுபவக் கைக்கும் அதுபவத்துக் களிக்கைக்கும் முந்துறமுன்னம் நெஞ்சவேணுமே; அது சிதிலமா யொழிந்தால் என்ன வுண்டு? பெருக்காற்றிலே நீஞ்சப் புகுந்தவனுக்கு முதலடியிலேயே தெப்பம் ஒழுகத் தொடங்கினால் என்செய்வது? ப்ரதானோபகரணமான நெஞ்சு அழிகின்றதே! வேட்கையும் உயிரின் பரமன்றிப் பெருகுமால்—ஆத்மாவால் தாங்க வொண்ணாதபடி அபிரி வேசம் பெருகுகின்றதே!. ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலும் பெருகி வருகின்ற காதல் அனுபரிமானமான ஆத்ம வஸ்துவின் அளவிதன்றே!. அடிதோறும் ஆல்! ஆல்! என்று விஷாதலஞ்சனம்.

என் செய்கேன் தோண்டனென்! = நெஞ்சு உருகாதபடி செய்யவும் வேட்கை பெருகாதபடி செய்யவும் ஒருபாயமறிகின்றனேன். அவனுடைய திருக்குணங்களைத் தவிர்த்தாலன்றோ இவை செய்யலாவது. நெஞ்சு உருகுகைக்கும் வேட்கை பெருகுகைக்கும் ஹேது சொல்லுகின்றது மேல் தேருவேல்லாங் காலிகமழென்று தொடங்கி. குறுந்தெருவோடு நெடுந் தேருவோடு வாசியற எங்கும் செங்கழுநீரின் நறுமணம் கமழப்பெற்றது திருக்காட்கரை; வெளியே இப்பரிபளமானால் உள்ளே *ஸர்வகந்த* என்னும்படியானவனுடைய பரிமளம் லாசாமகோசம். அவனோ மாடின்—லெளந்தாயம் லெளசிலயம் முதலிய குணங்களினால் நிறைபுப் பிச்சேற்றவல்லவன். அப்படிப்பட்டவனுடைய மாயம்—கூட்டினபோது தாழ்ந்து பரிமாறின் சில குணம்; அதனை நினைதோறும் உருகுமால் நெஞ்சம்—என்று முதலடியோடே அந்வயிப்பது.

நினைதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகும்*
வினையோள்சீர்பாடினும் வேமெனதாருயி*
சனைகொள்பூஞ்சோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பா*
நினைகிலேன் நானுனக்காட்செய்யும்நீர்மையே.

(2)

சுனை கொள் சூ	தடாகம் ஈனையுடைய சூ	பாடினும்	{ (அக்குணங்களைப்) பாடத்
சோலை	சோலைகளை யுடைத்தான		{ தொடங்கினோ
தென் காட்கரை	திருக்காட்கரை யிலெழுந்தருளி		
என் ஆப்பா	யிருக்கிற	எனது ஆர்	{ என்னுடைய அருமையான
	எம்பெருமானே!	உயிர் வேம்	{ ஆத்ம வஸ்துவானது வேலா
வினை கொள் சீர்	{ பாபங்களைக் கொள்ளை கொள்		{ நின்றது;
	ருமதான (உணது) திருக்		
	குணங்களை	நான்	{ இப்படியாகப் பெற்ற நான்
நினைதொறும்	நினைக்கிற போதெல்லாம்		
நெஞ்சு இடிந்து	நெஞ்சானது சிதிலமாகி	உனக்கு ஆன்	{ உனக்குக் கைக்கரியம்பண்ணும்
		செய்யும்	{ நீர்மை நினை
சொல்லுந்	{ (அக்குணங்களைச்) சொல்லத்		{ விதத்தை அறிகின்றிலேன்.
தொறும் உரும்	{ தொடங்கின போதெல்லாம்		{ கிலேன்
	{ (அத்தநெஞ்சானது) நீராய்நகா		
	கின்றது;		

***—திருக்காட்கரை யெம்பெருமானே நோக்கி ‘உன்னோடு நான் கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்க சக்தனாகின்றிலேன்!’ என்கிறார். நினைதொறும் நெஞ்சு இடிந்து உரும் = குண சேஷடித்தனை நினைப்பதாகத் தொடங்கினால் அந்நினைவு மாறுதே செல்ல முடியாதபடி பலஹானி யிலும். ஆனாலும் மறக்கமாட்டார்; மறுபடியும் நினைக்கத் தொடங்குவார்; அந்த நினைவும் நெடுகச் சென்று தலைக்கட்டாது. இப்படி எத்தனை காலம் நினைக்கப் புக்கது! எத்தனை காலம் மீண்டது!. இது தோன்ற நினைதொறும் என்கிறார். [சொல்லுந்தொறும்] நெஞ்சால் நினைக்கவே முடியாத விஷயம் வாயார் சொல்லவொண்ணு தென்பது சொல்லவேணுமோ? மறஸ் ஸஹகாரமின்றிக்கே யிருந்தாலும் அஹருதயமாகவே சொல்லிக் கொண்டிருப்பே ஆழ்வார். [இவர் பேசுகிறாரல்லர்; இவருடைய வாக்கும் பேசிக்கொண்டே யிருக்குமென்க.] அப்படி பேசும்போது அப்பேச்சு செவி வழியாலே உள்ளே புகுந்து ஊற்றிருந்து குணதிக விஷயமாகையாலே நெஞ்சையழிக்கும்; நெஞ்சு இடிந்து உரும்—நெஞ்சு கட்டுக் குலைந்து நீராகா நின்றது. இங்கே ஈடு—பெருக்கற்றின் கரை யிடிந்து பின் நீராய்க் கரைந்து போமாபோலே ஓரவயியாகக்கான வொண்ணுதபடி உக்குப் போகாநின்றது.”

வினையோள் சீர்பாடியலும் வேம் எனதாருயிர் = ‘வினையோள்’ என்பதற்கு இரண்டு படியாகப் பொருள் கொள்வார்; வினையென்று தீவினைகளைச் சொல்லிற்றுக்க் கொண்டு பாபஹா மான கல்யாண குணமென்பது ஒருபொருள். வினையென்று பொதுவாகக் காரியத்தைச் சொல்லுகிற சொல்லாகையாலே எம்பெருமானுடைய சேஷடித்ததைச் சொல்லுவதாக இங்குக் கொள்ளலாம். குண ஸாமான்யபரமான சீர் என்னுஞ்சொல் இங்கு சில குணத்தைச் சொல்லுகிறது. சேஷடித்ததைக் கொண்ட சில குணமாவது—தாழ் நின்று பரிமாறிக் காட்டின சில குணம் என்பது மற்றொரு பொருள். அதைப் பாடினாலும் எனதாருயிர் வேம்—அதாஹ்ய மன்று கிதையில் சொல்லப்பட்ட ஆத்ம வஸ்துவும் தவறிக்கப்பட்டதாகிறது. எல்லா வற்றுக்கும் குளிரச்செய்யப் பண்ணக் கடவதான பனி தாமரையை மாத்திரம் கருகப்பண்ணு மாபோலே ஸகலர்க்கும் ஆர்த்தி ஹரமான குணங்கள் எனக்கு ஆர்த்தியை விளைவிக்கின்றன என்றாராயிற்று. ஆகவே நினைக்கிலேன் நாணனக்காட் செய்யும் நீர்மை—நீ என்னிடம் தாழ் நின்று ஆட்செய்து காட்டின சில குணத்தை நெஞ்சாலும் நினைக்கமாட்டுகின்றிலேன் என்றபடி. நீயெனக்காட் செய்யும் நீர்மை யென்ன வேண்டு மிடத்து ‘நாணனக்காட் செய்யும் நீர்மை யென்றது எம்பெருமானுடைய உக்கியின் அதுகாரமிருக்கிறபடி. எம்பெருமானே! நீ என்னிடம் தாழ் நின்று ‘நான் உமக்கு ஆட்செய்கிறேன்காணும்’ என்று சொல்லுகிறாயே! இந்தச் சொல்லும் மருமத்தைப் பிளக்கின்றதே! என்றாராயிற்று. ... (2)

நீர்மையால் நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புகுந்து*என்னை
 சர்மையேய்து என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்*
 சீர்மல்குசோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்*
 கார்முதில்வண்ணன்றன் கள்வமறிதிலேன்.

(3)

நெஞ்சம் வஞ்சித்து புகுந்து {	எதோ வஞ்சனையினால் என்	சீர்மல்கு சோலை {	அழகு நிரம்பிய சோலைகளால்
செத்து புகுந்து {	நெஞ்சினுள்ளே புகுந்து	தென் காட் {	குழப்பட்ட திருக்காட்கரையி
நீர்மையால் {	முறைகெடப் பரிமாறும் சேவ	கரை என் அப் {	லெழுந்தருளி யிருக்கும்
என்னை சர்மை {	குணத்தினால் என்னை	பன் {	பெருமானும்
செய்து {	நலிந்து	கார்முதில் வண் {	காளமேக வண்ணனுமானபரம
என் உயிர் ஆய் {	எனக்குத் தாசகனாயிருப்பவன்	ணன் தன் {	புருஷனுடைய
என் உயிர் {	போல என்னை யழித்தவனும்	கள்வம் {	கருத்தரித்ததை
உண்டான் {		அறிதிலேன் {	தெரிந்து கொள்ள மாட்டாத
			வனாயிருக்கிறேன்.

***—தீழ்ப்பாட்டின் சுற்றடிக்கு வியாக்கியானமாயிருக்கிறது இப்பாட்டெல்லாம். அடிமை கொளுவதாக ஒரு வியாஜமிட்டு உள்ளே புகுந்து தன் படிக்கைக் காட்டி ஸர்வஸ்வரப ஹாரம் பண்ணின வாற்றை அந்தோ! நினைக்க மாட்டிற்றிலேனென்கிறார். “வஞ்சித்து நெஞ்சம் புகுந்து என்னை நீர்மையால் சர்மை செய்து” என்று அவ்வயித்துப் பொருள் கொள்வது சுவைமிக்கது. வஞ்சித்து நெஞ்சம் புகுகையாவது—தான் சேஷியும் நான் சேஷனுமான முறை தவறாது பரிமாறுவதாகவே சொல்லி நெஞ்சை இசையப்பண்ணிப் புகுகை. மூறை கேடாகப் பரிமாறப்போகிறேனென்று முன்னாலே சொன்னால் இவர்தாம் இசைய மாட்டாரென்று எண்ணி முறை கெடாது பரிமாறுவதாகப் பொய் சொல்லி உள்ளே புகுந்தா ளாயிற்று. புகுந்தபின் நீர்மையைக் காட்டத் தொடக்கினான்; அதாவது, தான் தாழ்நின்று பரிமாறத் தொடக்கினென்கை. அதனால் நெஞ்சை யீடுபடுத்தினாயிற்று. சர்மை செய்து என்றது சுருத்தனைமைகளைச் செய்து என்றபடி; இருபிளவாக்கி, ஈடுபடுத்தியென்க. நீரம்படி பண்ணி யென்பது பரமதரம்பரியம். என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்—எனக்குத் தாசகரைப் போலே புகுந்து என்னையழித்தானென்கை. எனக்குத் தன்னால்லது செல்லாதபடி பண்ணி என்னைப் புலிப்பதுஞ் செய்தான் என்றுமாம்.

இப்படிச் செய்தவன் யாவனென்ன; சீர்மல்கு சோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன் கார்முதில் வண்ணன்—என்னோடு கலந்து என்னுடைய நீர்மையையும் கொள்ளை கொண்டதனால் கடலைக் கழுத்தாவாகப் பருகின காளமேகம்போலே புகர்படைத்து விளங்குகின்ற திருக்காட் கரையப்பன். அவனுடைய கள்வமறிதிலேன்—ஸர்வஸ்வரபரானவன் இங்ஙனே தாழ்நின்று பரிமாறுகை அஸம்பாவிதம்; நான் மருண்டு பேசுகிறேனோ! என்கிறார். ... .. (3)

அறிதிலேன்தன்னுள் அனைத்துலகும் நிற்க*
 நெறிமையால்தானும் அவற்றிள் நிற்கும்பிரான்*
 வேறிகமழ்சோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்*
 சிறியவேனொருயிருண்ட திருவருளே.

(4)

தன் உள் {	தன்னு ஸங்கல்பத்திலே	நெறிமையால் {	சீராதம்பரவ ஸம்பந்த மடி
அனைத்து உள் {	ஸமஸ்த லோக பதார்த்தங்களும்	யான சேஷ சேஷி பாவ	
கும் நிற்க {	தரிப்புற்றிருக்க,	மாகிற முறைமை தவறாமல்	
தானும் {	இப்படி அவற்றை யெல்லாம்	அவற்றிள் நிற்க {	அவற்றுக்குள்ளே நிற்கும் உப
	தரித்திருக்கிற தானும்	கும் பிரான் {	காசகனும்;

வெலி கமழ் { பரிமளம் மிக்க சோலைகளை சோலை { புடைய	ஆர் உயர் உண்ட	ஆத்ம வஸ்துவை மேல் விழுந்து அகப்பவித்த
தென் காட்கரை என் அப்பன்—;	திரு அருள்	வியாமோஹத்தை
சிறிய என் மிகவும் கூடாது எனனுடைய	அறிகிலேன்	அறிகின்றிலேன்.

***—தான் சேஷியாயும் ஜகத்தெல்லாம் சேஷபூதமாயும் முறைதப்பாமல் எல்லா ரோடுங் கலக்கிறவன் * நீசனேன்றிறையொன்றுமிலேனென்ன நின்ற அகிகூடா த்ரண என் பக்கலிலே காட்டும் வியாமோஹம் இன்னதென்று என்னால் சொல்லமுடிகிறதில்லையே யென்று தடுமாறுகிறார். “சிறிய வென்னுருயிருண்ட திருவருளை அறிகிலேன்” என்று அந்வயிததுப் பொருள் கொள்ளுகிறவிதமொன்று கிடக்க, அறிகிலேன் என்று பாட்டினடியிலேயுள்ளதைத் தனிப்பட அந்வயிப்பது மொருபுடையுண்டு; “உகப்பாலே செய்தானோ? இவ்வஸ்துவை யழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறிலேன்” என்பர் நம்பிள்ளை. இப்படி வினைமுற்றை தனியே அந்வயித்து விட்டால் “சிறிய வென்னுருயிருண்ட திருவருளே” என்றதற்கு வினை முற்று எது? என்னில்; வினைமுற்று வேண்டாவே; திருவருளே! என்று ஈடுபட்டாக முடிக்கிறபடி.

தன்னுள் அனைத்துலகும் நிற்க நானும் நெறிமையால் அவற்றள்ளிற்கும் பிரான்—உல கங்களெல்லாம் தன்னுடைய ணங்கல்பத்தைப் பற்றிக்கிடக்க, தான் அவற்றினுள்ளேதன் சேஷிதவமுறை தப்பாதபடி நிற்குமவன். இப்படிப்பட்டவன் வெறிகமழ் சோலைத் தென் காட்கரை யென்னப்பனாயிருந்து கொண்டுமியேனான என்னுடைய நற்சீவனைக் கபலிகரித்த வியாமோஹம் என்னே! ... (4)-

திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து*
உருவமுமாரூயிரும் உடனேயுண்டான்*
திருவளர்சோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்*
கருவளர்மேனரி என் கண்ணன்கள்வங்களை.

(5)

திரு அருள்செய் { என்னிடமிருந்து அடிமை கொள்ளுகையாகி திருவரு பவன் போல { னைச் செய்பவன் போல அபி நமம் காட்டி	திரு வளர் { அழகு மிகுந்த சோலைகளை சோலை { புடைய
-என் உள் புகுந்து { என் நெஞ்சிலே புகுந்து...	தென் காட்கரை என் அப்பன்—;
-உருவமும் ஆர் { உடலையு முயிரையும்	கரு வளர் மேனரி { சாம்சிறம் விஞ்சின திரு மேனரிய புடையவனாக் கொண்டு
-உடனே உண் { ஹேய உபாதேய விபாக மில்லாத படி ஏகீ தியாக அனுபவித் தான்;	என் கண்ணன் { எனக்கு விதேயனாயிருந்த அப் பெருமானுடைய வஞ்சனை யிருக்கிறபடி என்னே!.

***—எம்பெருமான் என்னை யடிமை கொள்வான்போலே புகுந்து என்சரி ரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க பஜியா நின்றானே! இது என்ன வியாமோஹம்! என்று வியக்கிறார். திருவருள் செய்பவன்போல என்னுள் புகுந்து—அடிமை கொள்ளுகையையே திருவருள் செய்கையாக ஆழ்வார், திருவள்ளம் பற்றியிருப்பது. என்னிடத்தில் கைக்கர்ய வருத்தி கொள்ளுகையாகி திருவருளைச் செய்பவன்போல உன்னை புகுந்து அருளைத்தான் செய்கையன்றிக்கே தான் பெற்றானுபிரா நின்றான். *வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்* என்று நான் பார்த்தவத்தனை; அவன் இங்கனே பாரித்துப் பேறு தலைக்கட்டப் பெற்றான். அதாவ தென்னென்னில்; [உருவமும் ஆருயிரும் உடனே யுண்டான்.] திருவருத்த முதற் பாட்டிலே “அழுக்குடம்பு” என்று தாம் வெறுத்ததை அவன் விரும்பப்புகுந்தான். இங்கே நம்பிள்ளை

யீடு விடுக்கத்தக்கது;—“அவனங்கோரத்துக்கு முன்பு இவர் தேஹத்தையே விரும்பிப் போந்தார்; அவன் இவரை யங்கேரித்த பின்பு இவர் தம் தேஹத்தை வெறுக்க அவன் இவருடைய தேஹத்தை விரும்பப் புக்கான்; இவர்க்கு அவனோட்டை ஸஹவாஸம் ஸ்வரூப, ஜ்ஞானத்துக்கு உடலாய்த் து; அவனுக்கு இவரோட்டை ஸஹவாஸம் தேஹாத்மாபிமானத்துக்கு உடலாய்து” என்று. ஆகியும் உடனே யுண்டானென்கையாலே—தேஹமென்று ஹேயதாபுத்தியும் ஆத்மாவென்று உபாதேயதாபுத்தியு மில்லாமல் இரண்டிலும் துலயமான, ப்ரதிபத்தியைய சிய கொண்டானென்பது விளங்கும்.

இப்படி உண்டவன் யாவனென்ன. திருவள்ளுசோலைத் தென்காட்கரை யென்னப்பன்; என்கிறது. ஆழ்வாரை புஜித்து அவன் செழிப்புக் கொண்டமை அவனளவிலே நில்லாமல் அவனுறைபு மூரிலுள்ள சோலைகளிலும் ஏறிப்பாய்ந்தது போலும். (5).

என்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச்செம்மாய்நிற்கும்*
அங்கண்ணனுண்ட என்னுயிர்க்கோதிது*
புன்கண்மையெய்திப் புலம்பியிராப்பகல்*
என்கண்ணனென்று அவன்காட்கரையேத்துமே. (6)

என்கண்ணன்	{	என் பக்கல் பிச்சேறின கண்ணனுடைய	என் ஆர் உயிர்	{	இந்த என்னுத்தாவானது
கன்வம்		வஞ்சனைகளானவை	இது		
எனக்கு		கள்ளகவடறியாத வெணக்கு	புன்கண்மை		தைன்யத்தையடைந்ததாகி
செம் ஆப நிற்கும்	{	செம்மையாகவே ஆர் ஜவமென்றே தோன்று நிற்கும்;	எய்தி		
அங்கண்ணன்	{	அவன் வியாமோஹத்தாலே மிகவும் சபலனாகக் கொண்டு	என்கண்ணன்	{	எனக்கு விதேயனுளவனே!
உண்ட		புஜிக்கப்பெற்ற	என்று இரா		யென்று இரவும் பகலும்
கோது		(அதனுலே) நில்லாமான	பகல் புலம்பி		சுதரியமுது
			அவன் காட்		அவனுடைய திருக்காட்கரைப்
			கரை ஏத்தும்		பதியையே சொல்லா நின்
					றது.

* * *—ஒருவனைக் கள்ளனென்றறிந்தால் அவனுடைய ஸஹவாஸத்தை விட்டுவிடுதல் போல, எம்பெருமானுடைய வஞ்சகங்களை யறிந்த நீர் அவனை விட்டு அகல் வேண்டாவோ வென்ன; என் செய்வென்? அவனைக் கண்டவாறே அவனது வஞ்சனைகளை மெய்யென்று கொள்ளும்படி கேர்ந்து விடுகிறதே யென்கிறார். என்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்—என்னோடு கலக்கிறபோது எனக்கே ஆற்றுத் தீர்த்தவனாகக் காணப்படுகின்ற அவனுடைய வஞ்சனங்களானவை எனக்கு நுஜுவாயே தோற்றுகின்றன. ஒருநாள் அவன் களவிலே யகப்பட்டால் பின்னை மீளமாட்டேன்; அவன் முகத்திலே விழித்தவாறே அவன் செய்யுமவைபெல்லாம் மெய்யாகவே தோற்று மெனக்கு. “எனக்குச் செம்மாய் நிற்குமென்றத்தை எனக்குச் செம்மாயிருக்கு மென்று ஒரு தமிழன் நிர்வஹித்தான்” என்பது ஈடு. கீழ்ப்பாட்டின் முடிவு ‘நங்கண்ணன் கள்வங்களை’ என்றிருக்கையாலே இப்பாட்டின் தொடக்கமும் அந்தாதித தொடடைக்குச் சேர அப்படியே யிருக்க வேண்டாவோ வென்று சங்கித்து அதனுல் குறையொன்றுமில்லை; பொருளிசை யந்தாதியாயிருக்கும்—என்று ஒரு ஸமாதான மருளிச் செய்து, இரண்டிடங்களிலும் ஒரே பாடமாகவுமாம் என்றுமருளிச் செய்வார் நம்பினீர்.

என் ஆரயிர் அங்கண்ணனுண்ட கோது—இந்த என் ஆத்மாவானது வ்யாமோஹத்தினைல்லையிலே நின்ற அவனுல் புஜிக்கப்பட்டு நில்லாமாயிற்று என்றபடி. அங்கண்ணன் என்றதற்கு அதிசயலன் என்று பொருள். “அதிப்ரவணரை அங்கண்ணர் என்னக்கடவதுதே” என்பர் நம்பினீர்.

இப்படி என்னுருயிர் கோதாய்ப்போனாலும் “உள்ளம் புகுந்து என்னை நைவித்து
காளுமுயிர்ப்பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்” என்று ஆண்டாளருளிச் செய்த கணக்கிலே
பின்னையும் உயிர்க்குச் சிறிது ஸாரங்கொடுத்துப் பரிமாறத் தொடங்கவே, புன்கண்மை
யெய்தி—தைவத்தை யடைந்ததாயிற்று இவ்வாத்மா, அதனாலே, என் கண்ணனென்று
இராப்பகல் புலம்பி அவன் காட்கரை யேத்தும்—முன்பு எனக்கு விதேயனாயிருந்தவனென்று
சொல்லி இரவும் பகலும் கூப்பிட்டு அவனுறையுமிடமான திருக்காட்கரைத் திருப்பதியைக்
கொண்டாடா நின்று. பசித்தவன் பழங்கணக்குப் பார்க்கிற ரீதிபோலும். ... (6)

காட்கரையேத்தும் அதனுள்கண்ணுவென்னும்*
வேட்கைநோய்கூர நினைந்துகரைந்தும்*
ஆட்கொள்வானெத்து என்னுயிருண்டமாயலல்*
கோட்குறைபட்டது என்னுயிர்கோளுண்டே.

(7)

ஆள் கொள்வான் { ஒதது {	அடிமை கொள்வாரைப் போலே (புகுந்து)	காட்கரை எத் தும் {	அவனுறையுமிடமான திருக் காட்கரையைப் புகழா நின்று; அத்திருப்பதியிலே நிர்க்கி கண்ண வென்று அடியா நின்று; (அவ்வளவுமன்றிச்சே)
என்உயிர் உண்ட மாயலல் {	என்னுத்மாவைக் கொள் கொண்ட மாயப்பெருமானாலே	அதனுள்கண்ண என்னும் {	அத்திருப்பதியிலே நிர்க்கி கண்ண வென்று அடியா நின்று; (அவ்வளவுமன்றிச்சே)
கோள் உண்டே {	புஜித்துக் கொள்ளப்படச்செய் தேயும்	வேட்கை நோய் கூர {	காதல் நோய் மிகப்பெற்று (அவனுடைய பரிமாற்றங்களை) நினைத்த உருகி சிதிலமாகா நின்று.
கோள் குறை பட்டது {	போகம் மிசுசப்பட்டிருக்கிற தென்னலாம்படியிருக்கிற	நினைந்து கரை ந்து உரும் {	அவனுடைய பரிமாற்றங்களை) நினைத்த உருகி சிதிலமாகா நின்று.
என் ஆருயிர்	என்னுத்மாவானது		

***—என்னை யடிமை கொள்வாரைப்போலே வந்து புகுந்து என்னுயிரை மாளப்
புஜித்து, பின்னையும் புஜியாதான்போலே கிடந்து படாநின்றனென்கிறார். காட்கரையேத்தும்—
அவனைக் காட்டிலும் அவனிருக்குமுரிலே ஆசை மிகுந்து அவ்வுரையே யேத்தாநின்றது
என்னுருயிர். ஊருக்கு அவனாலே யேற்றமாய், அவனுக்கு ஊராலே யேற்றமா யிருக்கை
யாலே ஊரையுஞ் சொல்லி அவனையுஞ் சொல்ல வேண்டி யிருத்தலால் அதனுள் கண்ணு
வென்னும்—திருக்காட்கரைப் பெருமானே! என்று அவ்வுயின் ஸம்பந்தத்தை யிட்டு அவனையு
மேத்தாநின்றது. பரமபதநாதனென்றால் ஏற்றமில்லையே; அவ்விடத்திலும் இவ்விடத்தில்
வாஸத்தாலே ஏற்றம் பெறுவோமென்று வந்து இங்கே நின்று ஏற்றம் பெற்றனனாதலால்.

வேட்கை நோய்கூர நினைந்து கரைந்து உரும்—அவ்வுரையும் அவ்வுயிர் பெருமானை
யும் நினைத்த மாத்நிரத்திலேயே காதல் நோய் அதிகரிக்கும்; அதனால் தரவீபாவமும்
சைதிலயமும் விளையும். இப்படியெல்லாமாகைக்கு அடியேதென்னில்; பின்னடிகளால் அது
சொல்லுகிறது. “கீழ் திருவருள் என்று மறைத்துச் சொன்னதை வெளியிடுகிறார்” என்பர்
நம்பிள்ளை. அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து என்னை சூன்யமாக்கின ஆச்சர்ய
பூதனாலே என்னுருயிர் கோளுண்டே கோள் குறைபட்டது—என்னுத்மா நிச்சேஷமாக
புஜிக்கப்படா நிற்கச்செய்தேயும் இத்தலையிலேசிறிது சேஷித்தது. இங்கனெ சொல்லுகைக்குக்
கருத்தென்? என்னில்; இன்னமுயிருந்து கிலேசப்படக் காண்கையாலே சிறிது சேஷயிருந்
தாக வேண்டுமே; அது கொண்டு சொல்லுகிறது. ... (7)

கோளுண்டானன்றிவந்து என்னுயிர்தானுண்டான்*
நாளுநாள் வந்து என்னேமுற்றுவந்தானுண்டான்*
காளநீர்மேகத் தென்காட்கரையென்னப்பற்கு*
ஆளன்றேபட்டது என்னொருயிர்பட்டதே.

(8)

கோள் உண்	{ என்பக்கல்	ஒரு பகாரம்	காளம் நீர்	{ கறுத்த நீர் கொண்டெழுந்த
டான் அன்றி	{ கொண்டல்லாமல்	நிாஹே	மேகம்	{ மேகம் போன்ற வடிவை
வந்து	{ துகமாக வந்து			{ யுடைய
என்உயிர் தான்	{ என் னுத் த மாலை யதபவித்	தென் காட்கரை	திருக்காட்கரை	{ யெம்பெரு
உண்டான்	{ தான்;	என் அப்பற்கு	மானுக்கு	
	{ (அவ்வளவேயன்றியே)	ஆன் பட்டது	கான் அடிமைப் பட்டவத்	
நான் நானும்வந்து	நான் தோறும் வந்து	அன்றே	தனையே யன்றே;	
என்னை முற்றவும்	{ என்னைச் சிறிதும் சேஷியாதபடி	என் ஆருயிர்	என்னை இவ்வனை படுத்த	
தான் உண்டான்	{ பூர்த்தியாக புஜித்தான்;	பட்டதே	{ வேணுமோ?	

***—எம்பெருமானே யதபவிக்குமாழ்வார்க்கு “எப்பொழுதும் நான் திங்களாண் டேழி யூழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதமே” என்னும்படி நித்யா பூர்வமாயிருக்கிறப்போலே எம்பெருமான்னக்கும் ஆழ்வாருடைய அதுபவம் நித்யாபூர்வ மாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். நான்தோறும் என்னை புஜியாநின்றாலும் பெருப்பேறு பெற்றுப்போலே வந்து புஜியாநின்ற இப்பெருமானுடைய குணத்தை என்னென் னென்றிவந்து என்னுயிர் தானுண்டான் (1) என்னிடத்தில் ஓர் உபகாரமும் கொள்ளாமலே நிர்ஹேதுகமாக என் ஆத்ம வஸ்துவை யதபவித்தான். (2) இதற்கு முன்பு இப்படிப்பட்ட தொரு சரக்குக் கொண்டறியாதவன்போல் என் பக்கலிலே அபிரிவிசைக்கொண்டான். (3) என்னுலே தான் கொள்ளப்படாதிருக்க, தான் என்னைக் கைக் கொண்டான். இம் மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று வாகியின்றியே மிகச் சிறக்கும். இவற்றுள் முதற்பொருளும் மூன்றாம் பொருளும் தாற்பரியத்தில் விசேஷ பேதமின்றி யிருந்தாலும் சப்தார்த்தம் கொள்ளும் வகையில் வாசி பெற்றிருக்கும்.

நாளுநாள் வந்து=ஒருநாள் புஜித்து ‘இது நாம் புஜித்ததேயன்றே’ என்று பழமை தேதன்றி அருசியோடிருப்பானல்லன். “அவனுடைய *அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் னாவமுதமிருக்கிறபடி” என்பர்: நம்பிள்ளை. என்னை முற்றவுந் தானுண்டான் = ‘என்னை’ என் பது அதுமறந்தமான ஆத்மவஸ்துவைத்தானே; அது அனுபரிமாணமாயன்றே விருப்பது; முற்றவும் என்று சொல்லுவதற்கு விஷயமில்லையே யென்று சங்கித்துக்கொண்டு நம்பிள்ளை யருளிச் செய்வது கானீர்—“அனுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விபுவான தான் விளாக்குலே கொண்டு அதுபவித்தானென்கிற வித தனக்கு ஏற்ற மாம்படி நெளரவியாநின்றான்” என்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் பரமதாற்பரியம் யாதெனில்; ஆழ்வாருடைய ஆத்மவஸ்து அனுவா யிருந்தாலுங்கூட அளவு கடந்த பாரிப்புக்கொண்ட ஸர்வேச்சுவரன் அதுபவிக்குமிடத்து இவ்வனுவஸ்துவையும் பெரியதாக்கிக்கொண்டு அதுபவிப்பதாக ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் என்பதாம் இதற்கு ஒரு தா ஹ ரணம் காட்டலாம்; கண்ணபிரான் விதூரர் திரு மானிகைக்கெழுந்தருளின போது விதூரர் கண்ணனுக்கு அன்ன மிட்டாரென்பதைச் சொன்ன முனிவர் “விதூர அந்நமுபாஹரத்” என்றார்; அந்த அன்னத்தைக் கண்ண னமுது ரெய்ததைச் சொல்லுமிடத்து அந்தமுனிவர்தாமே “விதூரந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணபந்திச்” என்றார், விதூரிட்ட அன்னத்தை ஏகவசனத்தாலே சொல்லி, கண்ண

எழுது செய்த அந்த அன்னத்தையே பஹுவசந்தாலே நிர்தேசித்திருப்பதில் ஒரு விசேஷார்த்தம் தோன்றுமே; அதுவே யிண்டு நினைக்கத்தக்கது.

இப்படி யென்னை யதுபவிப்பவனுை திருக்காட்கரையப்பனுக்கு, ஆளன்றே பட்டது * என்றாயிர் பட்டதே—அடிமை புக்கதாக நினைத்திருப்பதத்தனையே; ஆத்மா படுப்பாடு வாசாமகோசரம் என்றபடி, எம்பெருமானோடு எதிரம்பு கோப்பவர்கள் உடம்பையிழப்பதோ, புண்பட்டதுக்கு மருந்து வைத்து ஆற்றுவதோ இத்தனையே செய்வது; உயிர் கோவுபடுவ தென்பது அவர்களுக்கில்லை; இது ஆழ்வார்க்கே, அம்புபடுத்தும் பாட்டுக்கும் திருக்குணம் படுத்தும் பாட்டுக்கும் நெடுவாசியுண்டே. .... (8)

ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது*

பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதோர்*

காரேழில்மேகத் தென்காட்கரைகோயில்கோள்*

சீரேழில்நாந்தடந்தோள் தேய்வவாரிக்கே.

(9)

பேர் இ த ழ்	பெரிய வி த டை யு டைய	சீர் எழில் நால்	அழகுமிக்க நான்கு திருத
தாமரை கண்	தாமரை போன்ற திருக்கண்	தட தோள்	தோள்களோ யுடையரூப
	களையும்	தெய்வம்	தெய்வங்களுக்குக் கடல்போன்ற
கனி வாயது ஓர்	கனிபோற் சிவந்த வாயையு	வாரிக்கு	வனான பெருமானுக்கு
	முடைத்தாயிருப்பதொரு	எனது உயிர்	என்னுத்தமா பட்டபாடு
கார் எ ழி ல்	கறுத்தழகிய மேகம் போன்ற	பட்டது	
மேகம்	வடிவை யுடையவனாய்க்		வேறு யா ரு டைய ஆத்மா
	கொண்டு	ஆர் உயிர் பட்	பட்டது? (கான் பக வத்
தென்காட்கரை	திருக்காட்கரையை உறைவிட	டது	விஷயத்தில் பட்டபாடு ஒரு
கோயில்கோள்	மாக்க கொண்ட		வரும் படவிலை யென்கை)

* * *—சிறப்பாட்டில் “ஆளன்றே பட்டது என்றாயிர் பட்டது” என்றார்; எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களில் ஈடுபட்டவர்களான எல்லார்க்குமே இது வஹஜந்தானே; உமக்கு மாத்திரம் அஸாதாரணமோ! என்று சிலர் கேட்பதாகக்கொண்டு நான் பட்டது யாரும் பட்டிலரென்கிறாரிப்பாட்டில். எனதுயிர் பட்டது ஆருயிர் பட்டது? = நான் பட்ட பாட்டை நித்யவஸூரிகளிலேதான் பட்டாருண்டோ? குணதபவமே யாத்ஸாயான நித்யவஸூரிகளும் இப்பாடு பட்டிலரே. “இங்கு எனதுயிர் பட்டது அங்கு ஆருயிர் பட்டது” என்று எம்பெருமானாரருளிச் செய்வாரம். ஆழ்வாருடைய உயிர் அழிந்தற்கு வேறுதக்கனைச் சொல்லு கிறது மேல்; [பேரிதழ்த்த தாமரைக்கண் கனிவாயதோர்] திருக்கண்களும் திருவதாமும் படுத் தினபாடு. [காரேழில்மேகத் தென்காட்கரை கோயில் கோள்] வடிவுபடுத்தின பாடும் கோயில் படுத்தின பாடும். [சீரேழில் நாற்றடந்தோள்] *கற்பகக் காவன நற்பல தோள்கள் படுத்தின பாடு.

தேய்வவாரி—எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வாரிட்ட திருநாமங்களுள் இதுவுமொன்று; வாரி யென்னும் வடசொல் ஜலத்தைச் சொல்லுமதானும் ஜலநிதியான கடலைக் குறிக்கு மிங்கு, தைவங்கள் படுக் கடல்; தைவங்களுக்கு உத்பாதகனென்றபடி. “தேய்வவாரிக்கு எனதுயிர் பட்டது ஆருயிர் பட்டது” என்று அங்வபம். ... (9)

வாரிக்கொண்டு உன்னைவிழங்குவன்காணிலென்று*

ஆர்வற்றவேன்னையோழிய என்னில்முன்னம்

பாரித்து*தானென்னை முற்றப்பருகினுண்*

காரோக்கும் காட்கரையப்பன் கடியனே.

(10)

உன்னை மாணில்	உன்னைக் காணப்பெற்றில்	தான் என்னை	என்னை நிச்சேஷமாசக் கபள்
வாரிக் கொண்டு		முற்ற பருகி	கரித் தவனான
விழுங்குவன்	கபளிகரிப்பேனென்று	ன	
என்று		கார் ஒக்கும்	காளமேகம் போன்ற திருச்
ஆர்வு உற்ற	ஆசைகொண்ட	காட்கரை அப்	காட்கரையப்பன்
என்னை ஒழிய	என்னவன்றியே	பன்	
என்னில் முன்	(இப் படி செய்யவேணு	கடியன்	ஸ்வகார்யத்தில் பதற்ற முள்ள
னம் பாரித்து	மென்று) எனக்கு முன்னமே		வன்.
	மனோதித்து		

***—திருவாய்மொழி யாயிரத்தினுள்ளும் இப்பாட்டு உபிரானதென்னலாம். ஈச்வர லாபம் சேதநர்களுக்குப் புருஷார்த்தமா? சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் புருஷார்த்தமா? என்றொரு விசாரம் ஸம்பந்தாய ரஸிகர்கள் செய்வதுண்டு; சேதநலாபந்தான் ஈச்வரனுக்குப் புருஷார்த்தம் என்பதே லித்தாந்தம். எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டியவதாராதிமுகத்தாலே க்ருஷி பண்ணுவதெல்லாம் ஒரு சேதநன் நமக்குக் கிடைப்பனென்கிற நப்பாசையினாலன்றோ. சீதைபிலே *ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லபஃ* என்று கண்ணீர் பெருக கின்று சொல்லுகிற வார்த்தை யன்றோ. *வாஸுதேவஸ் ஸர்வ மென்றிருக்கிற மஹாத்மா எனக்குக் கிடைக்க வில்லையே! என்றன்றோ சொல்லுகிறது. பாடுபட்டுத் தேடிப்பார்த்தும் கிடையாமையாலே வருங்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தை இது என்று நன்கு தெரிகிறதன்றோ. எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *அநாவ்ருத்தி ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் (அதாவது ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவில்) *நச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்ஸல்பஃ அத்யர்த்தப்பிரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி* என்பதில் “ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா” என்கிற அற்புதமான ஸ்ரீஸூக்தியினால் இப்பரமார்த்தத்தைப் ப்ரகாசிப் பித்தருளினார். இப்பரமார்த்தத்தனை ஆழ்வார் ஸ்வாதுபவ முகத்தாலே இப்பாட்டில் தெளிய வைத்தருள்கிறார்.

இப்பாட்டில் “என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப் பருகினான்” என்றது ஸத்ஸம்பந்தாய ரஸிகர்களின் நெஞ்சை யுருக்கும் வார்த்தை. “உன்னைக்காணில் வாரிக்கொண்டு விழுங்குவேன்” என்று தாம் ஆசைப்பட்டிருந்ததாகவும், தமக்கு முன்னே நெடுநாளாக எம்பெருமான் தம் விஷயத்தில் இங்கனே பாரித்திருந்து தன்னுடைய மனோ ரதமே தலைக்கட்டப் பெற்றான்—என்றருளிச் செய்தவிதனால்—ஸ்வகத ஸ்விகாரத்தினுங்காட்டில் பரகத ஸ்விகாரமே வலிதென்றும், அதுதான் முற்பட்டதாயிருந்து கார்யகரமாகின்ற தேன்தும் சொல்கிறாயிற்று.

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் “என்னுயிருண்ட மாயன்” என்றும், “என்னுயிர்தானுண்டான்” என்றும் “என்னைமுற்றவுந் தானுண்டான்” என்றும் எம்பெருமான் உண்டபடியைச் சொன்னார்; உண்டவனுக்குத் தண்ணீரும் அபேகஸ்தமாயிருக்குமே; தண்ணீர் குடித்தபடி சொல்லிற்று இப்பாட்டில் தானென்னை முற்றப் பருகினான்” என்று. இவருடைய *உண்ணுஞ் சோய பருகுநீர் அவன்; அவனுடைய *உண்ணுஞ்சோய பருகுநீர் இவர். (10)

கடியலாய்க் கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்றன்னை*
கொடிமதிள்தென்னருகூர்ச் சடகோபன்சொல்*
வடிவமையாயிர்த்து இப்பத்தினுல்சன்மம்
முடிவெய்தி*நாசங்கனென்களெங்கானலே.

கடியன் ஆய் கஞ்	விரைந்து கம்ஸனைக் கொன்ற	இ பத்தினால்	இப்பதித்தினால்
சனை கொன்ற	கண்ணபிரான் விஷ்டமாக	எம் சன் மம்	நம்முடைய ஜன்ம பரம்பரைகள்
பிரான் தன்னை		முடிவு எய்தி	முடிவு பெற்று
கொடி மதிள்			
தென் குருகூர்	ஆழ்வாருளிச்செய்த	கானல்	{ கானலென்னும்படியான ஸம்
சடே கோபன்			ஸாரம்
சொல்			
வடிவுஅமை ஆய்	சொற்பொருளெரு பொலிந்த	நாசம் கண்டா	நாசமுடைந்தொழிபு மென்பது
ரத்து	ஆயிரத் தினுள்ளும்	கள்	திண்ணம்.

***—இந்தத் திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பிறவி முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸார மும் நசுக்குமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். கீழ்ப்பாட்டின் முடிவில் “காட்கரையப் பன் கடியனே” என்றார் : இப்பாட்டின் தொடக்கத்தில் “கடியனாய்” என்கிறார்; சொல் ஒன்றாயிருந்தாலும் பொருள் வேறுபட்டிருக்கும். “காட்கரையப்பன் கடியன்” என்ற விடம்—தம்மை யதாபவிப்பதில் விரைவு கொண்டவன் என்றபடி. “காற்றிற் கடியனாய்” என்றதுபோல. இங்கே, *கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்ற பிரானென்றது—கோபத்தை யேறிட்டுக்கொண்டவனாய்க் கம்ஸனை முடித்தவனென்றபடி.

கஞ்சனைக் கொன்ற பிரானென்றவுடனே “கொடிமதிள் தென்குருகூர்” என்கையாலே இந்த ஸம்பியாஹாரத்திற்குச் சேர நம்பிள்ளை யருளிச் செய்வது பாரீர்—“கம்ஸ விஜயத்துக்குக் கொடி கட்டிற்று திருநகரியிலேயாய்த்து. ஸ்வாமி விஜயத்துக்கு உரியவடியா ரிருந்தவீடத்தேயிறே கொடி கட்டுவது” என்று.

வடிவு அமை ஆயிரம்=எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் யாவும் அழகாக அமையப் பெற்றவாயிரம் என்றபடி. அதில், இப்பத்தினால் சன்மம் முடிவெய்தி=கிதையில் *ஜந்ம கர்மச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜன்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜூந.* என்று தன்னுடைய அவதார சேஷ்டிதங்களை யதுஸந்திப்பார்க்குச்சொன்ன பலனைப்பெற்று, எங்கானல் நாசங்கண்டிகள்-கானலாவது ம்ருகத்ருஷணிகை; ஒன்றாயினிற்றிக்கே வீணையைப் பிறப்பிக்குமது கானலெனப்படும்; அப்படிப்பட்டதான இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குக் கானலெனும் பெயர் மிகப் பொருந்தும். ... .. (11)

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்
ஒன்பதாம்பத்து ஆறந் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—எங்கானலகங்கழிவாய்.

உரையவதாரிகை—கிழத்திருவாய்மொழியில், ஒருவாறு குணஸ்மரணத்தாலே தரிக்கும்படி செய்துவைத்தா எனம்பெருமான்; குணங்களை ஸ்மரிக்கண்மரிக்க, அப்பெருமானே நேரேகாணவேண்டும்படியான விடாய்மிக்கது, அதனாலே தூதுவிடுவதாயிற்று இப்பதிகம். திருவாய்மொழியாயிரத்திலும் தூதுவிடும் பதிகங்கள் நான்கு; (1) * அஞ்சிறைய மடநாராய். (2) * வைகல் பூங்கழிவாய். (3) * பொன்னுள காளீரோ. (4) இத்திருவாய்மொழி. * அஞ்சிறைய மடநாராயில் அபராதஸஹத்வமாகிற கடிமரணம் பற்றாசாக விபூஹத்திலே தூது விட்டார். * வைகல்பூங்கழிவாயில் ஆச்ரித ஜகக்ஷண தீக்ஷிதத்வம் பற்றாசாக விபவத்திலே தூது விட்டார்; *பொன்னுளகாளீரில் ஜகரஸ்யம் பற்றாசாகப் பரத்வத்திலும் அந்தர்யாயித்வத்திலும் தூது விட்டார். இனி இத்திருவாய்மொழியில், அவனுடைய வடிவழகு பற்றாசாக அர்ச்சையிலே தூது விடுகிறார்.

மேலிரண்டாம்பாட்டில் “திருமுழிக்களத்து—தமரோடு அங்குறைவார்க்கு” என்ற கையாலே, *பின்னரை வணங்குஞ் சோதியான திருமுழிக்களத்தில் தம் பரிஜத பரிவாரங்க ளோடே கூடிச் சூலாவாரின்றராவர்; அதனாலே நம்மை மறந்தார் போலும்; *செங்கமலத் தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனி யழகை நினைப் பூட்டி “இப்படிப்பட்ட வடிவழகிலே யீடுபட்ட பரங்குசாயகி உம்மைப்பிரிந்து தரித் திருக்கவல்லனோ வென்று சொல்லுங்கோள்” என்று சில பறவைகளைக் குறித்துச் கூறித் தூது விடுவதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி. ... .. *

எங்கானலகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங்கினிதமரும்*

செங்காலமடநாராய் திருமுழிக்களத்துறையும்*

கொங்கார்பூந்துழாய்முடி யெங்குடக்கூத்தர்க்கென்தூதாய்*

நங்கால்களென்தலைமேல் கெழுமீரோநுமரோடே.

(1)

எம் கானல்	} எங்கள் உத்யானத்தில் உள்	எம் குடக்கூத்	} குடக்கூத்தாடும் எம்பெருமா
அகம் கழிவாய்		தற்கு	
இரை தேர்ந்து	} இறங்கி கழியிலே	என் தூது ஆய்	} என் தூதாய்ச்சென்று
இங்கு இனிது			
அமரும்	} இங்கே பொருத்தி வர்த்திக்கிற		(திரும்பிவருது)
செம் கால் மட			
நாராய்	} சிவந்த காலையுடைய அழகிய நாராயே!	தமரோடே	} உன்னைச் சேர்ந்தவர்களோடுங் கூட
திருமுழிக்			
களத்து உறை	} திருமுழிக்களத்திலே நித்யவா	நம் கால்கள்	} (எனக்காக வழிநடந்த) உங்க ளுடைய கால்களை
யும்			
கொங்கு ஆர்பூ	} தேன் மிஞ்சத் திருத்தழாயை அழாய் முடி	என் தலை மேல்	} எனது தலைமீது
அழாய் முடி			
		கெழுமீரோ	} சேர்க்கிறீர்களா? [சேர்ச்ச வேணும்].

* * *—பறவைகளே தூதுவிடுகிற பதிகமானாலும், ஆசாரியர்களே இங்குப் பறவைகளாகக் கருதப்படுகிறார்களென்பதை இம் முதற் பாட்டில் தெளிய வைத்தருளுகிறாழ்வார். “நங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே” என்னுமீற்றடி அமைந்த அழகை என் சொல்வோம்!. முதற் பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் தூது போகைக்கு வண்டுகளை யழைக்கும்போதே “எம்மீசர் விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடிக்கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும்

வணடுகளே!” என்றார். எம்பெருமானுடைய திருவடியினையின்கீழ்த் தம்மைச் சேர்ப்பிக்க வல்ல ஆற்றல்வாய்ந்த ஆசாரியர்களையே துதர்களாகக் கொண்டதாய் நன்கு காட்டியருளினார். அப்படிப்பட்ட ஆசாரியர்கள் ஸபரிவாரராகத் தம் தலைமீது திருவடிகளை வைக்கப் பெறுவதே பெறுப்பேறு என்னுமிடத்தை முடிவான இத்துதுபதிகத்திலே உயிராகவைத்து அருளிச் செய்குராயிற்று.

எங்கானல்—என்ற விடத்து நம்பிள்ளை யீடு பரம்போக்யமானது;—“பகவத் விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐகர்ஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க, எம் என்றது—ஒன்றைத் தம்ம தாக்கிக் கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாத உபகாரஸம்ருதியாலே சொல்லுகிறது, பிறர்க்கு உபகரிக்கக்கூக வரும் மமகாரம் உத்தேச்யமாயிருக்கும்மே. தன்னை பகவத் விஷயத்துக்கு ஆக்கினவன்றே தன்னதடங்கலும் அங்குத்தைக்கு சேஷமாயிருக்க, உபகாரஸம்ருதியிதே இப்படி சொல்லுவித்தது. ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கும் அடி இதுவிதே” என்று, ‘எம் கானல்’ என்று மமகாரம் தோற்றச் சொல்லுவது ஸ்வரூபவிருத்தமல்லவாவென்று சங்கை; ஏதாவதொன்றை ஸ்வகீயமாக்கி அத்தலைக்குக் கிஞ்சித்தகரித்ததாகவேண்டு மென்கிற ஆசையடியாக இங்கனே சொன்னதாகையாலே குற்றமில்லை யென்று பரிஹாரம்.

அகங்கழிவாய் இரை தேர்ந்து என்றது—அந்தாங்கமாய் வந்து வர்த்திக்கிறபடியைச் சொன்னவாறு. துதனுப்ப உங்களைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டாதபடி அருகே வந்து வர்த்திக்கப்பெற்ற பாக்கியம் என்னே! என்று உள்குழைந்து சொல்லுகிறபடி. ஸ்வாபதேசத்தில் ஆசாரியர்களைத் துது விடுவதாகச் சொல்லுகையாலே, எம்பெருமானார் திருமாளிகையிலேயே வந்திருந்து ப்ரவசனம் செய்தருளின பெரிய நம்பியைப் போன்ற ஆசாரியர்களை இங்குக் கருதுவதாகக் கொள்ளலாம். செங்கால மடநாராய்! என்று கால்களை விசேஷித்துச் சொல்லுகையாலே ஆசாரியன் திருவடிகளே தஞ்ச மென்கிற அர்த்தமும் காட்டப்படுகிறது .... (1)

நுமரோடும்பிரியாதே நீரும்நுமசேவலுமாய்*

அமர்காதல் குருகினங்காள் அணிமுழிக்களத்துறையும்*

எமராலும்பழிப்புண்டு இங்கென்? தம்மாலிழிப்புண்டு*

தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமேகைளிரே.

(2)

நுமரோடும் பிரி	} உங்களினத்தார்களை விட்டுப் எமராலும் பழிப்	} எம்மைச் சேர்த்தவர்களாலும்
யாதே		
நீரும் தும் சேவ	} தம்பதிகளாய்க்கொண்டு	} இருக்குமில்விரும்பில்என்ன ப்ர
லும்ஆய்		
அமர்காதல்	} கூடிக் களித்துவர்த்திக்கும்	})வகு என்
குருகுஇனங்		
காள்	} புடைய குருகினங்களை!	} நன்றல்லவர்?)
அணிமுழிக்		
களத்துஉறை	} வாஸம் பண்ணுகிற	} ஜனத்தோடே அங்கே நித்ய
பும்		
தம்மால் இழிப்	} புண்டு	} (அது காரணமாக)
புண்டு		

***—திருமுழிக்களத்திலே தாமும் தாமுக்கந்த அடியார்களுமாயெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பிலே நானும் வந்து அடிமை செய்யப் பெறலாகாதோ? அந்த கோஷ்டியிலே அங் வயிக்கைக்கு நான் அயோக்யனே வென்று கேளுங்கோளென்று சில குருகினங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறேன். [நுமரோடும் பிரியாதே] மேலே எம்பெருமானைச் சொல்லுமிடத்து “தமரோடு

அங்குறைவார்க்கு” என்று சொல்லுகையாலே அவன் தமரோடு கூடி வாழுகிறப்போலே ரீங்கள் தமரோடுகூடி வாழப்பெறுகிறீர்கள், அவனுடைய லாம்யாபத்தி உங்கள் திறத்திலே பளித்திருப்பதுபோலே என் திறத்திலும் பளிக்கவேண்டாவோ? அவன் தன் அபிமதர்க ளோடே கூடி வாழுகிறப்போலவும்; ரீங்கள் உறுகளபிமதர்களோடே கூடிவாழுகிறப் போலவும் நானும் என்னபிமதனோடே கூடிவாழும்படி செய்யவேண்டாவோ? என்பது குறிப்பு. “குறைவாளர்காரியம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ? உண்டார்க்கு, பட்டினி கிடந்தார்பசி பரிஹரிக்கப் பரப்தமிதே” என்பது ஈடு.

மூன்றாமடியை—“அணிமூழிக்களத்துறையும் தம்மாலிழிப்புண்டு எமராலும் பழிப் புண்டு இங்கு என்?” என்று அவ்விதத்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். திருமூழிக்களத்து நாயனார் யாத்ருச்சிகமாக ஒருகால் கலந்து கைவிட்டார்; அதுவே ஹேதுவாக பந்துக்களும் கைவிட்டார்களெனின? இப்படி அத்தலைவர்க்குமாகாதே உற்றருறவினர்க்குமாகாதே கைவல்யம்போலே யிருக்கிற இவ்விருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? என்றபடி.

தமரோடு அங்குறைவார்க்கு = எம்பெருமான் என்னையுபேக்ஷிப்பதற்கு ஹேதுவில்லை; ஆனாலும் திருமூழிக்களத்திலே தன்னை யுகந்த பாகவதர்களோடு கூடி வாழப்பெற்ற இனிமை யாலே என்னை மறந்திருக்கின்றவத்தனை என்று காட்டுவதும் இங்கு விவக்ஷிதம். அந்தத் தமரோடே நானும் ஒருவகைத் திருவுள்ளம்பற்றப் ப்ரபத்தியில்லையோ வென்று கேளுங்கள் என்றராயிற்று.

தக்கிலமேகேளீர்கள் தடம்புனல்வாயிரைதேரும்*
கொக்கின்ங்காள்குருகினங்காள் குளீர்மூழிக்களத்துறையும்*
சேக்கமலத்தலர்போலும் கண்ணைகால்செங்கனிவாய்*
அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனியடிகளுக்கே.

(3)

தட புனல் வாய் பெரிய ஜலாசயத்திலே	செம் கனி வாய்	} சிவந்து கனிந்த திருப்பவளத் தையுடையாய்	
இரை தேரும் இரை தேடித்திரிகின்ற			
கொக்கு இனங்கள் குருகு இனங்கள்!—;			
குளீர் மூழிக்	குளிரந்த திருமூழிக்களத்திலே	அக் கமலத்து	அந்தத்தாமரையின்
} களத்துறை	} நீய் வாஸம் பண்ணுமவ	} இலை போலும்	} யொத்த திருமேனியையு
செம் கமலத்து	செந்தாமரைப்	பூப்போன்ற	ஸ்வாமிக்கு
} அவர் போ	} திருக்கண் திருக்கை திருவடி	} தக்கில	} நான் தருந்திருக்கமாட்டோ
கால்			

* * *—திருவாய்மொழியாயிரத்தினுள் துது விடுகிற பதிகங்கள் நான்கென்று சொன்னோமே; அவற்றுள் ஒவ்வொரு பாட்டு உயிராக வைக்கப்படுகிறது. இப்பதிகத் திற்கு உயிரான பாட்டு இது; கீழ்ப்பாட்டில் * தமரோடு அங்குறைவார்க்கு * என்று சொன்னபடி தம்மை யுகந்த பாகவதர்களோடுண்டான சேர்த்தியில் இனிமையாலே, பிரிந்தார்க்கு உயிர்தரித்திருக்க வொண்ணாதபடியான தம்முடைய வடிவழகை மறந்து நம்மை நினையாதிருக்கின்ற ரூபத்தனை; இவ்வடிவழகைப் பிரிந்தார் தரிப்பரோவென்று அவ்வழகையறிவித்து விட்டால் வாராதிருக்கமாட்டாரென்று கொண்டு *சேக்கமலத் தலர்போலும் கண்ணைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலேபோலும் தக்கிலமே கேளீர்கள்* என்றும், *பூந்துழாய் முடியார்க்குப் பொன்னுழிக்கை யாருக்கு—தாம் தம்மைக் கொண்டு அகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே* என்றும் வடிவழகு பற்றுசாகத் துதுவிடுகிற பதிகமிது என்று அறிவதற்கு இப்பாட்டு நிதானமா

யிருக்கும். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (156.) *தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும்* என்ற சூனையில் *தமரோட்டை வாலம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்ந்தும் அர்ச்சை காலாந்துதுக்கு விஷயம்* என்பது காட்டப்பட்டிருப்பது முணர்க.

தீக்கிலமே கோள்கள் என்றதற்கு கம்பின்னை யீடு;—“நாம் ஒன்றிலே துணியும்படி அறுதியாகக் கேட்டுப் போருங்கோள். அவர் இன்னும் இதுவேனுமென்றிருந்தாராகில் ப்ராணிகளை வருந்தி நோக்கிக்கொண்டு கிடக்கவும், வேண்டாவென்றிருந்தாராகில் நாமு மொன்றிலே துணியும்படி அறுதியாகக் கேட்டு விடுங்கோள்” என்று. அதாவது, இரண்டத் தொன்று கேட்டு வந்து சொல்லுங்கோள்; இத்தலையில் அவர்க்கு அபேகையுளாதென்று தெரியவந்தால் வருந்தியாகிலும் பிராணனைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; அவர்க்கு அபேகையில்லை, உபேகையுதான் என்று தெரிய வந்தால் வேண்டுகூர்தனத்திலே துணிந்த பிராட்டியைப்போலே ஏதோவொரு வழியிலே துணிகிறேன் என்றவாறு.

கோக்கினங்காள் குருகினங்காள்—குருகு என்பது கொக்கிலே ஒரு ஜாதி பேதம். குருகு—கொய்யடிநாரை என்பர். [அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனி] கீழ் எட்டாம் பத்தில் (5-1.) *சாயல் சாமத் திருமேனி தண்பாசடையா* என்றதையும் இங்கு நினைப்பது. *तं पद्मदलपद्मम्* —தம் பத்மதளபத்மாசுத்ம்* என்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தை நிர்வ ஹிக்குமிடத்த இப்பாசரம் உதவியாகும். எங்கனெயென்னில்; பத்ரம் என்றாலும் தளம் என்றாலும் பர்யாயமாயிருக்க தளபத்ராசுத்ம் என்றது பொருள்துமோ வென்று சிலர் சங்கிப் பர்கள்; அதற்கு ஸமாதானமாவது, *அகூழ்மிந்தரியகாயயோ* *अक्षमिन्द्रिकायो* * என்ற நிகண்டின்படி அகூழ்சுப்தமானது கண்ணையும் மேனியையும் சொல்லக் கடவதாகையாலே (இரட்டிற் மொழிதலால்) அவ்வீரண்டு பொருளையும் இங்குக் கொண்டு பத்மதளம் போன்ற அகூழ்த்தையுடையவர்—தாமரையிதழ் போன்று நீண்டழகிய திருக்கண்களை யுடையவர்; பத்மபத்ரம் போன்ற அகூழ்த்தையுடையவர்—தாமரையிலே போன்று பசுமையான திரு மேனியை யுடையவர் என்று நிர்வஹிப்பதாம். எம்பெருமானது திருமேனிக்குத் தாமரை யிலையை யொப்பாகச் சொல்லுவதற்கு இப்பாசரம் ப்ரமாணமென்க. ... (3)

திருமேனியடிகளுக்குத் தீவீனையேன்விடுதுதாய்*
திருமுழிக்களமென்னும் செழுநகர்வாயணிமுகில்காள்*
திருமேனிய்வுட்கருளீர் என்றக்கால்*உம்மைத்தம்
திருமேனியோளியகற்றித் தேளிவிசம்புகடியுமே.

(4)

அணிமுகில்காள் அழகிய மேகங்களே!

அவட்கு திரு ‘பாங்குச நாயகிக்கு உமது

திருமுழிக்களம்) திருமுழிக்களமென்கிற திவ்ய
என கேட்கத்திலே வா ப்
செழு நகர பவராய்

மேனி அரு (திருமேனியைக் கொடுத்தரு
ளீர் என்றக் லீர்’ என்று ஒரு வார்த்தை
கால் சொன்னால்
உம்மை)வ்வுபகாரம் செய்கிற உங்களை

திருமேனி அடி) சிறந்த திருமேனியையுடைய
கருக்கு) ராண ஸ்வாயிக்கு
தீ வினையேன்) பாயியான நான்
வீடு தூது ஆய்) தூதாய்ச்சென்று

தம் திருமேனி) உங்கள் புகரை
ஒளி அகற்றி) மாற்றி
தெளி விசம்பு) நிர்மலமான ஆகாசத்தில் நீங்கள்
கடியுமே) வர்த்திக்கமுடியாதபடி தண்ணீர்
டிப்பரோ?

* * *—சில மேகங்களை நோக்கி ‘என் வார்த்தையை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்க ளுக்கு ஏதேனும் தண்டனை நேருமோ?’ என்கிறான். எம்பெருமானுக்குத் திருமேனியடிக ளென்ற ஒரு திருநாமஞ் சாத்துகிறாயிற்று ஆழ்வார். வடிவழகையே நிரூபகமாகக் கொண்ட ஸர்வஸ்வாமி யென்று பொருள். ஸ்வரூபருண சேஷ்டாதங்களினால் ஜகத்தையடையத் தோற்

பிக்குமது ஒருபுறமிருக்க, வடிவழகாலே தோம்பித்து அடிமை கொள்வது தலையாயிருக்கையாலே திருமேனியடிகள் என்கிறார். “* அவசா: ப்ரதிபேதிரே என்கிறபடியே ப்ரதிகூலாக்கும் ஆக்ஷகமாயிதே வடிவிருப்பது” என்பது ஈட்டு முநீஸூக்தி. கண்ணபிரான பாண்டவ தூதனுப்த துரியோதனனிட மெழுந்தருள, அக்கண்ணன் வருகையையறிந்த துரியோதனன் “கண்ணனுக்கு ஒருவரு மெழுந்து மரியாதை செய்யலாகாது” என்று உறுதியாய் நியமித்துத் தானும், ஸபையிலே உறுதியுடனிருக்க, கண்ணபிரான் அங்கேற வெழுந்தருளினவளவிலே, ஸபையிலிருந்த அரசர்களானவரும் முநீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் சோதியைக் கண்டு ப்ரவசரா யெழுந்துவிட, துரியோதனன் தானும் துடை நடுங்கி யெழுந்திருந்துவிட்டு, உடனே ‘ஐயோ! நம் உறுதி தடுமாறி விட்டதே! ஒரு மரியாதையும் செய்யக்கூடாதென்றிருந்த வறுதி குலைந்து மரியாதை செய்யும்படியாகச் செய்துவிட்டதே இந்தத் திருமேனி யழகு!’ என்று கண்ணையுற்று நோக்கினான். இதனைப் பெரியாழ்வாராருளிச் செய்கிறார்- *சுழல் மன்னர் சூழக்கதிர்போல் விளங்கி யெழுவது மீண்டேயிருந்துன்னே நோக்கும் சுழலைப் பெரிதுடைத் துச்சோதனை* என்று.

தீவீனையேன் விஞ்ஞாதாய் = “திருமேனியடிகள்” என்று என்னாலே பேரிடப்பெற்ற அவருடைய திருமேனி ஸர்வ ஸாதாரணமானது: எனக்கு அஸாதாரணமாயிருந்தது: அப்படிப்பட்ட திருமேனியை யிழந்து உங்கள் காலிலே விழவேண்டும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்று தீவீனையேன் என்கிறார்; எதிர்மறையிலக்கணையால் நல்வீனையேன் என்றபடி; பாகவதர்களின் திருவடிகளிலே விழப்பெறுகை நல்வீனைப் பயனன்றோ. நான் விட்ட தூதாய் நீங்கள் திருமுழிக்களத்தேறச் சென்று அதிதிருமேனி யடிகளை நோக்கி “திருப்புளியடியிலே கிடக்கிற வொருத்தி உம்முடைய திருமேனியிலே ஆசைவைத்து னைக்கின்றார்; அவளுக்கு உமது திருமேனியைக் கொடுத்தருளிர்” என்று சொலுங்கொள்; இந்த வொருவாய்ச் சொல்லுக்கும் துர்ப்பிக்ஷமுண்டோ? இப்படி வாக்குதவி புரிந்தால், உம்மைத் தம் திருமேனி யொளிகற்றித் தேளிவிசம்புகடியுமே = உங்கள் வடிவின் புகரையும் போக்கி நீர்மலமான ஆகாசத்தில் நின்றும் உங்களை யோட்டி விடுவரோ? உங்களுக்குப் பண்டில்லாத புகரையும் உண்டாக்குவரே யல்லது உள்ள புகரைக் கொள்ள கொள்ள மாட்டார் என்கிறார். ... .. (4)

தேளிவிசம்புகடிதோடித் தீவீனாத்துமின்னிலகம்*
ஒளிமுகில்காள் திருமுழிக்களத்துறையுமோண்சுடர்க்கு*
தேளிவிசம்புதிருநாடாட் தீவீனையேன்மனத்துறையும்*
துளிவார்கட்குழலார்க்கு என்னுதரைத்தல் செப்புமினே.

(5)

தேளிவிசம்பு } நீர்மலமான ஆகாசத்திலே	தேளிவிசம்பு } தேளிவிசம்பான திருநாட்டிலே
கழித ஒடி } விரைந்து பறந்துசென்று	பண்ணும் } வியாமோஹத்
தீவீனாத்துமின் } கொள்ளி வட்டம் போலே அழ	திருநாடு ஆ } வர்த்திப்பவ
இலகம் } கியமின் விளங்கப்பெற்ற	உறையும் } ராயும்
ஒளி முகில்காள் அழகிய மேகங்களே!	(முடியிலணிந்தமாலையினின்று)
திருமுழிக்களத் } திருமுழிக்களத்தில் நித்யவா	துளித்து ஒழுக்கின்ற மது
து உறையும் } ஸகு செய்தருள்கின்ற	வைபுடைய மயிர் மூடியை
ஒண் சுடர்க்கு அழகிய தேஜோராசியாயும்,	குழலார்க்கு } யுடையராயிருக்கிற பெரி
	யவர்க்கு }
தீவீனையேன் } பாபியான என்னுடைய மனத்	எனது தூதமொழியைச் சொல்
மனத்து } தல்செப்புமின்	லுங்கள்.

***—இப்பாட்டும் மேகவிஞ்ஞாது. பரமபதத்திற் பண்ணுமாதரத்தை என் பக்கலிலே பண்ணினவரன்றோ அவர்; உங்கள் வார்த்தை கேட்டவரேறே பதறி யோடி வருவர்; எனக்காக

வொருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோளென்று பின்னையும் மேகங்களையிரக்கிறார். ஆரூயிரப்படியருளிச்செயல் காண்மின்—“அவளுக்கருளி ரென்னவமைபுமோ? இன்னாருக்கருளிரென்ன வேண்டாவோ வென்னில், யாவளொருத்தியுடைய நெஞ்சை உமக்குத் திருநாடாகக்கொண்டு நீர் உறைகிறீர் அவளுக்கு அருளிரென்று சொல்லிகோளென்கிறார்” என்று.

தேளிவிகம்புகடிதோடித் தீ வளைத்து மின்னிலகு மொளிமுகில்காள்! = ஆகாசத்திலே மேகமாக ஸஞ்சரிக்கையும், கொள்ளிவட்டம்போல மின்னல் விளங்கப்பெறுகையும் மேகங்களுக்கு இயல்பு. ஆசாரியர்களை மேகமாக விவசுதிக்கையாலே அவர்களிடத்தும் இந்த விசேஷணம் பெருந்தும். ஆசாரியர்களுக்கு லீலாவியூதி, நித்யவியூதியென்று ஒரு வாசியின்றி உபயவியூதியும் ஒரு நீராயிருந்து இங்குப்போல அங்கும் ஸஞ்சரிக்க வல்லமையுண்டாதலால் அதையிடத் தேளிவிகம்புகடி தோடோகை சொல்லிறது. மேகத்திலே மின்மின்னுவது எப்போதும் கிடையாது; நன்றாக மழை பெய்ய நிற்கும் ஸமயத்தில்தான் மின்மின்னும். தீ வளைத்து மின்னிலகுமென்றதனால் வர்ஷிக்கவித்தமாயிருக்கிற மேகங்களென்று காட்டப்பட்டு, மஹாத் தங்களே வர்ஷிக்க ஸஞ்ஜுகளாயிருக்கு மாசாரியர்கள் காட்டப்பட்டாராயினர். மேகங்களை விளிக்கிறபோது ஒளிமுகில்காள்! என்று விளித்து, எம்பெருமானையும் ஒன்றகடர் என்ற சொல்லால் இங்குச் சொல்லியிருக்கையாலே, ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானிற் காட்டில் வேறு பட்டவர்களல்ல என்பதும், அவனோடு பரமஸாரம் பெற்றவர்களை யென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

பரமபதத்திலே பண்ணும் வியாமோஹத்தை ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே பண்ணி எம்பெருமான் வர்த்திக்கிறானென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து. இங்குத் தீவினையேன் என்றது—நெஞ்சிலே விளங்கா நிற்கவும் காமமாட்டாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேனே யென்று சொந்து சொல்லுகிறபடி. (துளிவார்க்குழலார்க்கு என்னுதரைத்தல் செப்புமினே) திருமுடியிலே மாலே சாத்தியிருப்பவர்க்கு என்கையாலே ரக்ஷண தீக்ஷிதர் என்பது காட்டப் பட்டது. ஆர்த்தரக்ஷணத்திற்கென்று தனிமாலையிட்டிருக்குமெம்பெருமானுக்கு என் விண்ணப்பத்தைத் தெரிவிக்கவேணுமென்றதாயிற்று. ... (5)

தூதுரைத்தல்செப்பின்கள் தூமொழிவாய்வண்டினங்காள்*
போதிரைத்துமதுகரும் பொழில்முழிக்களத்துறையும்*
மாதரைத்தம்மார்க்கத்தே வைத்தார்க்கெனவாய்மாற்றம்*
தூதுரைத்தல்செப்புதிரேல் சுடர்வளையும்கலையுமே. (6)

தூ மொழிவாய் வண்டுவினங் காள்.	தூய மொழிவ வாயிலே யுடைய வண்டினங்கோ!	தம்மார்க்கத்தே மாதரை வைத்தார்க்கு எனவாய் மாற்றம்	தமது திருமார்பிலே பிராட்டி யைத் தாங்கி நிற்பவரான பெரியவர்க்கு என் வாய்ப்பாசமான
போது இரைத் து மது நுக ரும் பொழில்	பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மதுபானம் பண்ணும் பொழில்களையுடைய	உரைத்தல் செப்புதிர் எல் சுடர் வளையும் கலையும்	தூது வாக்யத்தைச் சொல்லப் பார்த்தீர்களாகில் (எனது) அழகிய கைவளைகளை யும் சேலையையும்பற்றி
மூழிக்களத்த உறையும்	திருமூழிக்களத்திலே வாழ்பவ, ராய்	உரைத்தல் செப்பின்கள்	தூதுக்குப் பாசமாய்ச் சொல் லுங்கோள்.

***—சில வண்டுகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்—எம்பெருமான் பக்கவிலே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்யுமிடத்து உங்கள் வார்த்தை விசைச் செல்லும்படி பிராட்டி னன்னிதியிலே வைத்துச் சொல்லுங்கோள் என்று. ‘தூதுரைத்து மறுபாற்றம் கொண்டவாருங்கள்’ என்றால் ‘தூதுரைத்தல் செப்பின்கள்’ என்று இவ்வளவே சொல்லுகையாலே “என்

துதவாக்யத்தையறிவித்தால் போதும், ஈரகூடபேசுதாம் ப்ரதீகூதேயேன்றிருப்பவர்க்கு இவ்வளவே போதும்” என்று காட்டப்பட்டதாம் துமொழிவாய் வண்டினங்காள்! = இனிய பேச்சாலே எம்பெருமானையும் வசப்படுத்திக்கொள்ள வல்லவர்கள் ஆசாரியர்கள் என்பது காட்டப்பட்டது.

எம்பெருமானுறையும் திருமுழிக்களம் எப்படிப்பட்டதென்ன, போதிரைத்து மதுங்குகும்பொழில்களையுடையது என்கிறார்; புஷ்பவிகாஸதசையில் ஹர்ஷத்தாலே கோலாஹலம் பண்ணிக்கொண்டு உங்களுக்கு மதுபானம் பண்ணலாம்படியான சோலைகளையுடையது என்ற படி. என்காரியத்திற்காகவே நீங்கள் போகவேண்டா; போமிடத்தில் உங்கள் காரியமும் ஸித்திக்குமென்று காட்டுகிறவிதனால்—ஆசாரியர்களுக்கு சிஷ்யோஜ்ஜீவனக்குந்தம் ஸ்வார்த்தமேயொழிய பரார்த்தமன்று என்பது காட்டப்பட்டதாம். மாதிரைத் தம் மார்வகத்தேவைத்தார்க்கு = நீங்கள் சொல்லுமளவே வேண்டுவது; உங்கள் வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கவும், கேட்டுக் கொண்டாடுகைக்கும் அருகே புருஷகாரஸம்பத்தில் குறையில்லை யென்பபடி.

துதிரைத்தல்செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையுமே = இதற்கு இரண்டு படியாகப் பொருள் நிர்வஹிப்பர்; நீங்கள் துதுவிண்ணப்பம் செய்வதனால் எது விஷயமாகச் சொல்ல வேணும் தெரியுமோ? என்னுடைய கைவளையையும் சேலையையும் பற்றிச் சொல்லுங்கோள்—இவை சிதிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள் என்பதாக வொரு நிர்வாஹம். நீங்கள் துது சொன்ன மாதிரைத்திலே எனக்குக் கைவளையும் சேலையும் ஆம்—நான் பேறு பெற்றேனாவேன் என்பதாக மற்றொரு நிர்வாஹம். ... (6)

சுடர்வளையுங்கலையுங்கொண்டு அருவினையேன்தோள்துறந்த*

படர்புகழான் திருமுழிக்களத்துறையும்பங்கயக்கண்*

சுடர்பவளவாயனீர்க்கண்டு ஒருநாளோர்தாய்மாற்றம்*

படர்பொழில்வாய்க்குருகினங்காள் எனக்கொன்றுபணியீரே.

(7)

படர் பொழில்	பாந்த சோலையகத்தே வாழ்கிற	பங்கயம் கண் செந்தாமரைக்கண்ணணும்	
வாய் குருகு			சுடர்பவளம்
இனங்காள்	!	வாயனை	புடையவனுமான எம்பெரு
சுடர் வளே	(எனது) அழகிய கைவளையை	கண்டு	மாணக்கண்டு
பும் கலையும்	பும் சேலையையும் கைத்		
கொண்டு	கொண்டு	எனக்கு	எனக்காக
அருவினையேன்	போக்கவரிய பாவஞ்செய்த	ஒரு நாள்	ஒரு கால்
தோள் துறந்த	என்னை விட்டுப் பிரிந்த	ஒர் தாய் மாற்றம்	ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல
படர் புகழான்	பாந்த புகழையுடையவனும்	ஒன்று பணியீர்	வேணும்.

***—சில குருகினங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார் — எம்பெருமானைக்கண்டு, நீர் சிலரோடே சலந்து அவர்களைத் துறந்து அதுவே புகழாக வீற்றிருக்கும்விருப்பு தகுமோவென்று சொல்லுங்கோள் என்கிறார். சுடர்வளையுங்கலையுங்கொண்டு அருவினையேன் தோள்துறந்த படர்புகழான் என்கையாலே - அடியார்களை இப்பாடு படுத்த வகையே தனக்குப் பெரும்புகழாக நினைத்திருப்பவர் என்றதாகிறது. தன்பாலிடுபட்டவர்களை மற்றொன்றுக்கு ஆகாதபடியாக்கிக் கொள்ளுகைதானே எம்பெருமானுக்குப் படர்புகழ். இப்புகழோடே திருமுழிக்களத்திலுறையும் பெருமான் பங்கயக்கண்சுடர்பவளவாயன் — இவ்வழகையதுபவித்தவன் பிரிந்து ஆறியிருப்பனோவென்று சொல்ல வேணுமென்பது சுருத்து. ... (7)

எனக்கொன்றுபணியீர்கள் இரும்பொழில்வாயிரைதேர்த்து*

மனக்கின்பப்படமேவும் வண்டினங்காள் தும்பிபூன்*

கனக்கொள்த்ணமதிள்புடைசூழ் திருமுழிக்களத்துறையும்*

புனக்கொள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே.

(8)

திரு பொழில் } பெரிய சோலைமீலே வாய்	திருமுழிக்களத் { திருமுழிக்களத்திலே வாழ்பவ து உறையும் { ராய்
இரை தேர்ந்த } இரையான் மதுவைத் தேடித் சொண்டு	புணம் கொண் { தன்னிலத்தில் வளருகிற காயாமேனி { காயம்பூப் போன்ற மேனி நிறத்தைபுடையவராய்
மனக்கு இன்பம் } மனதுக்கு இனிமையுண்டாம் படமேலும் } படி கலந்துவர்த்திக்கிற	பூ தழாய் முடி { பூந்தழாயை முடியிலே அணிந் யார்க்கு { துள்ளவான பெரியவர்க்கு
வண்டு இனம் } வண்டுகளே! கூம்பிகளே! காள் தும்பிகாள்	எனக்கு ஒன்று { எனக்காக வொரு வார்த்தை பணியர்கள் { சொல்லவேணும்.
கனம் கொள்ள } கனத்துத் தின்னிய மதளாலே திண் டதின் } சுற்றும் சூழப்பட்ட புடை சூழ்	

***—அவருடைய வடிவழகுக்கு என்ன அபாயம் நேருகிறதோவென்று அஞ்ச வேண்டாதபடி ஸுரகூழிதமாக வொரு திவ்ய தேசத்திலே யெழுந்தருளியிருந்தார்; இனி நம்முடைய ஆர்த்தி தீர்க்குமத்தனையே வேண்டுவது; ஆனபின்பு என்னுடைய ஆர்த்தியை அறிவியுங்கோளென்று சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையுங்குறித்துச் சொல்லுகிறான். ஆரூ யிரப்படி காண்மின்:—“வண்டினங்கள் தும்பிகாள்! உன்னழகக் காணப்பெறுதே அவனிழந்துபோய்த் தனையோவென்று சொல்லுகோளென்கிறான்” என்று.

எனக்கு ஒன்றுபணியீர்கள் = அத்தலையில் சென்று எனக்காக வொருவார்த்தை கொள் ளுங்கோள்; நீங்கள் ஒரு வார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியும்படியான நிலையைன்றோ என்னுடையது. [இரும்பொழில்வாய் இத்யாதி.] நீங்கள் மாத் திரம் இன்புற்றிருந்தால் பொதுமோ? பிறரை வாழ்விப்பதன்றோ உங்களுடைய வாழ்ச்சி. மனிக்கு—மனத்துக்கு; அத்துச்சாரியை பெருதகொல்.

யாரிடத்திற்சென்று என்ன வார்த்தை சொல்லவேணு மென்ன; [கனக்கோள் இத் த்யாதி.] கனத்துத் தின்னிய மதிள்கூழ்ந்த திருமுழிக்களத்திலே ரகசுணத்திற்குத் தனிமாலே யிடமிருக்கும் பெருமானுடைய புணக்கொள் காயாமேனியிலே [வடிவழகிலே] எனக்குள்ள விருப்பத்தைச் சொல்லுங்கோளென்றபடி. ... (8)

பூந்தழாய்முடியார்க்குப் பொன்னுழிக்கையாருக்கு*
வந்துநீரிளங்குருகே திருமுழிக்களத்தாருக்கு*
வந்துபுண்முலைபயந்து என்னினைமலர்க்கண்ணீர்ததும்ப*
தாந்தமமைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே. (9)

கீர் எந்து இள } கீராலே யேந்தப்படுகிற இளங் குருகே } குருகே!	என் இணை மலர் } மலர்போன்ற எனது கண் சண் நீர்ததும்ப } ணிணைகள் நீர்மல்கும்படி.
பூ தழாய் முடி } திருத்தழாயைத் திருமுடியிலே யார்க்கு } அணிந்துள்ளவரும்	தாம் தம்மை } அவர்தாம் தம்முடைய திரு கொண்டு } மேனியை யுய் கொண்டு
பொன் ஆழி } அழகிய திருவாழியைக் கை கையாருக்கு } யிலே புடையவரும்	அகல்தல் } அகன்று போவதானது
திருமுழிக்களத் } திருமுழிக்களத்தில் வாழ்வரு தாருக்கு } மாள் பெரியவர்க்கு	தகவு அன்று } தருமமன்று என்று சொல்லங் என்று உரை } கொள்.
புண் வந்து } ஆபரணமணிர்ச் ச முலைகள் முலை பயந்து } வைவ னிய மடைந்து	

***—எம்பெருமானுடைய வடிவழகுதான் நினைக்க நினைக்க ஆழ்வாரை யுருக்குகின்ற தென்னுமிடம் நன்கு தெரிவிக்கப்படுகிறது இப்பாட்டில். “தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே” என்கிற [சுற்றடி] வார்த்தை மிகவியக்கத்தக்கது; எம்பெருமான் தி. 9—34.

என்னிவிட்டுப் பிரிந்து போம்போது தன்னுடைய திருமேனியை இங்கு வைத்திட்டன்றோ போயிருக்கவேண்டும்; அந்தச் திருமேனியையுங்கொண்டு அகன்று போனாரே, இது தகவோ வென்று கேளுங்கொள்ளென்று குருகினங்களை நோக்கிக் கூறுகின்றான். உலகில் விநோதமாகப் பேசுகிறவர்கள் “நடந்தால் உடலும் கூடக்கூட வருகிறது, இதுதான் எனக்குப் பெரிய வியாதி” என்று சொல்லுவதுண்டு; இது பொரு ஹாஸ்யவசனமாகக் கொள்ளப்படுகிறது; இந்த முறையில்தானுள்ளது இங்கு ஆழ்வாருடைய வரசகமும். ‘தாம் போகவேணுமானால் தம்மை வைத்துவிட்டுப் போகவேண்டாவோ’ என்கிற இவ்வார்த்தையின் கருத்து இவ்வளவே—அவர் இறைப்பொழுதும் பிரிந்துபோகவேதகாதா என்பதாம். அவருடைய பிரிவு ஆற்றவொண்ணாததென்பதை முதலடியால் முதலிக்கிறார்; பூந்துழாய் முடியாக்குப் போன்னாழிக்கையாருக்கு = அவர் திருமுடியிலே திருத்துழாய் மாலே சாத்திக்கொண்டிருக்குமழகு ஒன்றுபோதுமே; அதற்குமேல் கையுங்கிருவாழியுமானவழகு “சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்று ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியன்றோவுள்ளது; இவ்வழகுகளை நினைத்தன்றோ நான் வைவாணியமடைந்தும் கண்ணீர் சோர்த்தும் நிற்பது; இங்கிலையைச் சென்று செல்லவேணுமென்றாளாயிற்று.

...

...

....

(9)

தகவன்றென்றுரையீர்கள் தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து*

மிகலின்பம்படமேவும் மென்னடையவன்னங்காள்*

மிகமேனிமேலிவெய்தி மேகலையுமீட்டிந்து*என்

அகமேனியோழியாமே திருமுழிக்களத்தார்க்கே.

(10)

தட புனல் வாய்	விசாலமான நீர்நிலங்கனிலே	மேகலையும் ஈடு	மேகலையும் தங்காதபடியாகி
இரை தேர்த்து	இரை தேடிக்கொண்டு	அழிந்து	(அதற்கு மேலே)
மிக இன்பம் பட	போனந்தமாகச் சேர்ந்து வாழ்	என் அகமேனி	என் அந்தாங்க ஸ்வரூபம் ரூப
மேவும்	கிற	ஒழியாமே	யாதபடிக்கு
மெல்ல ந டை ய்	ம ல் லி ய ந டையையுடைய	திருமுழிக்களத்	திருமுழிக்களத்திறையும் பெரு
அன்னங்காள்		தார்க்கு	மாளுக்கு
மேனி மிக	சரீரம் மிகவும் மெலிவடைந்து	தகவு அன்று	இப்படியேபெரிப்பது நியாய
மெலிவு எய்தி		என்று உரை	மன்றென்று சொல்லுங்
		யீர்கள்	கோள்.

***—நான் முடிவதற்கு முன்னே என்னிலைமையைத் திருமுழிக்களத்தெம்பெருமானுக்கு உரையீரென்று சில அன்னங்கனையிரக்கிறான். தகவன்றென்று உரையீர்கள்—மருமத்தில் பொற்றம்படியான வார்த்தை இதுதானென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம். கருணையையே நிரூபகமாகக்கொண்டு அருளாளனென்றும் பேராருளானென்றும் விருதுசுமந்து திரிகிற அவர்க்குக் கருணையிலேயே யென்னுங்கோ ளென்கிறான். ‘தகவு இல்லை’ என்னுதே ‘தகவு அன்று’ என்னையாலே—அவரிடத்திலே கருணை இல்லை யென்னப்போகாது; கடலில் நீர் வற்றிற்று என்னவொண்ணாதப்போலே அருட்கடலான அவரிடத்திலே கருணைவற்றிற்று என்னலாகாது; நீர் செய்வது கருணையின் காரியமன்று என்னுங்கோள்—என்கிறுள்ளென்றுங்கொள்ளலாம். எந்த அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாரோ அந்த அன்னங்களை “தடம்புனல் வாயிரைதேர்ந்து மிகலின்பம்படமேவும் மென்னடைய” என்று விசேஷிக்கிறான். இதனால் மஹாசாரியர்களை இங்கு அன்னமாக விளிக்கப்படுகிறார்களென்பது தெரியவரும். தங்களுக்குப் பரம போக்யமான அர்த்தங்களைத் தேடுவதிலேயே நோக்குடையவர்களும் அதுவே பேரின்பமாக விருப்பவர்களும் நல்ல நடத்தை யுடையவர்களும்பிரப்பவர்களை விளித்தபடி.

தன்னுடைய இருப்பைச் சொல்லுகிறான் மூன்றாமடியில்; உடம்புமிக மெலிந்து அரையில் துணியும் தங்காதபடியன்றோ நாளிருப்பது. என் அகமேனியோழியாமே—

இதற்கு ‘உரையீர்கள்’ என்பதனினாலே அங்வம். ‘என் அகமேனியொழியாமே உரையீர்கள்’—அவனுக்கு அந்தரங்கசீரமாயிருக்கிற நான் ஒழிவதற்கு முன்னே உரையீர்கள் என்றபடி. ஸகலாத்மாக்களும் எம்பெருமானுக்கு சீரமாயிருக்கச் செய்தையும் ஆழ்வார் விசேஷித்து அவனுக்கு அந்தரங்கசீரமாகையாலே அகமேனி எனப்பட்டது. என் அகமேனியென்றது — அப்பெருமானுக்கு அந்தரங்கசீரமாயிருக்கின்ற என்னதம் ஸ்வரூபம் என்றபடி. ... .. (10)

ஒழிவின்றித்திருமுழிக்களத்துறையு மோண்கடரை*
ஒழிவில்லாவணிமழலைக் கிளிமொழியாளன்றியசோல்*
வழுவில்லாவண்ணருகூர்ச் சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த*
அழிவில்லாவாயிரத்து இப்பத்தும்கோயறுக்குமே.

(11)

ஒழிவு இன்றி	வழு இல்லா	
திருமுழிக்களத்	வண்ணருகூர்	அன்பில் குறையில்லாதவரான
து உறையும்	சடகோபன்	ஆழ்வா ஆழ்ந்து அருளிச்
ஒண் கடரை	வாய்ந்து	செய்க
	உரைத்த	
ஒழிவு இல்லா	அழிவு இல்லா	நித்யவேதமான இவ்வாயிரத்தி
அணி மழலை	பிரிந்து தரிக்கமாட்டாத வொரு	னுள்
கிளி மொழி	மென்கிளிமொழித் தலைவி	இப்பதிகம்
யான் அலற்	சொன்ன சொல்லுகவைத்து	ஸம்ஸார வியாதியைப்
றிய சொல்	நோய் அறுக்கும்	துக் கொடுக்கும்.

***—இத்திருவாய்மொழியானது தன்னைப்பயிலுமவர்கட்கு பகவத்சிவலேஷ வேதனவான ஸம்ஸார விபாகியையறுக்குமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். திருமுழிக்களத்து ஒழிவின்றியுறையும் ஒண்கடரை = எம்பெருமான் ராமகிருஷ்ணாத்வயதாரங்கள் பண்ணியிருந்து ஒரு காலவிசேஷத்திலே தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளியாகிறது; அர்ச்சாவதாரம் அப்படியன்றே. ‘ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது பேரேன்’ என்றிருக்குமிருத்பாகையாலே ஒழிவின்றியுறையு மென்கிறது. திருநாட்டில் விளங்கப்பெறாத திருக்குணங்களும் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாசிப்பது இங்கே யாதலால் ஒண்கடரை என்றது.

இரண்டாமடியில் அணிமழலைக் கிளிமொழியான் என்றது ஆழ்வார் தம்மையன்று; “எம்பெருமானைப் பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவையாயிருப்பாளொரு பிராட்டி அவனைப் பிரிந்து அலன்றின பாசரத்தாலே, தத்ஸத்ருசஸ்வபாவரான வண்ணருகூர்ச்சடகோபன் எம்பெருமானைப் பிரிந்தலன்றின இப்பத்து” என்பது ஆறுபிரப்படியருளிச் செயல். ... (11)

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்

ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—அறுக்கும்வினையாயின.

உரையவதாரிகை: — கீழ்த்திருவாய்மொழியில் திருமூழிக்களத் தெம்பெருமான் பக்களில் துதுவிட்டார். துது சென்றவர்கள் மீண்டுவந்து செய்தி சொல்லுமளவும் ஆறிருக்கவேணுமே; எங்கனே ஆறியிருப்பார். திருநாவாயிலே சென்று கிட்டுவோமென்று பார்த்தார். *காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்* என்ன வேண்டும் நிலைமையிலிருக்கு மிவர்தாம் எங்கனே திருநாவாய்க்குச் செல்வார்? இருந்தவிடத்திலேயிருந்து மனோரதிக் கருறையிலேயே, அந்த மனோரதமே இத்திருவாய் மொழியாகப் பரிணமிக்கிறதாயிற்று.

“திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டவனந்தரம் பெருமானைக் கிடுவதற்கு முன்பு பிராட்டிக்குப் பிறந்த மனோரதம்போலே, கீழ்விட்ட துது அத்தலைப் பட்டு அவனைக் கொண்டு வருவதற்கு முன்னே நடுவு இவர்க்குப் பிறந்த மனோரதத்தைச் சொல்லுகிறது.” என்பது ஈடு.

திருமூழிக்களம்போலே திருநாவாயும் மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதின்மூன்றில் ஒன்று. அங்கே புகவல்லேனோ? புகும்நாள் என்றோ? அங்கே புக்கு என் கண்ணாரக்கண்டு அடிமை செய்யவல்லேனோ? என்றிப்படி பல மனோரதங்களைப் பண்ணுகிறாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி. ...

அறுக்கும்வினையாயின ஆகத்தவனை*
நிறுத்தும்மனத்தொன்றிய சிந்தையினார்க்கு*
வெறித்தன்மலர்ச்சோலைகள்கூழ் திருநாவாய்*
குறுக்கும்வகையுண்டுகொளோ கொடியேற்பகே.

(1)

அவனை	{	பரம்போக்யான ஸர்வேசுவா	வெறி தன் மலர்	{	நறுமணம்மிக்குக் குளிர்த புஷ்ப பங்களைக்கொண்ட
ஆகத்	{	தங்கள் உள்ளத்திலே		{	சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
நிறுத்தம்	{	நிலைறுசதி வைத்துக்கொள்ள	சோலைகள் சூழ்	{	தான
மனத்து ஒன்	{	வேணுமென்கிற கருத்திலே	திருநாவாய்	{	திருநாவாயென்னும் திருப்பதி
நிய	{	ஒருமைப்பாடுடைய		{	யானது
சின்னையினார்க்கு	{	மனோரதத்தையுடைய பக்தர்	கொடியேற்கு	{	கொடியேனான வெனக்கு
வினை ஆயின	{	கருக்கு	குறுக்கும் வகை	{	கிட்டும் வகையுண்டோ?
அறுக்கும்	{	அநுபவ விரோதிகளையெல்லாம்	உண்டு கொல் ஒ	{	
	{	போக்கக் கடவதாய்		{	

*திருநாவாய்த்திருப்பதி எனக்கு ஸமீபஸ்தமானைக்கு உபாயமுண்டோவென்கிறார். அறுக்கும் வினையாயின—‘வினை அறுக்கும்’ என்னுமல் ‘வினையாயின அறுக்கும்’ என்றது—விரோதியென்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் போக்கும் என்றபடி. ஸ்வரூப விரோதியென்றும் உபாய விரோதியென்றும் உபேயவிரோதியென்றும் மூன்று விரோதிகள் திருமந்தார்த்த நிரவாஹத்தில் தெரிவதுண்டே. இவ்வளவேயுமன்றே விரோதிகள்; இப்போதுள்ள தேஹத்தளவிலே முடியாமல் பாராப்தசேஷமாய்க் கொண்டு அப்பாலும் செல்லக்கூடிய விரோதிகளுமுண்டே; ஆக எல்லாவகை விரோதிகளையுமறுக்குமென்றபடி. இப்படி வினைகளை யறுப்பது ஆர்க்கு? என்னில்; அவனை ஆகத்து நிறுத்தும் மனத்துஒன்றிய சிந்தையினார்க்கு—ஹ்ருதயத்திலே அவனை நிலைநிறுத்தவேணுமென்னும் அத்தயவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்ட மனோரதத்தையுடையவர்களுக்கு.

வினோதிகளைப் போக்குவது மாத்திரமன்றிக்கே பரம போக்யமுமானது என்கிறார் முன்றமுடியினால். வினையைப் போக்காதே வளரச் செய்தாலும் விடவொண்ணாதபடி போக்யதை மிகுத்த தீவ்யதேசம் திருநாவாய். குறுக்கும் லசையுண்டு கோலோ=திருநாவாய்ப்பதியை ஸம்பிபத்தமாப்படி செய்யுட்பாயமுண்டோ? என்று பொருள் கொள்ளலாமாயினும், திருநாவாய்ப்பதியானது ஸம்பிபக்கும்படியான உபாபுமுண்டோ வென்று பொருள் கொள்வது பொருந்தும். குறுகும் வகையென்பது குறுக்கும் வகையென்று தேசபாஷைக்குச் சேரக் கிடக்கிறது. எம்பெருமானார் மலைநாட்டுத் திருப்பதியாத்திரையாக எழுந்தருளாநிற்கையில் திருநாவாய் ஸம்பிபத்திலே யெழுந்தருளும்போது எதிரே வந்து கொண்டிருந்த மலையாளர்களை நோக்கி 'திருநாவாய் எவ்வளவுதுமாமுண்டு?' என்று கேட்க, அவர்கள் 'குறுக்கும்' என்றார்களாம். [தமிழ்ப் பாஷையில் குறுகுமென்பது மலையாள பாஷையில் குறுக்குமென்று கிடக்கிறது. ஸம்பிபத்தில்தானுள்ளது—என்று பொருள்.] எம்பெருமானார் அதுகேட்டு 'இப்பாஷைபாலே அருளிச் செய்வதே ஆழ்வார்' என்று ஈடுபட்டாராம். ... (1)

கொடியேரிடைக் கோகனகத்தவள்கேள்வன்*

வடிவேல்தடங்கண் மடப்பின்னமணுள்ள*

நெடியாணுறைசோலைகன்குழ் திருநாவாய்*

அடியேனணுகப்பெறுநாள் எவைகோலோ.

(2)

கொடியேரிடை	கொடியேரிடையுடைய இடையை	நெடியான்	மஹா புருஷனாவன்
இடை	யுடையாராய்	உறை	நீத்யவாஸம்பண்ணுகிற
கோகனகத்தவன்	தாமரைபாளைய பிராட்டிக்கு	சோலைகள் குழ்	சோலைகளாலே குழப்பட்ட திரு
கேள்வன்	உல்லபனாய்	திருநாவாய்	நாவாயை
வடிவேல்தட	கூரிய வேல்போன்ற பெரிய	அடியேன்	
கண் மட	கண்களையுடைய அழகிய நப்	அணுகப்பெறும்	அடியேன் கிட்டப்பெறுவது
பின்ன மணு	பின்னைப் பிராட்டிக்கு மண	நான் எவை	என்றைக்கோ?
என்	வாளானாய்	கொல் ஈ	

*§—பெரிய பிராட்டியாரோடும் நப்பின்னைப் பிராட்டியாரோடுங்கூட அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே போய்ப்புகுவது என்றைக்கோ வென்கிறார். கொடியேரிடையுடைய யுடையாளாய், தாமரைப் பூவிற்பரிமளம் உபாதானமாகப் பிறந்தவளான பிராட்டிக்கு வல்லபன்; கூரிய வேல் போன்றழகிய கண்ணையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு மணவாளன். இவ்விரண்டு விசேஷணங்களின் கருத்து—புருஷகாரம் செய்து சேர்ப்பிக்கவல்லவர்கள் அருகேயிருக்கச் செய்தேயும் நான் இழக்கலாமோ என்பதாம். (2)

எவைகோலணுகப்பெறுநாள் என்னேற்போதும்*

கலையில்மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலழ்வன்*

நவையில் திருநாரணன்சேர் திருநாவாய்*

அவையுள்புகலாவதோர் நாளறியேனே.

(3)

அணுகப்பெறு	கிட்டப்பெறும் நான் எந்நாளோ	நவை இல் திரு	வேறுபாத்தயநீகனான திருமால்
நான் எவை	வென்று	நாரணன் சேர்	வாத்திக்கிற
கொல் என்று			
எப்போதும்	எக்காலத்திலும்	திருநாவாய்	திருநாவாய்ப்பதியில் திருவோ
கலையில் மனம்	இரட்டைப்பட்ட நெஞ்சின்	அவையுள்	லகத்திலே
இன்றி	நிகழே ஏகாக்கிரந்தனாய்க்		
	கொண்டு	புகல் ஆவது ஓர்	சென்று சேர்வதற்கிடான
கண்ணீர்கள்	கண்ணீர் பெருவெள்ளமிட	நான்	வொரு நாளை
கலழ்வன்	கிற்பேன்;	அறியேன்	அறிவிப்பிலேன்.

தி. 9—24.

***—திருநாவாயில் மஹா கோஷ்டியிலே சென்று சேர்ந்து அதுபவிக்கும் நாள் எதுவோ? அறிகிறிலேன் என்று அலமருகின்றார். நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நாள் எதுவோ வென்று இதையே எப்போதுந் சொல்லிக் கண்ணீர் சோரவிருக்கின்றேன். தூரப்பத்வம் முதலான தோஷங்களின்றிக்கே திருநாவாயிலே வந்து ஸூலபனா ஸ்ரீமந் நாராயணன் அங்குப் பெரிய திருவோலக்கமாக இருக்க அத்திரளிலேசென்று கூடப் பெறாம விருக்க என்னாலாகுமோ? *அடியார்கள் குழாங்களை யுடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்று ஆசைப்பட்ட நாள் அத்திரளிலே சென்று கூடப்பெறாதிருப்பது தகுமோ? என்றாராயிற்று.

[கவையில் மனமின்றி] கவையிலேயான மன மின்றிக்கே—இருதலைப்பட்ட நெஞ் சின்றிக்கே யென்றபடி. ஏகாக்கசித்தையுக்கொண்டு என்பது தாற்பரியம். இரட்டைப்பட்ட டிருப்பதற்குக் கவை யென்று பெயர்; “கவைநாவரவினைப் பள்ளியின்மேல்” என்றாச் சிருமங்கையாழ்வாரும். கலுழ்வன்—வெள்ளமிட நித்பேன் என்றபடி. ... (3)

நாளேலறியேன் எனக்குள்ளனநானும்*
மீளாவடிமைப் பணிசெய்யப்புகுந்தேன்*
நீளார்மலர்ச்சோலைகள்சூழ் திருநாவாய்*
வாளேய்தடங்கண் மடப்பின்னைமணாளா. (4)

நீள் ஆர் மலர்	ஒங்கி நிறைந்த பூச்சுளையுடைய நானும்	அடியேனும்
சோலைகள் சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த திருநாவா	மீளா அடிமை
திருநாவாய்	யிலே (எழுந்தருளியிருக்கிற)	பணி செய்ய
வாள ஏய் தட	வான்போன்று பெரிய கண்களை	புகுந்தேன்
கண்	யுடையளாய்	எனக்கு உள்ளன
மட பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு	நாள் அறி
மணாளா	வல்லபனாவளே!	யேன்

இடையறாத நித்ய கைங்கரியத் திலே நிரதனுனென் ;
அதக்கு எனக்கு நீ ஸங்கல் பித்துவைத்த நாள் அறீ கின்றிலேன்.

***—ஆத்மாவுள்ளவரையில் கைங்கரியம் பண்ணும்படி விஷயிகரிக்கப்பெற்ற நாள் திருநாவாயில் நம்பின்னைப் பிராட்டியோடே கூடவிருக்கிற இருப்பிலே அடிமை செய்யப் பெறும் நாள் என்றோ! அறிகிறிலேன் என்கிறார். நாளேலறியே நெனக்குள்ளன—நான் பிரிந்து துக்கப்பட வேண்டிய நாள் இன்னுமெத்தனை நாளுண்டென்று அறிகின்றிலேன் என்றும், அனுபவிக்கப் பெறும் நாள் என்றைக்கென்று அறிகின்றிலேன் என்றும் இரண்டு வகையும் பொருள் கொள்ளலாம். நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப் புகுந்தேன்—நித்ய ஸூரிகள் பண்ணும் யாவதாதம்பாவியான கைங்கரியத்திலேயன்றோ நானும் அந்வயித்திருப்பது. நீளார் மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருநாவாய்—கைங்கரியம் பண்ணு கைக்குப் புஷ்பம் முதலிய உபகரணங்களினால் குறையொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற திவ்ய தேச மென்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில் பிராட்டி ஸம்பந்தம் அடிக்கடி அதுஸந்திக்கப் படுகிறது; அதற்குக் காரணமருளிச் செய்கிறார் நம்பின்னை—“தேசாந்தரம்போன ப்ரணை ஊர் அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பலகால் நினைக்குமாபோலே, ப்ராய்யதேசம் அணித் தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை யதுஸந்திக்கிறார்” என்று. ... (4)

மணாளன்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும்*
கண்ணாணுலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம்*
விண்ணாளன்விரும்பியுறையும் திருநாவாய்*
கண்ணாக்களிக்கின்றது இங்கென்கொல்கண்டே. (5)

மலர்முன்கைக்கும்	பெரிய பிராட்டியாருக்கும்	விரும்பி உறை	ஆதாரத்தோடு வர்த்திக்கிற திரு
மண் மடந்தைக்	பூமிப்பிராட்டிக்கும்	பும் திரு	நாவாயை
கும்		நாவாய்	
மணான்	மணவாளனும்		
உலகத்து உயிர்	மண்ணுலகத்தவர்க்கும்	விண்	கண்கள் வாயிறு நிறையும்படி
தேவர் கட்டு	ஊலகத்தவர்க்கு	மெல்லாம்	கண் ஆர கண்டு
எல்லாம் கண்	நிர்வாஹகனும்		கண்டு
ஊள்			
விண் ஆள்	பரமபத்தி லு ள் ள ரை யும்	இங்கு களிக்கின்	இங்கே ஆனந்திப்பது என்
	அடிமை கொள்ளுபவனை	றது என்று	றைக்கோ ?
	ஸர்வேச்வரன்	பகால்	

***—என் கண்களின் விடாய்தீரத் திருநாவாயைக் கண்டு அநுபவிக்கப்பெறுவது என்றைக்கோ வென்கிறார். மலர் முன்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் மணான்—பெரிய பிராட்டியார்க்கும் பூமிப் பிராட்டியாருக்கும் வல்லபனாவன். ஒருத்தி புருஷகாரத்திலே ஊன்றியிருப்பன்; மற்றொருத்தி பொறுமைதானே வடிவெடுத்தவளாயிருப்பன். இப்படிப்பட்ட இருவரும் அருகேயிருக்க, நான் இழக்கத்தகுமோ வென்றபடி. உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் கண்ணுள்ள—மண்ணுலகிலுள்ள மனிசர்களென்ன, விண்ணுலகிலுள்ள தேவர்களென்ன ஆகிய அனைவர்க்கும் நிர்வாஹகன். உபயவிபூதி நாதனைவனுக்கு நானொருவன் புறம்புபட்டேனெனப்பது கருத்து. விண்ணுள்ள விரும்பியுறையும் திருநாவாய்—பிராட்டி மாறும் தானும் தனக்குத் தகுதியான பரமபதத்தில் திவ்ய பர்யங்கத்திலேயிருந்து நித்ய ஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன் பெறுப்பேறாக ஆதரித்து வர்த்திக்கிற திவ்ய தேசமன்றோ திருநாவாய்; இதனைக் காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண்கள் வாயிறு நிறையக் கண்டு களிப்பது எந்நாளோ? என்கிறார். (5)

கண்டேகளிக்கின்றது இங்கென்றுகொல்கண்கள்*

தோண்டேயுனக்காயொழிந்தேன் துரிசின்றி*

வண்டார்மலர்ச்சோலைகளுக்குத் திருநாவாய்*

கோண்டே யுறைகின்ற எங்கோவலர்கோவே.

(6)

வண்டு ஆர் மலர்	வண்டுகள் நிறைந்த மலரை	துரிசு இன்றி	உனக்கே	கருத்தரிமயில்லாமல் உனக்கே
சோலைகள் குழி	யுடைய சோலைகள் குழிந்த	தொண்டு ஆய்	ஒழிந்தேன்	தொண்டனாய்விட்டேன்.
திருநாவாய்	திருநாவாயை			
கொண்டு உறை	உகந்தவிடமாகத் திருவுள்ளம்	கண்கள்	எனது கண்களானவை	
கின்ற	பற்றி வர்த்திக்கிற	இங்கு கண்டே	இத் திருப்பதியிலே	கண்டு
எம் கோவலர்	எம் கோபாலகிருஷ்ணனை!	களிக்கின்றது	ஆனந்திக்கப் பெறுவது என்	
கோவே		என்று கொல்	றைக்கோ ?	

***—எனக்காகத் திருநாவாயைக் கோயிலாகக் கொண்டு உறைகின்ற கோவலர்கோவே! உன்பக்கலிலே அந்நய ப்ரயோஜனமான அன்பையுடையேனான வெண்ணுடைய கண்களின் விடாய் சொல்லத்தரமன்று; என்பசி தீராவிட்டாலும் என் கண்களின் பசி தீர்தால் போதாமையென்கிறார்; உலகில் யாசிப்பவர்கள் 'என்பசி கிடக்கட்டும்; என் குழந்தை படுகிறபாடு பாருங்கள்; அதன் பசிபை முன்னம் தீர்த்தால் போதும்' என்பார்களே; அது எண்ணமும் வெளியே மற்றோரெண்ணமுமாக இருக்கு மிருப்பு துரிசு எனட் டம்; அதாவது கருத்தரிமம்; அரிதின்றிக்கே உனக்கே தொண்டா யொழிந்தேனென்கிறார். (7)

கோவாகிய மாவலியைநிலங்கோண்டாய்*

தேவாசுரம்செற்றவனே திருமாலே*

நாவாயுறைகின்ற என்னொருணம்ப்*

ஆவாவுடியானிவனென்றருளாயே.

(7)

கோ ஆகிய மா	} பிரபுவாகத் தன்னை யபிமானித் திருமாலே	} திருமகன் கொழுநனே !
வலியை		
நீ ஸ் ம் கொண்	} நின்றும்	} திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிற
டாய்		
உ த வா சு ர ம்	} தேவாஸுர யுத்தத்தில் ஒரு வன் அடி	} இவன் நமக்கு அடியவனே,
செற்றவனே		
	தவனே !	யருளாய்

***—திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணியருளாநின்ற தேவரீர் அடியேனுடைய அநந்யகதித்வத்தைக்கண்டு அருள் செய்தருளவேனுமென்கிறார். [கோவாகியமாவலியை நிலங்கோண்டாய்] ஸர்வேச்வரன் இந்திரனை த்ரிலோகாதிபதியாக்கி வைத்தான்; அவனைத் தள்ளி அந்தப் பதவியைத் தான் கொள்ளே கொண்டு 'நானே அரசு' என்றிருந்தானாயிற்று மாவலி. அவனருள் ஒள்தாய்மென்று ஒரு மஹாகுணமுடையனாயிருந்தபடியாலே அதுவே பற்றாசாகத் தான் இரப்பாளராய் நின்று வெகு சாதாரியமாகக் காரியத்தை முடித்தானாயிற்று எம்பெருமான. [தேவாசுரஞ் சேற்றவனே.] தேவாஸுரயுத்தத்திலே பரஸ்பரவதமேயாய்ச் செல்லா நிற்க, அதுகூலரான தேவர்களுக்காக அஸுரரை யழியச்செய்தவனே ! என்றபடி. [திருமாலே !] விரோதிகளை யழித்து அடியார்களைக் காத்தருள்வதற்கு ஹேது பிராட்டியோ முண்டான் சேர்த்தியென்று தெரிவித்தவாறு. இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்கள் திருநாவாயிலே பரத்யக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கின்றமையைக் காட்டுகின்றது மூன்றாமடி. என்னுடைய அநந்ய கதித்வத்தையே நோக்கி க்ருபை செய்தருளவேனுமென்கிறார் ஈற்றடியால்.

(7)

அருளாதொழிவாயருள்செய்து* அடியேனைப்

பொருளாக்கி உன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகலைப்பாய்*

மருளேயின்றி உன்னையென்னெஞ்சத்திருத்தும்*

தெருளேதரு தேன்திருநாவாயென்தேவே.

(8)

அருளாத ஒழி	} என்பால் அருள் செய்யா	} தென் திருநா	} அழகிய திருநாவாயில் வர்த்திக்
வாய்			
அடியேனை	அடியேன் பக்கலில்	தேவே	
அருள் செய்து		மருளே இன்றி	ஒருகாலும் அஞ்ஞான கந்தமில்
பொருள் ஆக்கி	ஒரு வன.		லாதபடி
உன்பொன் அடி	உன் திருவடிகளின்	உன்னை என	என்னுடைய நெரு
கீழ் புக	வைத்துக் கொண்டாலும்	நெஞ்சத்து	யிருத்தியநுபவிக்கும்
வைப்பாய்	கொள் ;	இருத்தம்	படியான
		தெருளேதரு	தந்தருள் வேணும்.

***—கீழ்ப்பாட்டில் “ஆவாவுடியானிவனென்றருளாயே” என்றவர், இப் பாட்டில், அருளினுமருள்க : அருளாதொழியினுமொழிக என்கிறார். இப்பாட்டின் ஈற்றடியை அந்வயிப்பதில் யோஜனாபேதமுண்டு ; தெருளேதரு என்பதை திரு நாவாயத் தேவனுக்கு விசேஷணமாக்கி யுரைப்பர் (ஆறுயிரப்படியில்) பிள்ளான். துரு—தந்தருள்வேணும் என்று வினை முற்றாகக் கொண்டு உரைத்தனர் மந்தைபுரை

யாகிரியர்கள். தரு என்பதற்கு, தா என்பதன் பொருளைக் கொள்ளுமிடத்து, தருக வென்பதன் கடைக்குறையாகக் கொள்ள வடுக்கும்.

ஆறாயிரப்படியருளிச்செயல் — “அஜ்ஞாநகந்தமில்லாத தொருபடி உன்னுடைய ஸ்வரூபருபுணாவியுதி விஷய திவ்யஜ்ஞானத்தை உன் க்ருபையாலே எனக்குத் தந்தருளின நீ இன்னமும் உன் க்ருபையாலே ‘நம்மடியானிவன்’ என்று விஷயிகரித்தருளி அடியேனை உன் பொன்னடிக்கீழ்ப் புகவைத்தருளுவாய், வைத்தருளாதொழிவாய்; திருவுள்ளமானபடி செய்தருள் என்று கொண்டு எம்பெருமானை இன்னுதாகிரார்.” என்று. “அருளவுமாம், தயிரவுமாம்; அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே யிருத்தும்படி தெளிவைத் தாவேனுமென்கிரார்” என்று மற்றுள்ள யாகிரியர்கள் பணிக்கும்படி. தெருளைப் பெற்ற வரான ஆழ்வார் அதைத் தந்தருள வேனுமென்று பிரார்த்திப்பது—பெற்றவதனுக்கு விச்சேதமில்லாதபடி அபிவிருத்தியைச் செய்தருளவேனுமென்று பிரார்த்திக்கின்றபடி. (8)

தேவர்முனிவர்க்கென்றும் காண்டற்கரியன்*

மூவர்முதல்வன் ஒருமூவுலகாளி*

தேவன்விரும்பி யுறையும் திருநாவாய்*

யாவரணுகப்பெறுவார் இனியந்தோ.

(9)

தேவர் முனி	{ தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும்	தேவன்	எம்பெருமான்
வர்க்கு	{	விரும்பி உறை	{ ஆதரத்தோடு வந்திக்குமிட
என்றும் காண்	{ (ஸ்வபயத்தாத்தினால்) எப்போ	யும்	{ மான்
டற்கு அரியன்	{ தம் காண்முடியாதவனாய்	திருநாவாய்	{ திருநாவாய்ப்பதியை
மூவர் முதல்	{ பிரமன் சிவனிர்திரர்க்கும் வை	இனி	{ நான் முடிந்தேனான் பின்பு
வன்	{ தாவேனாகியுத்தனாய்	யாவர் அணுக	{ கிட்டியுறபவிக்கப் பெறுவாராள்
ஒரு மூவுலகு	{ மூவுலகங்களையும் நிர்வஹிக்கு	பெறுவார்,	{ கொல்?
ஆளி	{ மவனான	அந்தோ	{ ஐயோ !

***—தாம் இப்படிச் செர்ல்சச் செய்தேயும் ஒரு விசேஷ கடாக்கூடம் செய்தருளாமை யாலே “நான் இவ்வாசையோடே முடியா நின்றேன். என்னுடைய அபிமதத்தைப் பெற்றுக் கனிக்கப்போகிற பாக்கவான்கள் யாரோ?” என்கிரார். [தேவர் முனிவர்க்கு என்றும் காண் டற்கு அரியன்] பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும், ஸநக ஸநந்தநாதிகளான யோகிகளுக்குங் கூட தாமாகக் காண நிறைக்கில் காண வரியனாயிருக்கும்வன். மூவர் முதல்வன்—அரி அயன் அரன் என்று சொல்லப்படுகிற மூவர்களுள்ளே முதன்மை பெற்றிருப்பவன் என்றும், பிரமன் சிவனிர்திரன் என்னும் மூவர்க்கும் நிர்வஹுகள் என்று முரைப்பர். ஒரு மூவுலகாளி—மூவுல கங்களையும் தன் ஸங்கல்பத்தாலே நிர்வஹிக்கும்வன். ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த தேவன் ஆச்ரித ரக்ஷணத்திற்குப் பாக்கான தேசவிதுவேன்று. விரும்பியுறையுமிடமான திருநாவாய்ப்பதியை நானனுசப்பெறுதே முடியாநின்றேன், இனிப் பெறுவார் ஆரோ?

திருநாவாயில் சென்று ஸேவிக்கவேனுமென்று ஆழ்வார்க்கு நினைவாகில் இதில் அருமையொன்றுமில்லையே; புறப்பட்டுச் சென்று ஸேவிக்கத் தட்டென்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். திருநாவாயை அணுகப்பெறவேனுமென்பதே உத்தேசம்மன்று; அவ்விடத் துறையும் பெருமானுக்கு அஸாதாரணமான திருநாதான் இங்கு உத்தேசம். ... (9)

தி 9—25

அந்தோவணுகப்பெறுநாள் என்றேப்போதும்*
 சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்*
 கொந்தார்மலர்ச்சோலைகள்கூழ் திருநாவாய்*
 வந்தேயுறைகின்ற எம்மாமணிவண்ணு.

(10)

கொந்து ஆர்	கொத்தாக நிறைந்துள்ள	அந்தோ அணுக	} ஐயோ! உன்னைக்கிட்டிவாழும் பெறுவதுமுண்டோ
மலர் சோலைகள்	மலர்களைபுகுடைய சோலைகள்	பெறும் நாள்!	
சூழ்	ளாலே சூழப்பட்ட	என்று	
திரு நாவாய் -	திருநாவாய்ப்பதியிலே	எப்போதும்	ஸர்வகாலமும்
வந்தே	{ பரமபதம் முதலான விடங்	எப்போதும்	ஸர்வகாலமும்
கின்ற	{ களைபும் விட்டு வந்து நித்ய		நெஞ்சு தளும்பி
எம் மா	{ வாஸம் பண்ணுகிற		
	{ எமக்குப் பரமபோக்யமுனை நில	திருமால் என்று	திருமாலே! பெயன்று கூப்பிடா
	மணிவண்ணனே!	அழைப்பன்	கின்றேன்.

***—உன்னைக் காணப் பெறுமையாலே நெஞ்சழிந்து கூப்பிடா நின்றேன் காணென்கிறார். தொடங்கும்போதே அந்தோவென்கிறார்—சொல்லத் தொடங்கினது தலைக்கட்ட மாட்டாத பலஹானியாலே. “அணுகப் பெறுநாள் எவையென” என்ன வேண்டியிருக்க அவ்வளவும் சொல்லமாட்டிற்றிலரன்றோ. [எப்போதும்] ஒருகால் சொல்லத்தொடங்கி இளைத்தால் பின்னைத் தவிரலாமே; ஆகை வாளாகிருக்க வொட்டுகிறதில்லை. எப்போதும் இதுவே யாத்திரையானபடி.

[சிந்தை கலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்]—அத்தலைக்குத் திருவுள்ள மில்லையாகின்றாம் அழைப்பதனால் என்னாகும்? என்கிற தெளியின்றிக்கே சிந்தை கலங்கியிருக்கப் பெற்றது அனுகையாலே மேன்மேலு மழைக்கின்றேன். ஆர்த்தியிருந்த ப்ரஜை மாதாபிதாக்களைக் கூப்பிடுமாபோலே திருமாலே பெயன்று கூப்பிடுகின்றேன். திருநாட்டிலே வந்து காணக் கடவதான வடிவை இங்கே காட்டுவதாகக் கொண்டு திருநாவாயிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே!

(10)

வண்ணம்மணிமாட னன்னுவாயுள்ளானை*
 திண்ணம்மதிர் தென்குருகூர்ச்சட்கோபன்*
 பண்ணுந்தமிழ் ஆயிரத்திப்பத்தம்வல்லார்*
 மண்ணுண்டு மணங்கமழுவார்மல்லிகையே.

(11)

வண்ணம் மணி	{ அழகிய மணி	மாடங்களை	பண் ஆர் தமிழ்	{ பண்ணிறைந்த தமிழான ஆயிர
மாடம்	{ புகுடத்தான		ஆயிரத்து	{ ரத்தில்
நல் நாவாய் உள்	{ விலகண்ணமான	திருநாவாய்	இப்பத்தும் வல்	{ இப்பத்தையும்
ளானை	{ லெழுந்தருளியிருக்கும் பெரு		வார்	{ கள்
	{ மாணக் குறித்து,		மண் ஆண்டு	{ இழவியுதியை
				{ நெடுங்காலம்
திண் அம் மதிர்	{ திடமாயழகியமதிர்களைபுகுடத்		மல்லிகை மணம்	{ “ஸ்ரவகத்த:” என்னப்படுகிற
தென்குருகூர்	{ தான திருநகர்க்குத்- தலைவ		கமழுவார்	{ எம்பெருமானோடே ஸாம்மப
சட்கோபன்	{ ரான ஆழ்வாருடையதாய்.			{ பத்திபெறுவர்கள்.

***—இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஐஹிக ஆழவ்யக ஸகைபோகங்களையும் புலிக்கப் பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். மண்ணுண்டு என்பதனால் ஐஹிகபோகம்

புஜிக்கப்பெறுகை சொல்லிற்று. மல்லிகை மணங்கமழுவர் என்பதனால் ஆழ்வுமிகப்போகும் புஜிக்கப்பெறுகை எங்களை சொல்லிற்றுகிறதென்னில்; மல்லிகை மணமென்று ஒரு பரிமளத்தை மாதிரி சொன்னபடியன்று; இது உபலக்ஷணமாய் ஸகல பரிமளங்களையும் சொன்னபடியாகி, வேதாந்தங்களிலே ஸுர்வ கந்தே* என்று ஸகல பரிமளங்களும் வடிவெடுத்த வனுக் சொல்லப்படுகிற எம்பெருமானாகப் பெறுவர்—எம்பெருமானேயே ஸாம்யாபந்நராவர் என்றபடியாம். *தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்க அருள் செய்வர்* என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரம் இங்கே நினைக்கத் தக்கது. “மல்லிகை மணங்கமழுவர்” என்பதற்குப் பன்னீராயிரவுரைகாரர் “மல்லிகைபோலே பரிசுத்தமான யசஸ் ஸௌரபயவிகாஸத்தை யுடையவராவர்” என்றுரைத்தார். அவ்வுரை ஆரூயிரப்படி முதலிய வியாக்கியானங்களுக்குப் பொருந்தியதன்று. ... .. (11)

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்

ஒன்பதாம்பத்து எட்டார் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

நம்பின்னே திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—மல்லிகை கமழ்.

உரையவதாரிகை:—நம்முடைய முதலிகள் இத்திருவாய் மொழியை ‘மாலைப்பூசல்’ என்று வழங்குவர். (இப்பதிகத்தின் முடிவு பாசரம் காண்க.) மேல் பத்தாம் பத்தில் மூன்றாம் பதிகமான சுவேயம்ருதோளினை மெலியுமாலே* என்கிற திருவாய்மொழிக்குக் ‘காலைப்பூசல்’ என்று ஸங்கேதம். கண்ணிரான் விடியற்காலத்திலே பசுமேய்க்கப் போனானாக அபிசங்கை பண்ணி அவன் முகத்தைப்பார்த்து, ி பசுமேய்க்கப்போனால் கலியக்கடவு பதார்த்தங்கள் எவியா-நின்றனவென்று முறையிடுவது. காலைப்பூசலான அத்திருவாய் மொழி யிலே. மாலைப்பூசலான இப்பதிகத்திலோமென்னில், *காடுகளுடுபோய்க் கன்றுகள் மேய்த்து மறியோடிக் கார்க்கோடல் பூச்சுடி வருகின்ற தாமோதரன் மாலைப் பொழுதிலே திருவாய்ப் பாடியேறத் திரும்பிவரும்போது சில நாட்களில் பசுக்களை யெல்லாம் பின்னே வரவிட்டுத் தான் முன்னே குழுவாதிக்கொண்டு வருவன்; சில நாட்களில் பசுக்களை யெல்லாம் முன்னே போகவிட்டுத் தான் பின்னே வருவதுமுண்டு; அப்படி வருகின்ற நாளில் அப்பெருமானைப் பசுக்களின் முற்கொழுக்கில் காணாமல் திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் பட்ட பாட்டை ஆழ்வார் தாம் ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசுகிறதாயிராந்ந்து இத்திருவாய்மொழி.

நம்பின்னேயிடு:—“படை வீட்டிலிருந்தால் மாமியார் மாமனாருக்குக் கூசிட் பெருமா ளுடன் நினைத்தபடி பரிமாறப் போகாதென்று காட்டிலே ஏகாந்தமாயுறப்பதாக மனோ ரகித்துப் பேர்த்த பிராட்டியை *காந்தராமத்தே கிஜநே விஸ்ருந்தா பாலேவ கஸ்ய விலாப ஸீதா* என்கிறபடியே கூப்பிடப் பண்ணிவிடப்போலே, திருநாவாயிலே புக்கு அதுபலிப்பதாக மனோரகித்தவிவர்க்கு பாதகவர்க்கத்துக்கு அஞ்சிக் கூப்பிடும்படியாய் விளைந்தது.” ... *

மல்லிகைகமழ்தென்றலீருமாலோ வண்குறிஞ்சியிசைத்வருமாலோ*
செல்கதிர்மாலையும்மயக்குமாலோ செக்காநன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ*
அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனென்மான் ஆயர்களேறியேறெம்மாயோன்*
புல்லியமுலைகளும்தோளும்கொண்டு புகலிடமறிகிலம்தமிழாமாலோ. (1)

உல்லிசை கமழ் { மல்லிகையின் பரிமாணத்தோடு அல்லி அம் { விகலித்தழகிய தாமரை
தென்றல் { கூடின தென்றலானது தாமரை கண் { போன்ற திருக்கண்களை
யுடையனாய்
நரும் ஆல் ஓ { (வாளாலறுக்குமாபோலே) ஈர் எம்மான் { ஸர்வஸ்வாமியாய்
கின்றது ஐயோ { இடையா்களால் செருக்கை
வண் குறிஞ்சி { செவிக்களிய பண் { ஆயர்கள் ஏறு { யுடையனாய்
இசை { னிசையானது அரி ஏறு { லிம்ஹச்சேஷ்டம் போன்றவ
தவரும் ஆல் ஓ { துளைக்கின்றது ஐயோ ; { னாய்
செல்கதிர் மாலே { மளவிலே யுள்ள எம்மாயோன் { எம்மோடு நீர்மைக் குணத்தைக்
பும் { ஸஞ்சயனையுடைய மாலேப் { காட்டிக் கலந்து பரிமாறின்
பொழுதும் { புல்லிய முன்பு { வனா கண்ணபிரான்
மயக்கும் ஆல் ஓ { மோஹித்ச்ச் செய்யா நின்றது முலை களும் { முலைகளையும் தோள்களையும்
ஐயோ ; { தோளும் { கொண்டு
செக்கார் ரல் { செக்கிறங்கொண்டு அழகிய கொண்டு
மேகங்கள் { மேகங்களானவை தமிழம் புகல் { பிரிந்து வருந்திக்கிடக்கிற நாம்
ல் { சரீரத்தைச் செதுக்கா நின்றது இடம் அறி { ஒதுங்கி உய்யுமிடம் அறிகின்
ஓ { ஐயோ ! ; { கிலம் ஆல் ஓ { றிலோம் ஐயோ !

***—மாலேப் பொழுதில் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் யீ தனக்கு
நலிவை விளைக்கும்படியைச் சொல்லிக் கதறுகிறார் ஒரு ஆய்ச்சி. [அவ ய நிலைமையை
பெய்திப்பேசுகிறார் ஆழ்வார்.] மல்லிகை கமழ் தென்றல் நருமாலோ— கொரு துணை
வின்றிக்கே யிருந்தாலும் தானே ஏகாகியாய் நின்று நலியக்கடவதான தென்றல் மல்லிகை
மலரின் பரிமாணத்தையும் துணை கொண்டால் நலியும் விதம் சொல்லலாகுமோ? கூடியிருக்கும்
காலத்தில் பரம்போக்யமாயிருந்து பரமானந்தத்தை விளைக்கும் பதார்த்தங்களெல்லாம் பிரிபு
காலத்தில் துயரத்தை விளைக்கு மென்னுமிடம் ப்ரஸித்தம். பூராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா
காண்டம் முதல் ஸர்க்கத்தில் பல ச்லோகங்கள். இத்திருவாய்மொழியிற் பாசுரங்களோ
டொக்கும். சில ச்லோகங்கள் காணீர்;—*யாநி ஸம் ரமணியாநி தயா ஸஹ ப்லந்தி மே தாந்யே
வாரமணியாநி ஜீவதோ மே தயா விநா* ஸதா ஸுகமஹம் மந்யே யம் புரா ஸஹ ஸீத்யா,
மாருதஸ் ஸ விநா ஸீதாம் சோகஸஞ்ஜநகோ மம*
வண்குறிஞ்சியிசை தவரும்—குறிஞ்சி, மருள், காமரம், கந்தாரம் என்று பண்களுக்குப்
பெயர்; தோடி, ஸாவேரி, பைரவி, சங்கராபரணம் என்று ஸங்கீதப் புலவர்கள் சாகத்
களுக்குப் பெயர் வழங்குமாபோலே வண்டு குயில் முதலானவற்றின் பண்கள் குறிஞ்சி மருள்
காமரம் கந்தாரம் முதலான சொற்களால் வழங்கப்படுவதைத் திவ்யியப் பிரபந்தங்களிற்
காண்கிறோம். மல்லிகை கமழ் தென்றல் ஈர்ந்து பொகட்ட புண்ணின் மேலே வண்குறிஞ்சி
யிசை துளைத்துப் பொகடா நின்ற தென்கை. தென்றல் மேலெழ நலியா நின்றது; இசை
செவிவழியே உள்ளே புகுந்து நலியா நின்றது.

செல்கதிர் மாலையும் மயக்கும் = பகற்போதாயிருந்தால் கண்ட வஸ்துக்களையும்
பார்த்துக்கொண்டும் கண்டாரோடும் பேசிக் கொண்டும் ஒருவாறு பேரதைப் போக்க
லாம்; அதற்கு அவகாசமில்லாதபடி ஸஞ்சயன் மறையும்படியான மாலேப் பொழுது
வந்து மயக்கா நின்றது. செக்கர் நன் மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ = ஸத்த்யாராகத்தை

பும் சரமமான நிறத்தைபுழுமடைய மேகங்கள் அவனுடைய அவயவ சோபைக்கும் வடிவுக்கும் ஸமரகங்களாய்க் கொண்டு கொலைபுரியா நின்றன. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் பண்டு அவனோடு ஸம்சுலேஷித்த அவயவங்களைக் கொண்டு எங்கனே யாறியிருக்கும்படி? (1)

புகலிடமறிகிலம் தமிழமாலோ புலம்புறுமணிதேன்றலாம்பலாலோ*
பகலமோலைவண்சாந்தமாலோ பஞ்சமம்முல்லைதண்வாடையாலோ*
அகலிடம்படைத்திடந்துண்மீழ்ந்தளந்து எங்குமளிக்கின்றவாயன்மாயோன்*
இகலிடத்தசுரர்கள்கூற்றம்வாரான் இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென். (2)

தமிழம்	புகலி	தனிப்பட்ட நாம் ஒதுக்கி	படைத்து	உண்டாக்கியும்
டம் அறிகிலம்		புய்யுமிடம் அறிகின்றிலோம்		(ஸமய விசேஷங்களில்) இடத்
ஓல் ஓ		ஐயோ,	உண்டு	தல் உண்ணுதல் உயிழ்தல்
புலம்புறு மணி		(சேகங்களின் கழுத்தில்) ஒலிக்	உமிழ்ந்து	அளத்தல் ஆகிய காரியங்
தென்றல்		கின்ற மலையும்	அளந்து	களைச் செய்தும்
ஆம்பல்		தென்றற் காற்றும்	எங்கும் அளிக்	எல்லாப் படிகளாலும் ரகச
ஆல் ஓ		இலைக்குழலும்	கின்ற	ணத்தைச் செய்து போரு
		நரிகின்றவிதம் சொல்லத்	இகல் இடத்து	கின்றவனும்
		தெரியவில்லையே;	அசுரர்கள்	புத்த பூமியில் அசுரர்களுக்கு
பகல் அடு மாலே		பகர்போதை முடித்து வந்து	கூற்றம்	மிருத்புவாய்
		தோற்றுகின்ற மாலேப்		
		போதும்	மாயோன்	ஆச்சர்யபூதனான கோபால
வண் சாந்தம்		அழகிய சந்தனமும்	ஆயன்	கிருஷ்ணன்
பஞ்சமம்		பஞ்சமராசமும்	வாரான்	(இத்தனபங்களைத் தொலைக்க)
முல்லை		முல்லை மாலையும்	இனி	வருகின்றிலன்;
வாடை		குளிர்ந்த வாடைகாற்றும்	இருந்து	இப்படியான பின்பு
ஆல் ஓ		நலிகின்றவிதம் சொல்லத்	என் உயிர் சாக்	ஸத்தையோடேயிருந்து
		தெரியவில்லையே;	கும் ஆறு என்	என்னுயிரை ரகிபித்துக்
அக்ஷ!		பரந்த பூமண்டலத்தை		ளும் விதம் என்னோ?

***—பல படிகளாலும் ரகசிக்குமெம்பெருமான வருகின்றிலன்; பாதக பதார்த்களா நித்தனியே யன்றியே திரள்திரளாகவும் தோன்றி நலிகின்றன; தப்பிப் பிழைக்கும் வழி தெரிய வில்லையே யென்கிறான். “புகலிடமறிகிலம் தமிழமாலோ” என்கிறது—சீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன கஷ்டங்களுக்காகவுமாம்; இப்பாட்டிற் சொல்லப்பேரகிற கஷ்டங்களுக்காகவுமாம். புலம்புறுமணி—நாகுகளைத் தொடருகின்ற சேக்களின் கழுத்தில் கட்டின மணியினோசை விரவிறகளுக்கு உத்திபகமென்க.

ஆம்பல் என்று ஊதுகுமுதுக்குப் பெயர்; அதன் ஓசையைச் சொன்னபடியிங்கு, பகலமோலை—ஆச்வாலகரமான பகற்போதை முடித்துக் கொண்டு வந்து தோற்றின மாலேப் போது. பஞ்சமம்—*பிக: ‘கூஜதி பஞ்சமம்’ என்னும்படியான பண். முல்லை யென்று யாழையுஞ் சொல்லும், முல்லைப் பூவையுஞ் சொல்லும்; விரவிறகளுக்கு இரண்டும் உத்தி பகமே. இவை இன்னது செய்கின்றன வென்று சொல்லாமல் விட்டது, ‘புலி புலி’ என்னு மாலோலே; இவற்றின் பேரைச் சொன்னதுதானே இவை செய்யுந் கொடுமையைச் சொன்ன படியாம். இவைவெல்லாம் முன்பு அனுகூலங்களாயிருந்தவையே; இப்போது பிரதிகூலமா வதற்குக் காரணஞ் சொல்லுவன பின்னடிகள். படைத்தல் இடத்தல் உண்டுமிழ்தல் அளத் தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்து பலபடியாலும் ரகிபித்தையே தொழிலான ஸர்வேசுவரன் வருகின்றிலன்; இனிப் பரணதாரணம்பண்ணும் வகையறியேன் என்கிறாளாயிற்று. ... (2)

அவி அம் புன்	சிறகுடைய பெரிய திரு	அழகிய பூப்போலே பரிதாப
உடை	வடிவைய வாழ்னமாகக்	பத்தை ஸலிக்க மாட்டாத
	கொண்ட	தாயிராகின்றதத்தோ !;
தெய்வம் வண்டு	பரம புருஷனாகிற வண்டு	
அதைத்த	அத்பலித்து ஸாரம் கவரப்	வகைகள் இவ்வகைகளெல்லாம்
	பெற்ற	
எம் பெண்மை	எனது பெண்மையானவிது	ஆவியின் பரம் இவ்வாத்மாவுக்குப் பொறுக்க
இது		அல்ல அத்தோ லாவனவல்ல;

***—“பாவிதே மனத்தே நின்று ஈருமாலோ!” என்று கீழ்ச் சொன்னது தன்னையே அதுபாஷிக்கிறபடி; ஈரும் என்பதற்கு எழுவாய் எது வென்னில், கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகேயாம். மேலுள்ள வாடை என்பதை எழுவாயாக்கி யுரைப்பர் பன்னிராயிர வுரைகாரர்.

வாடை தண்வாடை வெவ்வாடையாலோ = தண்வாடை வெவ்வாடையாலோ என்றால் போதுமே; ‘வாடை தண்வாடை’ என்னவேணுமோ வென்னில்; மகள் ‘வாடை!; என்று வெறுத்துச் சொன்னாள்; தாய்மார் ‘வெறுப்பானேன்? இது தண்வாடையன்றோ’ என்றார்கள்; ஐயோ! வெவ்வாடையைத் தண்வாடை பென்பதே! என்கிறார் மகள்.

மேவுதன்மதியம் வெம்மதியமாலோ = தாபத்தார்கள் சந்திரனைத் தேடா நிற்பர்கள்; அவன்தானே எனக்கு நெருப்பைச் சொரிபா நின்றான். *சந்தரச் சண்டகராயதே* என்பர் வடதாலாரும்.

மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ = தாபம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே பூம் படுக்கையிலே படுத்தால் அது நெருப்புப் பள்ளியாய்ச் சுடாநின்றது. இருவராய்ப் படுக்க வேண்டிய படுக்கை ஒருவருக்கு நெருப்பாகச் சொல்லவேணுமோ?

நான் மடமச்சம் முதலிய குணங்களோடு கூடியிருக்கவேண்டிய பெண்கள் இப்படியும் பேசத்தகுமோ? என்ன; பெண்மை குடிவாங்கிப்போயிற்றென்கிறார் முன்னுமடியில். வண்டானது பூவினுள்ளே புகுந்து படிந்து அங்குள்ள ஸாரத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுமாபோலே, கருடவாழ்வுணை எம்பெருமானாகிற வண்டு ஸாரத்தைக் கவர்ந்து பேரயிற்றே யென்கிறான். எம்பெருமானிடத்தே யீடுபட்டவர்களும் பெண்மையைக் காக்க முடியுமோ வென்று கருத்து. *பறவை யேறு பரம்புருடன் வந்து கைக் கொண்டு என் பெண்மையை யழித்துப் போனென்கை. ஆவியின் பரமல்ல வகைகளாலோ = அவனுடைய ஸம்சீலேஷ விசீலேஷ ப்ரகாரங்கள், பாதக பதார்த்தங்களின் பாரிப்பு ஆகிய எல்லாம் இங்கு வகைகள் என்ற சொல்லார் சொல்லப்படுகின்றன. இவை என் ஆத்மா பொறுக்கக்கூடிய அளவிலே யில்லை யென்கை. யாமுடை நெஞ்சமும் துணையன்றாலோ = உசரத்துணையான நெஞ்சையு மிழக்கப்பெற்றே நென்கை.

...

...

...

(4)

யாமுடை நெஞ்சமும் துணையன்றாலோ ஆபுதுமாலையுமாகின்றாலோ*
யாமுடை ஆயன்றமனம் கல்லாலோ அவனுடைத்தீங்குழலிருமாலோ*
யாமுடை துணையென்னும் தோழிமாருமெம்மில் முன்னவனுக்கு மாய்வராலோ*
யாமுடையாருயிரகாக்குமாறென் அவனுடையருள் பெறும்போதறிதே.

(5)

யாமுடை நெஞ்சம்	எம்முடைய நெஞ்சம் உசரத்	ஆ புகும் மாலே
மும் துணை	துணையாகின்றதில்லையத்தோ!	புகும் ஆகின்ற
அன்று ஆல் ஒ		பசுக்கள் வந்து புகும் மாலே
		பொழுது மாகின்றதத்தோ!;

யாமுடை ஆயன் { எமது எம்மில் முன் எனக்கு
தன் மனம் { டைய நெஞ்சு கல்லாய்
கல் ஆல் ஓ { விட்டதந்தோ! ; மாய அவன் பொருட்டு நோவுபடா
அவனுடை அப்பெருமானுடைய வர் ஆல் ஓ
தீம் குழல் ஈரும் { இனிதான வேணுகானமும் அ வ னு டை }
ஆல் ஓ { நவியா நீன்றதந்தோ! ; அருள் பெறும் } அவனது அருளைப் பெறுவது
(இப்படி ஈடுபடுகிறவனவில்) போது அரிது அரிதாயிரா கின்றது ;
யாமுடை துணை { என் னும் } எமக்குத் துணைவரென்று பேர் யாமுடை ஆர் }
தோழியாரும் { பெற்றிருக்கின்ற தோழியரும் ஆறு என் } எனது அருமையான வுயிரைக்
காக்கும் விதம் என்னோ!.

***—அடியார்க்கெளியெனென்று பேர் பெற்றவனுடைய இரக்கம் பெறுகை அரிதான பின்பு நம்முயிரைக் காக்கும் விரகுண்டோ வென்கிறான். ஆபுருமாலையுமாகின்றாலோ பசுக்கள து புரும் மலைப் பொழுது வந்துவிட்டதே! இம்மலைப் பொழுது சிறிது தாம வந்தாலென்ன? ஐயோ! இப்போதே அணித்தாயிற்றே! என்று நோகிறான். மலைப் பொழுது வந்தால் சுண்ணபிரானும் வந்திடுவெனென்று ஆறியிருக்கலாகாதோவென்ன; யாமுடை ஆயன்தன்மனம் கல்லாலோ என்கிறான். அவனுடைய நெஞ்சு கல்லாயிற்றே! அவனோ வருவானென்கை. “சேவிக்க வாழ்விக்கு மெங்கோளாநகன் திருக்கோயில் சூழ். சாவீந் கலந்தாசை தந்தேகிறார் நெஞ்சு கல்நெஞ்சமோ?” (திருவாங்கக் கலம்பகம்) என்ற பின்னேப் பெருமானையங்கார் பாசும் இங்கு நினைக்கத்தகும். அவனுடைய நெஞ்சு கல்லென்று தோன்றினால் கைவாங்கி நிற்க வேண்டாவோ வென்ற, அவனுடைய இனிய குழலோசை கைவாங்க கொட்டுகிறதில்லை யென்கிறான் அவனுடைத் தீங்குழலிருமாலோ என்று. இங்கே ஈடு; “நான் பகலெல்லாம் பிரிந்தேன், வரவு தாழத்தேன், ஆற்றேன், பரதந்தரையக் கெட்டேன் என்கிற புடைகளிலே சில பாசுரங்களை வைத்திறே குழலுதுவது; அது ‘கல்லென்று கைவாங்காதே கிடாய், நீர்கிடாய்’” என்னு நின்றது. இப்பாசுரங்களாலே அவனுடைய இனிய குழலோசையானது ஈராகின்றது.”

நெஞ்சம் துணையன்றிக்கே அவனும் உதவாதபோது துணையான தோழியாராகிலும் உதவவேண்டுமே; அந்தோ! அவர்களும் என் வயஸனத்தைக் கண்டு எனக்கு முன்னே நோவுபடாநின்றார்களென்கிறது மூன்றாமடி. இத்தனிமையில் ஆத்மா தரிக்கும் விரகு தெரிவிக்கையே; அவனுடைய க்ருபையைப் பெறுகை அரிதாயிருக்கின்றதே!. ... .. (நி)

அவனுடையருள் பெறும்போதரிதால் அவ்வருளல்லவருளும்ல்ல*
அவனருள்பெறாமளவாவிநில்லாது அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சங்காணேன்*
சிவனொடுபிரமன்வண்ணமுடந்ததை சேர்திருவாகமெம்மாவியீரும்*
எவமினிப்புழிமடமேவம் செய்கேனோஆருக்கென்சொல்லுகேன்னைமீர்காள். ((

அ வ னு டை { அவனோடு ஸம்சலேஷிப்ப அடுபகல் மலை { பகலை முடிக்கும் மலைப்பொருள் பெறும் { தாகிற அருளைப் பெறுவது யும் { தம் வந்து தோன்றிற்று போது அரிது அரிதாயிருக்கின்றது :
அவ் அருள் அல் { அவனுடைய அருள அருளே நெஞ்சம் { (தனிமைக்கு உதவுமதான ன அருளும் } யல்லது மற்றவை அருளல்ல காணேன் { நெஞ்சையும் காண்! அவ் } லேன் ;
அவன் அருள் { அவனது அருளைப் பெறும் சிவனோடு பிரமன் வண் திரு சிவனும் பிரமனும் பிராட்டியும் பெறும் அளவு { வரையில் மன் வண் திரு ம ட ட் டை ஒருங்கே சேர்ந்திருக்கப் என் பிராணன் தரித்திருக்க சேர் திருஆகம் பெற்ற திருமேனியானது மாட்டாது ;

(அப்படிப்பட்ட சில குணத்தைக்காட்டி) எவம் செ } யாது செய்வேன்
கேளே }
எம் ஆவி ஈரும் என்னுமாண்வ நல்கின்றது; மீதான் தாய்பார்களே
இனி புரும் { இனி எனக்கொதுங்குமிடம் ஆருக்கு என் { ஆருக்கு என்ன பாசமட்டுச்
இடம் எவம் { எதுவே! சொல்லுகேன் { சொல்லுவேன்?

***—பிராட்டியோடும், அஹங்காரிகளான பிரமன் சிவன் முதலானோரோடும் வாசியற உடம்பு கொடுக்கும்வனுடைய சிலகுணம் என்னுயிரை ஈராநின்றதெயென்று குணவிசேஷத்தி ளீடுபட்டுச் சொல்லுகிறான். அவனுடையநூள் பெறும்போது அரிதால்—“என்னருளைக்கொள் வாருண்டோ?” என்று தேடியிருந்து “என்னருளைக் கொள்வாரில்லையே” என்று வருந்திக்கிடந்த அவனுடைய அருள் எனக்கு அரிதாயிற்றே யென்கிறான். அவ்வருள் அரிதாகில், அதுவே வேனுமென்று என்ன நிர்ப்பந்தம்? வேறோருருளை நோக்கலாகாதோவென்ன, அவ்வருளல்லன வருளும்ல்லம்—*முதலாய நல்லானருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப் பல்லாரருளும் பழுது* என்று பண்டே பொய்கையாழ்வார் வித்தாந்தம் செய்து வைத்தாரே. அவ்வருளே வேனு மென்று நிர்ப்பந்தமாகில் அது பெறுமளவும் பொறுத்திருக்க வேண்டியதன்றோவென்ன, அவனருள் பெறுமளவு ஆவி நிலலாது என்கிறான். அவன் ப்ரஸாதம் கிட்டுமளவும் பிராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரமப்ராப்தியை ஸஹிப்பதொரு பிராணனைப் பெற்றவுன்றோ ஆறியிருக்க லாவது. “அடுபகல் மாலையும் நெஞ்சங்காணேன்” என்றவிதற்கு இரண்டுபடியாக யோஜனை; “அடுபகல் மாலையும்” என்று தனிவாக்யமாக்கி, மாலைப்பொழுதோ வந்து தோன்றாநின்றது, எல்லாக் காலத்திலும் தரிக்கைக்கு உறுப்பான நெஞ்சையோ காண்கின்றிலேன்—என்று ஒரு யோஜனை. மாலையும் காண்கின்றிலேன், நெஞ்சையும் காண்கின்றிலேன் என்பதாக மறொரு யோஜனை. மேல்வாசியிருக்கிற இராப்பொழுதைக்காட்டிலும் மாலைப்பொழுதே ஒருவாறு நன்று— என்பது கருத்து. சிவனோடு பிரமன் வண்திருமுடந்தை சேர் திருவாகம் = *பச்யைகாதச மே ருத்ரார் தசுவிணம் பார்க்ஸ்வமாச்சரிதார்* என்றுமோகூத்தாமத்திற் சொல்லப்பட்டது. அன்றியும் *தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்க்ஸ்வே தசுவிணே சம்போர் நிவாஸ பரிகல்பிதஃ* என்றொரு வசனமும் ஆசாரியர்கள் எடுத்துக் காட்டுவதுண்டு. (சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ் தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினான் என்பது இதன் பொருள்.)

ஏழுருமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூருருந்தனியுடம்பன் என்னும் *அக்கும் புலியினதருமுடையாரொருவர் பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்* என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடியருளிக் செய்கிறார்களே; சிவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திரு மேனியைப்பற்றியிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூர்வர்களின் வ்யாக்யானங்களிலேயே உள்ளன; எங்கனே யென்னில்;—“ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே இருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச் செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந் தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்திவிடார்களிறே. ஒரோகலஹங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே ருடிவாங்கியிருந்து கலஹம் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே”— என்று.

காபாலி கந்தற்செளிதானது கிடர் எனக்கரிதாய்த்து.” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி தான்க. ... (6)

ஆருக்கென் சொல்லுகென்னனைமீர்காளாருயிரளவன்றிக் கூர்தண்வாடை*
 காரோக்குமேனி நங்கண்ணன் கள்வம்கவர்ந்தவத்தனிநெஞ்சமவன்கண்ணிதே*
 சீருற்றவகில்புகையாழ்நரம்பு பஞ்சமம்தண்பசம்சாந்தணைந்து*
 போருற்றவாடைதண் மல்லிகைப்பூப்புதுமணமுகந்து கொண்டேறியுமாலோ. (7)

கார்	ஒக்கும்	{	காளமேகம் போன்ற திருவுரு		தண் ப	ஞ்	{	குளிர்த சந்தனத்தையும்
மேனி			வத்தை யுடையனான		சாந்து			
நம் கண்ணன்			நமது கண்ணிரான்					கூட்டிக்கொண்டு
கள்வம்			தனது கள்ளச் செயல்களினால்		போர் உற்ற		{	போர் புரியத் தலைப்பட்ட
கவர்ந்த			அபஹரித்துக் கொண்டுபோன		வாடை		{	வாடையானது
அத் தனி நெஞ்			சம்மை விட்டுத் தனியேயான					
சம்			நெஞ்சானது		தண் மல்லிகை		{	குளிர்த மல்லிகைப்பூவினுடைய
அவன் கண்ணி			அவன் பக்கவிலே யாயிற்று ;					
சீர் உற்ற அகில்			{	பரிமளச் செல்வம் மிக்க	புது மணம்			
புகை			{	புகையைமும்	மு க ண் து			
யாழ் நரம்பு			யாழின் நரம்பொலியையும்		கொண்டு			
பஞ்சமம்			பஞ்சமராகத்தையும்		எ			தோ !

* * * —கீழ்ச்சொன்ன பதார்த்தங்களெல்லாம் திரளவந்து கண்பாராதே நம படியைச் சொல்லுகிறான். ஆருக்கு என் சொல்லுகேன் ? = என்னைப்போலே நீங்கள் நெஞ்சிழந்தவர்களுமல்லீர்; வாடை முதலான போக்ய பதார்த்தங்களைத் தேடிப்பிடித்து அவைகொண்டு உகப்பவர்களுமாயிருக்கின்றீர்கள்; இப்படிப்பட்டவர்களுக்கா நான் என்னிலையைச் சொல்லுவது? என்பது. இக்கூர்தண்வாடை ஆருயிரளவன்று = மிகைத்துக் குளிர்த்து வீசுகின்ற வாடையானது நம்முயிரைக் கொண்டு போமளவன்று என்கிறவிதனால், சித்ரவதஞ்செய்யப் பார்க்கின்ற தென்பது. சிரமமின்றி உயிரைக் கொண்டு போனால் நல்லதே; அப்படி கொண்டு போமதன்று; உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளாது விட்டிட்டு ஹிம்ஸிக்க நினைத்திராவின்றது போலுமென்றவாறு. “ஆருக்கென் சொல்லுகேன்” என்றவிடத்து—“வருகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தை சொல்லுமாபோலே” என்பது ஈடு. நெஞ்சம் கண்ணபிரானுடைய கள்வப்பணி மொழிகளிலே யீடுபட்டுடாழிந்தது. பின்னடிகளில், மற்றுமுள்ள பாதகப்பொருள்கள் பேசப்பட்டன. ... (7)

புதுமணமுகந்துகொண்டேறியுமாலோ போங்கிளவாடைபுன்செக்கராலோ*
 அதுமணந்தகன்று நங்கண்ணன்கள்வம் கண்ணனிற் கொடி திரியதனிலும்பர்*
 மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவை வண்பசம்சாந்தினில்பஞ்சமம்வைத்து*
 அதுமணத்தின்னருளாய்ச்சியர்க்கே யுதுமத்தீங்குமுற்கேயுய்யென் நான். (8)

பொங்கு	ள	{	என்னை நலிய நலியக் கிளர்ந்து நம்	ன்	{	நமது க்ருஷ்ணனுடைய கள்ளச்
வாடை			இளகிப் பதிக்கிற வாடைக்	கள்வம்	{	செயல்கள்
			காற்றானது	கண்ணினில்		அவனிற்காட்டிலும் கொடியதா
புது மணம்				கொடிது		யிராவின்றது ;
மு க ண் து			புதிய பரிமளத்தை முகந்து	இனி அதனில்		இன்னமும் அதுக்குமேலே
கொண்டு ஏறி			கொண்டு வீசாவின்றதந்தோ !	உம்பர்		
பும் ஆல் ஓ						
புன் செக்கர்			புல்லிய செக்கர் வானமும்	மதுமணம் மல்		மதுவையும் மணத்தைபுழுடை
ஆல் ஓ			வந்து நலியா கின்றது ;	லிகை		த்தான மல்லிகையினுடைய
அதி மணந்து			அப்படி கலந்து புரிந்த	மந்தம் கோவை		மெல்லிய ஸரமென்ன
அகன்ற				வண்பசம் சாந்		அழகிய குளிர்த சந்தன
				ல்		மென்ன இவற்றிலுக்காட்டில்

பஞ்சமம் { விலக்ஷணமான ராகத்தை அதிசயம் } அவ்வியை யமுலோசைக்கே
வைத்து { யிட்டு குழங்கே }
அது மணந்து வாசாமகோசரமான
இன் அருள் { ஷடத்தைப் ப நல நான் உய்யேன் } நான் உயிரைப் பறிகொடுப்
ஆய்ச்சியர்க்கே வருள் செய்யப் பெற்ற { பவளாயிராதிந் தேன்.
ஊதும்

***—இங்ஙனே பொங்கிவாவடையானது புது மணத்தை முகந்து கொண்டு எறியா
நிற்கச்செய்தே அதன்மேலே புன் செக்கர் வந்து கலியாரின்றது; அதன்மேலே, சொல்ல
முடியாதபடியாக என்னுடனே கலந்து அகன்ற கண்ணனுடைய அக்கலவி நினைவுக்கு வந்து
அவன் மன்னிலும் கொடிதாய் நின்று என்னை யிராநின்றது? இனி அதுக்குமேலே மதுமண
மல்லிகை மாலையும் வண்பஞ்சுநூலும் வந்து பாதிக்கின்றன. அதன்மேலே, நம்மோடே
அங்ஙனே குரவை கோத்துக் கலந்து பரிமாறுகைக்குத் தன் பக்கலிலே நான் வருகைக்காக
ஆய்ச்சியரான நமக்கே கேட்கும்படி பஞ்சமராகத்தை வைத்து ஊதுகின்ற அத்திருமு
லோசை யொன்றே நின்று என்னை முடிக்கின்றது அந்தோ! என் செய்வெனென்கிறார்.

இரண்டாமடியிலும் ஈற்றடியிலும் “அதுமணந்து” என்றது விலக்ஷணப்பரையோகம்;
“அது அது” என்னும்படியான கலவியைச் செய்து—வாசாமகோசரமாக லம்ச்சிலேஷித்து
என்றபடி. ... (8)

ஊதுமத்திங்குழங்கேயுய்யேன் நானதுமொழிந்திடையிடைத்தன்செய்கோலத்த்
துதுசெய்கண்கள் கொண்டொன்றுபேசித்துமொழியைககள் கொண்டொன்றுநோக்கி*
பேதுறுமுகம்செய்துநொந்துநொந்து பேதைநெஞ்சுறவற்பாடும்பாட்டை*
யாதுமொன்றற்கிலம்மம்மவம் மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரான். (9)

டை இடை { இடையிடையே அபிப்ராய சுர்ப் பேதுறு முகம் { தன்னிடுபாடு தன் முகத்திலே
மொழிந்து { பங்களான பாசரங்களையிட்டு செய்து { தோன்றும்படி காட்டி
ஊதும் அ தீம் } ற இனிய அக்குழ கொந்துகொந்து { அபிலகன் என்படுகிறார்களோ
குழங்கே நான் } லோசைக்கே என் முடிந்து { வென்று மிகவும் கொந்து
உய்யேன் } போகின்றேன்; பேதை நெஞ் { பெண்களினுடைய
தன் செய் { னக்குத்தானே செய்யப்பட்ட சறவு அற { அறும்படியாக
கோலம் { கோலத்தையுடைத்தாய் பாடும் பாட்டை பாடுகிற பாட்டை
துது செய் கண் { ிபாகின்ற கண்களைக் ஆதும் ஒன்று } சிறிதும் அறியகில்லோம்;
கள் கொண்டு { கொண்டு அறிகிலம் }
ஒன்று பே தன் கருத்தை வெளியிட்டு அம்ம அம்ம ஐயோ!;
மொ ச { இனிய பாசரங்களையுடைய அம்ம அம்ம ஐயோ!;
கள் கொண்டு { இசைகளைக் கொண்டு மாலையும் வந்தது மாலையொழுகும் வந்திட்டது;
ஒன்று நோக்கி கடா மாயன் வாரான் கண்ணன் வந்திலன்.

***—ந லயல்லாம் ஒருதட்டாயும் அவனுடைய வேணுகானம்
மாத்திரம் ஒருதட்டாயுமிருத்தலால் “ஊதுமத்திங்குழங்கே உய்யேன் நான்” என்று மீண்டுந்
சொல்லுகிறது. அதிலும் ஸாதாரணமாகக் குழலுதுகையிலேயே; ‘மிரிந்தேன், ஆற்றேன்’ என்
றப்போலே சில நீசபாஷணங்களை இடையிடையே சொல்லியாயிற்றுப் பாடுவது. கண்
னாலே காண்பதும் இசைகளாலே பாடுவதும் லௌகிகப்படியாயிருக்க, இவனுடைய படி லோக
விலக்ஷணமாயிராநின்றது!; கண்களைத் துதுவிட்டு அவற்றிலே பேசுவதும், துமொழியிசை
களைக் கொண்டு நோக்குவது மாயிற்று இவன்படி. பேச்சில் என்ன அபிப்ராயம் வெளிவரு
மோ அது கண்பார்வையிலேயே வெளிவருகின்றதென்றும், கண்ணாலே நோக்கி யீடுபடுத்து
மது இசைப்பாட்டுக்களிலேயே யாகின்றதென்றும் சொன்னவாறு. பேதுறுமுகஞ்செய்து =

முகத்தைக் கண்டவாறே பைத்தியம் பிடிக்கும்படியாகச், செய்து என்றபடி. நொந்து; நொந்து “நம்மிடத்திலேபெட்ட அபலைகள் என்ன பாடுபடுவர்களோ!” என்று தானும் நோவு படாமலிருக்க முடியாதே. சைதன்யமுள்ளவிடத்தே இந்த நோவுபாடு தவிரவொண்ணாதே. பேதை நெஞ்சறவு அற—பேதைகள் ‘இனி அவனோடு கூடுவதில்லை’ என்று ஊடல் கொண்டிருப்பார்களே, அவ்ஊடலும் தீரும்படியாக வாயிற்று கண்ணன் பாடுவது. அது நலிகிற நலிவு சொல்லுந்தரமன்று. மாலைப்பொழுதிலே அவன் வந்திடுவனென்று ஒரு நகையிருந்தது; ஆனால், மாலைபும் வந்தது மாயன் வாரான் என்றலற்றுக்கொள்.

இங்கு மாயன் என்றதன் கருத்தை நம்பினோ விவரித்தருளுகிறார் காண்மின்;—
“தண்ணைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜிக்கும்படி தானே இழவாளானும் வந்து கால் பிடிக்கும் ஆச்சரிய பூதன்.” ... (9)

மாலைபும்வந்ததுமாயன்வாரான் மாமணிபுலம்பவல்வேறணைந்த*

கோலநன்னாடுகருகருமாலோ கோடியன குழல்களும் குழறுமாலோ*

வாலோளிலுள்ளமுல்லை கருமுனைகள் மல்லிகையலம்பிவண்டாலுமாலோ*

வேலையும்விசும்பில்விண்டலறுமாலோ என்சொல்லியும்வனிங்கவனைவிட்டே. (10)

மாலைபும் வந்தது மாயன் வாரான்—;	வளர் முல்லை	வளர் முல்லை, கருமுனைப்பு
மா மணி புலம்ப பெரிய மணிகள் ஒலிக்கும்படி	கருமுனைகள்	மல்லிகைப் படிந்து
வ ள் எ று { வலிய ரி ஷ ப ன் க ளோடு	மல்லிகை	மல்லிகைப் படிந்து
அணைந்த	அலம்பி	
கோலம் நல்	ஆலும் ஆலோ	முரல்கின்றனவந்தோ!;
நாகுகள் உக	வேலையும்	கடலோதமும்
ளும் ஆல் ஓ	விசும்பில்விண்டு	ஆகாசத்திலே அளாவி
குழல்களும்	அலறும்	கோவழிக்கின்றது;
கோடியன	இங்கு	இங்கிலைமையில்
	அவனை விட்டு	அப்பெருமானைப் பிரிந்து
குழறும்	என் சொல்லி	எங்ஙனம் பிழைப்பேன்?
வண்டு	உய்வன்	
வால் ஒளி		

***—வருவதாகக் குறித்துப் போனகாலம் வந்தது, அவன்றான் வருகிறிலன்

*மாலைவாயத் தன்னுடைய நாலொழியாதாடுந் தனிமணியின் இன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே, கொன்னலிலு மெல்கில் கொடிதாய் நெடிதாகும், என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லி? (பெரிய திருமடல்) என்கிறபடியே மாட்டின் கழுத்து மணியோசையானது விரவிக் கருக்கு உத்திபகமாகையாலே அதற்கு நோவுபடுகிறபடி சொல்லுகிறது. ஏறுகளும் நாகுகளும் கலந்து பரிமாறிக் கோலாஹலங்கள் செய்யுமதுவும் உத்திபகமாம்.

கோடியன குழல்களும் குழறுமாலோ—கீழே ‘அவனுடைத் தீங்குமுல்’ என்று ஒருமை யாகச் சொல்லிற்று; இங்கே ‘குழல்களும்’ என்று பன்மையாகச் சொல்லுகிறது; இதன் கருத்தை ஆரூரிரப்படியில் பின்னான் விவரித்தருளுகிறார்—“வண்டுவரைப் பெருமானுடைய திருத்தோழன்வார் குழல்களை யூதிக்கொண்டு வந்து புரூரானின்றார்” என்று. இதற்கு மேலே வண்டுகள் பலவகைப் பூக்களிலும் படிந்து முரல்கின்றதாவும் உத்திபகம். கடலலை யோசையும் கண்ணகடோர். இப்படியான பாதகவர்க்கங்களினிடையே அவனுடைய பிரிவை எங்கனே யாற்றுவென்றொளியிற்று. ... (10)

அவனைவிட்டகன்றயிராற்றசில்லா அணியிழையாய்ச்சியர் மாலைப்பூசல்*
அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி யணிதருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்*
அவனியுண்டுமிழந்தவன் மேலுரைத்தவாயிரத்துள்ளிவைபத்தும்கொண்டு*
அவனியுளலற்றிநின்றயமின்தொண்டரச்சொன்ன மாலைநண்ணித்தொழுதே. (11)

அவனை விட்டு	சண்ண பிரானை விட்டுப்	அவனை உண்டு	பூமியை உண்டுமிழந்த அப்
அகன்று	பிரிந்து	உமிழ்ந்தவன்	பெருமான் விஷயமாக அரு
உயிர் ஆற்ற	உயிர் தரிக்கமாட்டாத	மேல்உரைத்த	ளிச்செய்த
கில்லா			
அணி இழை	அழகிய ஆபரணங்களணிந்த	ஆயிரத்துள்	ஆயிரத்தினுள் இப்பதிசு
ஆய்ச்சியர்	கோபமார்கள்	இவைபத்தும்	கொண்டு
காலே பூசல்	மாலைப் பொழுதிலே பட்ட	கொண்டு	தொண்டர் தொண்டர்களே !
	பாட்டை		
அவனை விட்டு	அப்பெருமானை விட்டுப் பிரிந்	அவனியுள்	பூமிக்குள்ளே உகந்து அருஸந்
அகல்வதற்கே	தருக்கை காரணமாக நோவு	அவற்றிநின்று	தித்த
இரங்கி	பட்டு	அச் சொன்ன	அங்குச்சொன்ன கண்ணனைக்
அணி தருகூர்		மாலை நண்ணி	கிட்டித்தொழுது
சடகோபன்	ஆழ்வார்	தொழுது	உய்யின்
மாறன்			உஜ்ஜீவிபுங்கள்.

* * *—வந்துவரைப் பெருமானைப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமல் அந்தியம் போதில் அணியிழையாய்ச்சியர்கள் திரளநின்று கூப்பிட்டாப்போலே ஆழ்வாரும் அவனைப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமை கூப்பிட்டலற்றின இத்திருவாய்மொழி தொண்டர்களுக்கு உஜ்ஜீவனஸாதனை மென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. “இப்பதிகம் தொண்டர்களுக்கு உஜ்ஜீவனத்தைத் தரும்” என்றிங்குளே பலச்சுருதியாகச் சொல்லாமல் “தொண்டர் உய்யின்” என்று சொல்லி யிருந்தாலும் பயனுரைக்கும் வகைகளிலே இதுவுமொருவகையென்று கொள்க. இப்பாசரத்தைக் கற்பார்க்கு என்னைப் போலே கூப்பிடவேண்டா; ஆசைப்பட்ட பேறுபெறுகையில் கண்ணழிவில்லை என்றவாறு. ... (11)

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில்
ஒன்பதாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

நம்பின்ன திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி—மாலே நண்ணி.

உரையவதாரிகை:—கீழ்* அறுக்கும் வினைப்பதிகத்திலே அவனைப் பெறவேணுமென்கிற மனோரதமாய்ச் சென்றது. அந்த மனோரதம் நிறைவேறுமையாலே மிகவும் கிலேசத்தபடி சொல்லிற்று கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே. இப்படி நோவுபடுகிறவிவருடைய கிலேசத்தை யறிந்த எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! என்னைப் பெறுமையாலே நீர் நோவுபடுகிறது கிடக்கட்டும்; உம்மைப் பெறுமே இழவுபட்டுக்கிடப்போம் நாமன்றோ; உமக்கொரு குறையுண்டோ? திரு நாட்டை விட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்திலே நாம் ஸன்னிதி பண்ணியிருப்பது உமக்காகவன்றோ; இந்த சரீரத்தின் முடிவிலே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் நிறைவேற்றக்கடவோம்” என்று சொல்லி ஸமாதானம் பண்ண, ஆழ்வாரும் ஸமாதானமடைந்து அதனைச் சொல்லி மகிழ்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில். “மாணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான்” என்கிற பாசரம் இப்பதிகத்திற்கு உயிராயிருக்கும்.

‘ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஜநஸமாச்சரியனியனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே கோயில் கொண்டாராநின்றான்; எல்லீரும் அவனைச் சென்று ஆசரயியுங்கோள்; ஆசரயிக்குமிடத்தின் அவன் திருவடிகளிலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள்; பக்திக்கு உபகரணமில்லாதார் பரபத் தியைப் பண்ணுங்கோள்; அதற்குரிய அந்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமாதரத்தையாகிலும் சொல்லுங்கோள்; அவ்வளவே கொண்டு அவன்றான் கைவிடான்; ஆனபின்பு எல்லாருமொக்க அவனை ஆசரயியுங்கோள்’ என்று பரோபதேச ரூபமாய் நிகழ்கின்றது இப்பதிகம். “மோஹித்துக்கிடந்தாராகில் கிடக்குமித்தனை போக்கி உணர்ந்தாராகில் பிறர்க்கு ஹிதஞ் சொல்லியல்லது நிற்கமாட்டார்” என்பர் நம்பினீனே.

மாலேநண்ணித் தொழுதேழ்மினோவினேகேட*

காலேமாலே கமலமலரிட்டுநீர்*

வேலைமோதும்மதின்குழ் திருக்கண்ணபுரத்து*

ஆலின்மேலால்மந்தான் அடியினேகளே.

(1)

வேலை மோதும்	{	சுலலை மோதப் பெற்ற மதி	அடி இனேகள்	அவனது உபயபாதங்களையும்
மதின்குழ்	{	ளாலே சூழப்பட்ட	காலே மாலே	இரவும் பசுவும்
திருக்கண்ண	{	திருக்கண்ணபுரத்தி	கமலம் மலர்	தாழைப்பூக்களை ஸமர்ப்பித்து
புரத்து	{	தருளியிருப்பவனும்	இட்டு	
ஆலின் மேல்	{	ஜலத்தின் மீது	நீர்	(அன்பர்களே!) நீங்கள்
ஆல் அமந்தான்	{	ஆலிலையில் சண்மவளந்தவனும்	வினை கொட	(உங்களுடைய) பாவம் தொலை
மாலே	{	மான	தொழுது ஏழு	யும்படி
நண்ணி	{	ஸர்வேச்வரனை	மின்	வணங்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.
	{	கிட்டி		

***—வடதளையனான ஸ்ரீஹோபகாரகன் திருவடிகளிலே ப்ரேமத்தோடு பணிந்து அகவாத கைங்கரியம் பண்ணுங்கோளென்று, இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆசர யணத்தைச் சுருக்கமாகவருளிச் செய்கிறார். மாலே நண்ணி யென்றதற்கு இரண்டுபடியாகப் பொருளருளிச் செய்வார்; மாலென்று திருமாலைச் சொன்னபடியாய் அப்பெருமானை கிட்டியாச்ச யித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கள் என்றும்; மால் என்று அன்புக்குப்பேராய், அன்பையும்— பக்தியுத்தராகி என்றும், வினேகேட என்றதற்கும் இருவகைப் பொருள்; பசுவத்ப்ராப்தி விரோதி வர்க்கமெல்லாம் கெடும்படி யென்றும், கீழ்* மல்லிகைகமழ் தென்றலில் நான் பட்ட கிலேசம் உங்களுக்கும் நேராதபடி யென்றும். காலே மாலே கமலமலரிட்டுத் தொழுதேழ்மின் = காலே யொருமுறையும் மாலையொரு முறையும் தொழுதேழ்மின் என்கிறதன்று; பசுவமிரவும்

என்றபடி. ஆச்சரணத்திற்குக் கால நியதியில்லை யென்கை. கமல மலரிட்டு என்று ஒரு புஷ்பவிசேஷத்தை நிர்ப்பந்திக்கிறபடியன்று; அவனுக்கு ஆகாத புஷ்பமில்லை. “கள்ளாச் சூழாயும் கணவலரும் கூவினையும் முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலுமுன் கண்டக்கால், புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று, உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாகக் கொள் ளோமே” என்ற திருமங்கையார் பாசரம் இங்கே அதுஸந்திக்கவுரியது. “என்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்றோ இவ்வாழ்வார்தாமே. ஆக, கமலமலரென்றவிது அல்லாத புஷ்பங் களுக்கும் உபலக்ஷண மென்றதாயிற்று.

வேலை மோதும் மதின்கூழ் திருக்கண்ணபுரம் = திருக்கண்ணபுரத்துத் திருமதினினே கடலலை மோதுவதாகச் சொல்லுகிறவிது இப்போது கண்டதில்லையாகிலும் முற்காலத்திலிருந் திருக்கக் கூடும்; நாளடைவில் ஸமுத்ரம் ஒதுங்கிப் போயிருக்கக்கூடும் என்பர் பெரியார். “ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே திரைகள் வந்து மோதா ரின்னுள்ள மதினாலே சூழப்பட்ட டிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரத்திலே” என்பது ஈடு. “கலங்கல் முந்நீர்க்கண்ணபுரம்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். ... (1)

கள்ளவீழும்மலரிட்டு நீரிறைஞ்சமின்*
நள்ளிசேரும்வயல்கூழ் கிடங்கின்புடை*
வெள்ளியெய்ந்தமதின்கூழ் திருக்கண்ணபுர
முள்ளி* நாளுந்தொழுதெழுமினோதோண்டரே.

(2)

தொண்டரே	{ எம்பெருமானிடத்து ஆசையுள் எவர்களை!	வெள்ளி எய்தக்	{ சக்கிரனைத் தொட்டுக் கொண்
நீர்	{ நீங்கள்	மதின்கூழ்	{ டிருக்கிற மதின்களாலே சூழப்பட்டதுமான
கள் அவிழும்	{ தேனெழுருகின்ற புஷ்பங்க	திருக்கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
மலர் இட்டு	{ னைப் பணிமாறி	உள்ளி	கிந்தனை செய்து கொண்டு
இறைஞ்சமின்	{ வணங்குங்கள்.	நாளும்	நாடோறும்
நள்ளி சேரும்	{ பெண் நண்டுகள் களித்து வாழப்பெற்ற கழனிசன் சூழ்ந்த	தொழுது எழு	{ வணங்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.
வயல் சூழ் கிடங்	{ அகழ்ச்சைப் பக்கங்க ளிலே	மின்	
கின்புடை	{ புடையதும்		

*** “கள்ளவீழும் மலரிட்டு இறைஞ்சமின்” என்று அருளிச் செய்கையாலே இன்ன மலரென்று ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லையென்பது காட்டப்படும். கீழ்ப்பாட்டில் “கமல மலரிட்டு” என்றது—கமல மலரேயாக வேணுமென்றும் அதுபோன்ற சிறந்த மலரேயாக வேணு மென்றும் காட்டினபடியன்று என்பதை இப்பாட்டில் தெளியவைத்தாராயிற்று. வாடிவதங்கிப் போன மலரன்றிக்கே அப்போதலந்த மலரென்கிறது கள்ளவீழும் என்ற அடைமொழியினால். “அவறிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்தரிய நிக்ரஹ; ஸர்வபூததயா புஷ்பம் சுகுமா புஷ்பம் விசேஷத; த்யாநம் புஷ்பம் தப்; புஷ்பம் ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்யமஷ்டலிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ ப்ரீதிகரம் பவேத்” என்று பகவச்சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்ட அஷ்டவித புஷ்பங்களைச் சொன்னபடியாகவுமாம். [வெள்ளியெய்ந்த மதின்கூழ்] இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; (1) வெள்ளியென்று சக்கரனுக்குப் போகையாலே சக்கரனைச் சொன்னது நக்சத்ரஸாமான்யத்தைச் சொன்னபடியாய் நக்சத்ரம்ண்டலத்தளவும் ஒங்கின மதினையுடைத் தான திருக்கண்ணபுரம். (2) வெள்ளியாலே [ரஜதத்தாலே] சமைந்த மதின என்றுமாம். (3) வெள்ளிபோலே சுப்ரமாயிருக்கின்ற மதின என்றுமாம். நக்சத்ரபதத்தளவுமோங்கின மதினென்றோ, வெள்ளியாலே சமைக்கப்பட்ட மதினென்றோ சொல்லும் பகூதத்தில் இது பொய்யுரையாகாதோவென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இத்தகைய ப்ராகாரஸம்ருத்தியுண்டாக வேணுமென்று ஆசம்ஸந்தருளிச் செய்கிறதாய்கையாலே சூழ்ந்தொன்றுமில்லை யென்க. (2)

தொண்டர்நுந்தம் துயர்போகநீரேகமாய்*
 விண்வோடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்*
 வண்போடும்பொழில்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்
 தண்டவாணன்* அமரர்பெருமானேயே.

(3)

தொண்டர் தொண்டர்களே! தம் தம் துயர் உங்களுடைய துக்கம் தொலை
 வண்டு பாடும் வண்டுகள் பாடிவிடமான போக யும்படி
 பொழில் சூழ் சோலைகளாலே சூழப்பட்ட நீர் ஏகம் ஆய் நீங்கள் அநன்ய ப்ரயோஜநர்
 திரு கண்ண திரு வண்டு வாடா மலர்ந்து வாடாத [அப்போ
 புரத்து அண்டம் அகிலாண்ட கோடி பரஹு மலா ட்டு தலர்ந்த] பூக்களைப் பணிமாறி
 வாணன் அம் மாண்டநாயகனுனை எம்பெரு நீர் நீங்களே தொழுங்கள்.
 ரர் பெருமானே மாணே மின்

***—திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளிவளவன் உபயவிபூதி நாதனாயிற்று; தொண்டர்களே! உங்கள் துக்கங்கடெட அநன்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார். தொண்டர்=இது அண்மைவிளி; தொண்டர்களே! என்றபடி. இனைய பெருமானைப்போலே ஸகலவித கைங்கரியங்களையுஞ் செய்யப் பாரித்திருக்குமவர்களே யென்கை. நுந்தம் துயர்போக=துயர் எல்லார்க்கும் ஒரே வகையாயிராது; “ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி சத்ருபிடாதிகள்; முமுகுசூக்களுக்கு விரோதி தேஹஸம்பந்தம்; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி கைங்கர்ய ஹானி” என்று முமுகுசூப்படியிலருளிச் செய்த கட்டளையிலே தந்தாமுடைய விரோதிகள் தோலையும்படியாக வென்கை.

நீர் ஏகமாய்=நீங்களெல்லாரும் ஏகிபவித்தவர்களாய்க் கொண்டு; (அல்லது) நீங்கள் பல்வகைப் பலன்களைக் கணிசியாதே பகவத்கைங்கரியமொன்றையே கணிசித்தவர்களாய்க் கொண்டு என்றமாம். விண்வோடாமலரிட்டு இறைஞ்சுமின்=செவ்விப் பூவைக் கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோள். நீர் என்பது முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலுமுள்ளது; இரட்டிப்பு—உங்கள் ஸ்வரூபத்தை நோக்க வேனுமென்று ஞாபகம் செய்கிறபடி.

வண்போடும் பொழில்சூழ்=வண்டுனைப்போலே ஸரக்ராவிகளானார் வர்த்திக்கிற தேசமென்றபடி. அண்டவாணன் அமரர்பெருமான்=உபயவிபூதிநாதனென்கிறது. அண்டவாணன் என்பதனால் விலாவிபூதி நிர்வாஹகதவம் சொல்லுகிறது. ... (3)

மாணேநோக்கி மடப்பின்னைதன்கேள்வனே*
 தேனைவோடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்*
 வளையுந்துமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்*
 தானயந்தபெருமான் சரணுகுமே.

(4)

மாணே நோக்கி மாணே யொத்த கண்பார்வையை வாணே உந்தும் ஆகாசத்தை யளாவியிருக்கின்ற
 மட பின்னை யுடையளான ரப்பின்னைப் மதிள்கூழ் மதிளாலே சூழப்பட்ட
 தன் கேள்வனை பிராட்டிக்கு நாதனும் ரு கண்ண திருக்கண்ணபுரத்தை
 தேனை தன்போல் இனியனுமான புரம்
 உடா மலர் அப்போதலர்ந்த செவ்விப் பூக் நயந்த பெரு விரும்பியிருக்கின்ற செவ்விப்
 இட்டி நீர் களையிட்டு நீங்கள் தொழும் மான் தான் பெருமானே
 இறைஞ்சுமின் கள்; சரண் ஆகும் ரக்ஷகராவர்.

***—ஆச்ரயிக்குமளவில் ரப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆச்ரயியுங்கோள்; அவளுடைய புருஷகாரபலத்தாலே பேறு தப்பாதென்கிறார். மாணேநோக்கி=மாண்கை நோக்கி என்று பதம் பிரித்து மானானது கையும்படியான [தோற்கும்படியான] நோக்கையுடைய ரப்பின்னைப்பிராட்டியென்று பெருருளுரைப்பர். தேனைவோடாமலரிட்டு=தேனை என்று தனியே பிரித்திட்டுத்து, தேன் போன்ற [பாமபோக் கினுள்] எம்பெருமானே என்று பெருருரைப்பர்கள். ஆதாரம் ஹந்தயத்தின்

(4—9). “அதில் தூர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலையண்ணி காலே மாலே விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கப்பதி” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே தேனை வாடா மலரென்று ஒரு சொல்லாகக் கொள்ளுகிற யோஜனையும் உண்டென்று தெரிய வருகின்றது. தேனையுடைத்தாய் வாடாத மலரையிட்டு என்று கொள்க.

வானையுந்து மதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரம் = ஆகாசத்தோடே ஸ்பர்த்தை பண்ணி அத்தைத்தள்ளுமா போலேயிருக்கிற மதினாலே சூழப்பட்ட ஆர் என்று—ஆஸூரப்ரக்ருதி களுக்குக் கிடவொண்ணுதபடி ஸூரசூழிதமான ஆர் என்கை. தான் நயந்த பெருமான்—அடியார்சீனோடே ஸம்சீலேஷிப்பதற்குப் பாங்கானவிடமென்று ஸர்வேச்வரன் விரும்பி வர்த்திக்கிருனாயிற்று. ... .. (4)

சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*
மரணமா¹னாலு¹ வைகுந்தங்கோடுக்கும்பிரான்*
அரணமைந்தமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன்* தனதன்பர்க்கன்பாகுமே. (5)

தனதாள அடைந்தார்க்கு { தனது யடைந்த அரண அமைந்த காப்பாக அமைந்த ம
சரணம் எல்லாம் } வர்களுக்கு மதிள்கூழ் சூழப்பட்ட
லகலவித ரகுகனுமாய் ணபாம் திருக்கண்ணபுரமாகிற

மரணம் ஆனால் { இந்த தேவரும் விட்டு நீக்கின ஆன்பவனுமான எம்பெருமான்
வகுந்தம் { அன் தன்னிடத்தில் அன்பு வாய்ந்த
கொடுக்கும் { பரமபதமளிக்கும் பெருமானு பார்க்கு வர்களுக்கு
பிரான் { மாய அன்பு ஆகும { அன்புதானேவடிவெடுத்தவனு
யிருப்பன்.

***—சீழ்ச்சொன்னபடி பக்தி யோகத்தால் அவனை யாச்சரியக்க அதிகாரிகளல்லாமல் தன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு எம்பெருமான் எல்லாப்படியாலும் ரகுகனுய் தேவாவஸானத்திலே அவர்களை இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்று விடுவித்துத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோய் வைத்தருள்வனென்கிறார்.

இப்பதிசுத்திற்கு இப்பாட்டே உயிராயிருக்கும்: “ஆழ்வீர்! உமக்கு மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கக்கடவேன்” என்று எம்பெருமானருளிச் செய்ததையே “மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்கிற சொல்வயத்தாலே வெளியிட்டருள்கிறார். இவ்வடல் முடியுத்தையும் பொறுத்ததிரும்; முடிந்தவுடனே ப்ராப்த கருமங்கள் முடிந்தவராகக் கொண்டு, ஸஞ்சிதகருமங்களை சுழமைக்கு விஷயமாக்கி இவ்வளவோடே ஜன்ம பரம்பரையை முடித்திட்டு *பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்குமழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறமை* என்று நீர் முதலடியிலே பிரார்த்தித்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுவேன்” என்று ஆழ்வாரை நோக்கி எப்பெருமானருளிச் செய்தது இங்கு அதுபாஷிக்கப்பட்டதாயிற்று.

“மரணமாக்கி வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்திருந்தாரென்றும், அது அச்சல்லமாயிருக்கிறதென்று கருதிய ஸ்ரீமந்தாமுனிகள் போல்வார் அப்பாடத்தைமாற்றி “மரணமானால்” என்று ப்ரவசனம் செய்தருளின ரென்றும் சிலர் சொல்லிவருவது ஆதாரமற்ற அஸம்பத்தமான ஐதிறயம். வியாக்கியான ரீதிக்கு அது நெஞ்சாலும் நினைக்கத்தக்கதன்று. “மரணமாக்கி” என்று பாடமிருந்திருந்தால் அது “அருளுடையவன்தானேவிக்கும் முடித்தே” என்ற பாசரத்தோடொக்குமாதலால் அதை மாற்றவேண்டிய அவச்யமேயில்லையா மென்று தெளிக.

“அரண் அமைந்த மதிள்கூழ்” என்ற விசேஷணத்தினால் ஆழ்வார் தம்முடைய அச்சத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறார்; நித்ய ஸூரிகள் பரியவிரும்புவன் இங்கே நின்றானே! இவனுக்கு என் வருகிறதோவென்று அஞ்சவேண்டாதிருக்கை. தரணியாளன்—தரணியென்று பூமிக்குப்பெயராய், பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளை ஆட்கொள்ளு மவன் என்றதாம். தனதன்பர்க்கு அன்பாகும் = ‘தம்மையுடன்பாறைத் தாமு கப் பீ’ என்றபடி. ‘அன்பர்க்கு அன்பாகும்’ என்ன வேண்டியிருந்து அன்பாகும் என்

கையாலே எம்பெருமான் அன்பையிட்டே நிரூபிக்க வேண்டும் படியாவன என்பது பெறப்படும். (5)

அன்புதும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*

சேம்போனுகத்து அவுணனுடல்கீண்டவன்*

நன்போனேயந்தமதிள்கும் திருக்கண்ணபுரத்

தன்பன்* நாளும் தனமெய்யர்க்குமெய்யனே. (6)

தனதாள் { திருவடிகளைப்பற்றினான் பொன் } நல்ல பொன்னாலே யமைத்த
அடைந்தார்க்கு { கொல்லார்க்கும் } எய்த மதிள் { மதிளாவே குழப்பட்ட
எல்லாம் } குழ்

அன்பன் அன்பு செய்வன { திருக்கண்ணபுரத்திலே விருப்ப
புரத்து அன்பு } முடையவனான எம்பெரு
மான்

செம்போன் { பொன்போன்ற அடம் தனமெய்யர்க்கு } தன்நிறத்திலே உண்மையாக
ணை உடலு { பையுடைய இரணியாகா } ஸ்நேஹிக்குமவர்களுக்கு
கீண்டவன் { னது உடலைக் கீண்டவனாய் } எப்போதும் உண்மையான
நாளும் மெய்யன் { ஸ்நேஹமுடையவன். }

***—தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் அன்புதும் = “அநாலோசிக விசேஷாசேஷ லோகசரண்ய!” என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்வதை இங்கு அதுஸந்திப்பது. தனது திருவடிகளையடைந்தாரில் இன்னுரினையாரென்று வாசி பாராதே வஸிஷ்ட, சண்டாள விபாகமற எல்லார்க்குமொக்க ஸ்நேஹிக்குமவன் எம்பெருமான். ஸ்நேஹகுண்ட ஸதவத்தில் *ய: கச்சி தேவ யதி கிஞ்சந ஹந்த ஜந்த: பவ்யோ பஜேத பகவந்தமந்யசேதா:*, தம் ஸோயமீத்ருச இயாநிதி வாப்யஜ்நாந் ஹை வைநதேயஸமமபி உரீரீகரோஷி* என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தது இங்கே அதுஸந்தேயம்.

சேம்போனுகத்தவுணனுடல் கீண்டவன் = ப்ரஹ்மாத்மவான் அஸுரயோனியிலே பிறந்திருக்கச் செய்தையும் அவனது அன்பையே கணிசித்து அவனை விரோதி நிரஸந பூர்வகமாக அதுக்ரஹித்தவன்; அவ்வண்ணமாக எல்லாரையும் அதுக்ரஹிக்க வல்லவன் என்று காட்டினபடி. அப்படிப்பட்ட மஹாகுணம் விளங்கத் திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்கின்ற பெருமான், தனமெய்யர்க்கு நாளும் மெய்யன் = தன் பக்கலில் பாரமார்த்திக ப்ரயோஜன புத்தியுடையார்க்குத் தானும் அவர்கள் பக்கலிலே பாரமார்த்திக ப்ரயோஜன புத்தியையுடைய னாயிருப்பன். ஆகவே அப்பெருமான் பக்கலில் பாரமார்த்திக ப்ரயோஜன புத்தியைப்பண்ணி ஆசிரியனாகோ னென்றாராயிற்று. ... (6)

மெய்யனாகும் விரும்பித்தோழுவார்க்கெல்லாம்*

பொய்யனாகும் புறமேதோழுவார்க்கெல்லாம்*

செய்யில்வானாயுளும் திருக்கண்ணபுரத்

தையன்* ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே. (7)

விரும்பி தொழு { தன்னையே புருஷார்த்தமாக செய்யில்வானோ } { சமுனி களில் வாழையின்கள்
வார்க்கு எல் { ஆசைப்பட்டுத் தொழுவவர்க } வினையாடப் பெற்ற
லாம் { னெல்லார்க்கும் } உகளும் திரு { புரத்திலே
மெய்யன் ஆகும் மெய்யன்புறம், } கண்ணபுரத்து { யெழுந்தருளி யிருப்பவனான
புறமே தொழு { பிரயோஜனார்த்தங்களுக்காக } ஐயன் { எம்பெருமான்
வார்க்கு எல் { மேலெழுத் தொழுவவர்களுக் } ஆகத்து அணைப் { தங்கள் மனத்தில் ஊன்றவைத்
லாம் { கெல்லாம் } பார்க்கு { துக் கொள்பவர்களுக்கு
பொய்யன் ஆகும் { தன்னையுள்ளபடி காட்டமாட் } யன் { ஸமீபத்திலுள்ளவன். }

***—விரும்பித் தோழுவார்க்கு மெய்யனாகும் = ப்ரயோஜனார்த்தங்களான க்ஷுத்ர பலன்களைக் கணிசியாதே தன்னையே பரமப்ரயோஜனமாகப் பற்றினார் ஆரேனுமாகிலு மாம்; அவர்களுெல்லார்க்கும் [மெய்யனாகும்] தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ளது உள்ளபடியே காட்டிக் கொடுப்பன் என்றபடி. புறமே தோழுவார்க்கெல்லாம்

பொய்யனாகும்=புறம்பே சில சுஷுந்தர்ப்ரயோஜனங்களைக் கணிசித்து அதற்காக ஆச்ரயிப் பார்க்கு அந்த அம்பலன்களைக் கொடுத்துத் தன்னை மறையாநிற்பனென்கை. இப்படி மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் பொய்யர்க்கே பொய்யனாகியிருக்குமிருப்பைத் திருக்கண்ண புரத்திலே காட்டிக்கொண்டு வர்த்திக்கும் பெருமான், ஆகத்து அணைப்பார்கட்கு அணியன்— தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருப்பன். *இமேளம் முரிசார்தூல கிங்கரோ ஸமுபஸ்திதேன, ஆஞ்ஞாய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்* என்று விச்வாமித்ரமுனிவனை நோக்கிக் சொன்னதை அதுஷ்டாந பர்யந்தமாக்குவனென்கை. (7)

அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*

பிணியும்சாரா பிறவிகேதேதாளும்*

மணிபோனேயந்தமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்

பண்பின்* நாளும்பரமேட்டிதன்பாதமே.

(8)

தனதாள் } தன் திருவடிகளைப் பணிந்தவர் மணி பொன் எம் } ரத்னங்களும் பொன்களும்
அடைந்தார்க்கு } கெளல்வார்க்கும் ந்தமகின் கூழ் } பொருந்தி ம தி னா வே
எல்லாம் } குழப்பட்ட

5ம் அந்தரங்கு யிருப்பன் ;

ம் சாரா } வியாதி முதலானவைகளும்

பிறவி கெடுத்து } அணுகமாட்டா ;

புறவியை } ஸமஸார ஸங்கத்தை யறுத்த

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

புறவியை } அடிமை கொள்வன்

திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்

தருளியிருக்கிற

பரம புருஷனுடை

களை

எப்போதும் ஆச்ரயிப்பீர்களாக.

***. தனதாளடைந்தார்கு எல்லாம் அணியனும்=எம்பெருமான் திருவடிகளை யடைவது இரண்டுவிதம்; வேறொரு பலனை யுத்தேசித்து அதற்கு லாதனமாக இவன் திருவடிகளை யாச்ரயித்தல் ஒருவிதம்; அப்படியன்றிக்கே, 'பலனும் இதுவே, அதற்கு உபாயமும் இதுவே என்று கொண்டு ஆச்ரயித்தல் மற்றொருவிதம். இவ்விதமாக ஆச்ரயிப்ப வர்களே இங்குத் தனதாளடைந்தார் என்பதனால் விவக்ஷிக்கப்படுகிறார்கள். "தன் திருவடிகளையே ப்ராப்யம் என்று பற்றினரெல்லாருடையவும்" என்பது ஆறுபிராபடியருளிச்செயல். அன்னவர்கட்கு [அணியனாகும்] ஸுலபனுவன் என்றபடி. ஸுலபனுகிச்செய்வது என்ன வெனில்; பிணியும்சாரா பிறவிகேதேதாளும்=துக்கங்களையும் துக்கேஹுதுவான ஸம்ஸாரத்தை யும் போக்கி அடிமைகொள்வன். ஆகவே, மணியும் பொன்னுமிழைக்கப்பெற்ற மதினாலே குழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே, திருநாட்டிலிருக்கும்படியில் ஒன்றுக்குறையாதே யெழுந் தருளியிருக்கும் செளரிப் பெருமானுடைய திருவடிகளையே உபாயமும் உபேயமுமாகப் பற்றுங்கள் என்றாராயிற்று. ....

பாதாளும்பணியித் தணியும்பிணி* ஏதம்சாரா எனக்கேலினியென்துறை*

வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத் தாத்யானே* அடைந்தார்க்கெல்லில்லையே. (9)

வேதம் நாவர் வைதிகர்கள் விரும்பி வர்த்

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

விரும்பும் } திக்குமிடமான

திருவாய்மொழி—திவ்யார்த்ததீபிகை

விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸ்ரீதி பண்ணியிருக்கிற ஜகத்காரண பூதனையடைந்தார்க்கு அல்ல இருக்குமோ? தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு கிலேசமில்லை யென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? ... (9)

இல்லையல்லல் எனக்கேலினியென்குறை* அல்லிமாதரமும் திருமார்பினன்* கல்லிலேயந்தமதின்கும் திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல* நாளும் துயர் பாசோராவே. (10)

அல்லல் இல்லை துக்கங்கள் தொலைபும்
எனக்கு இனி என் குறை—,

சூர்வியை மாதர் { தாமரையாளான பெரிய
அம்மரும் { பிராட்டியாருறையும் திரு
பெயரான

கல்லில் வந்த { கற்பனையிசை மனிடாவே சூழ்ப்
மதின்கும் { பட்ட

திருக்கண்ண { திருக்கண்ணபுரம் என்று
புரம் சொல்ல { சொன்ன வளவிலே

நாளும் ஒருநாளும்
துயர் பாடுசாரா துக்கம் அணுகாத

பத்தியையோ பரபத்தியையோ அனுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதவர்கள் தருக் கண்ணபுரமென்று சொன்னவளவிலே ஸமஸ்ததுக்கங்களும் போமென்கிறார். “எனக்கேலின் யென்குறை” என்று கீழ்ப்பாட்டிலுள்ளிச் செய்திருக்கச்செய்தேயும் உகப்பின் மிகுதியாலே மீண்டுமருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானை யதபசிப்பதற்கு இடையூறுவை யெல்லாம் தொலைத்தின்பு இனியொரு தேசவிசேஷம் தேடிப்போக வேண்டியிருந்ததோவென்கை பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருமாற்பையுடையவகையாலே ஆசிரயிசைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்க வேண்டா. அப்படிப்பட்டவன் வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரமென்று வாயாலே சொல்லவே துக்கங்களென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் காதவழி யகனும். ... (10)

பாசோராவியை பற்றறவேண்டுவி* மாடநீடு குருகூர்ச்சடகோபன்* சொல் பாடலானதமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும் பாடியாடி* பணியினவன் தாள்களே. (11)

வினை பத் துக்க ஸம்பந்தம்
பாடு சாரா அருகில் கிட்டாதபடி

சொல்ல அருளிச்செய்த
தமிழ் பாடல் ஆக இப் பத்தும்—

அற வேண்டுவி { அது தொலையவேணு மென்
ருப்பவர்களே!

வாயாரப்பாடி
அதற்குச் சேர னர்த்தனம்

காடம் நீடு கரு { மாடமாளிகைகள் உயர்ந்த தி
கூர் நகரியிலே அவதரித்த

அவன் தான் { அப்பெருமானுடை
கனையே தொழுகை

சடகோபன் ஆழ்வார்

புலனுரைத்துத் தலைக்கட்டவேண்டிய இப்பாசரத்தில் “இப்பத்தும் பாடி யாடிப் பணியினவன் தாள்களே” என்று உபதேசசுபமாகவே யருளிச்செய்தாரெனினு இதுவும் பயனுரைப்பதாகவே தலைக்கட்டும். இப்பத்தும் பாடியாடுவார்க்கு அவன் தா கனையே பணிதலாகிற பேறு வித்திக்குமென்பதே பரமதார்பரியம்.

வினைகள் உங்களுக்குளும் வந்து கிட்டாதபடி அவற்றை வேர்ப்பற்றேடு போக் வேண்டியிருந்திகொளாகில், குருகூர்ச்சடகோபன் இசையோடுகூடப் பாடின தமிழாயிரத்து சொளரிப்பெருமான் விஷயமான இப்பதிகத்தைப் பீதியோடே பாடி இருந்த விடத் திரைநெய்யாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கொள் என்றுரைத்துத் தலைக்கட்டினாயிற்று. (11)

ஒன்பதாம்பத்து—பத்சாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்குர சாரியரி யற்றிய

1 திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையி

ஒன்பதாம்பத்து முற்றுப்பெற்றது.

அழ்வாரமெப்பெருமான் ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சாண்

